KOMMUNISTI

№ 9 (69)
v. 1930. Syyskuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. K/O KIRJA, puh. 173-11.

Profinternin V kongressi.

Äsken päättynyt Profinternin kongressi muodosti joka suhteessa hyvin tärkeän etapin vallankumouksellisen työväenliikkeen historiassa. Se kokoontui vallankumouksellisten taistelujen nousun kehittymisen aikana, jolloin sen päätehtävä tuli olemaan vallankumouksellisten joukkojen taistelujen järjestäminen. Tässä työssä onnistuakseen oli kongressilla kaikki edellytykset. Olihan siihen saapunut edustajia kuudestakymmenestä maasta tuoden mukanaan suunnattoman määrän kokemuksia viime vuosien taisteluista. Huomattava osa kongressin edustajista oli välittömästi työpaikoilta ja noin puolet siirto- tai puolsiirtomaista. Siten olivat kongressissa edustettuna huomattava määrä sellaisia joukkoja, jotka aikaisemmin eivät ole kuuluneet Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen vaikutuspiiriin. Suurin osa edustajista olivat jo viime vuosien vallankumouksellisten taistelujen kouluttamia, vain osan edustaessa vanhoja sosialidemokraattisia tottumuksia.

Profinternin kongressin työ kulki kokonaan ankaran itsekritiikin merkeissä. Ennenkuin voitiin määritellä vastaiset tehtävät, oli ensin tarkastettava, miten IV kongressin päätökset oli sovellutettu käytäntöön. Ennen kaikkea oli tarkastettava, miten oli käytännössä toteutettu päätös taloudellisten taistelujen itsenäisestä johtamisesta vallankumouksellisten ammattijärjestöjen taholta, suurten järjestymättömien joukkojen valtaamisesta ja vallankumouksellisten ammattiyhdistysoppositionien muodostamisesta ja lujittamisesta kaikissa maissa.

Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen IV kongressi kokoontui aikana, jolloin alkoi jo ilmetä ensimäiset merkit kolmannesta kaudesta. Kapitalistisen vakaantumisen ristiriidat alkoivat kärjistyä ja paljastaa yhä selvemmin sen horjuvaisuuden. Alkoi myös joukkojen radikalisoituminen. Joukot eivät tyytyneet enää siihen, että olisivat kieltäytyneet vain perääntymästä kapitalistien edessä, vaan kieltäytyivät ne myöskin elämästä vanhoilla ehdoilla. Alkoi työväenliikkeen uusi nousu ja kohosi luokkataistelujen uusi aalto. Tämä aika on myöskin osoittanut, mitä merkitsi amsdertamilaisten ammattiliittojen muuttuminen valtion aparaatiksi. Yhä äänekkäämmin kirkuivat ne «teollisuusrauhan» puolesta Englannissa ja «taloudellisen demokratian» puolesta Saksassa, mikä ei merkinnyt mitään muuta kuin lakko-oikeuden riistämistä työläisiltä ja heidän heittämistään kokonaan luokkavihollisen armoille. Reformististen ammattiliittojohtajien päämääräksi tuli kaikkien työläisten liikehtimisten kukistaminen väkivallalla ja vilpillä, liittoutuminen lakkotaisteluissa (Ranska, Puola, Itävalta), iskujoukkojen muodostaminen työväenluokan etujoukkoja vastaan (Saksa, Rumania, Belgia), vallankumouksellisten karkoittaminen työpaikoilta reformistien julkisella avustuksella, jopa usein heidän alotteestaan, vasemmistolaisten työv. järjestöjen murskaaminen, ammattiyhdistysbyrokraattien kulissientakaiset lehmäkaupat palkoista ja työehdoista, työläisiä vastaan suunnatun fascistisen terrorin puolustaminen jne. Tämä muodostaa reformististen ammattiliittobyrokraattien toiminnan päälinjan

kapitalistisen ratinalisoimisen kuumeisen toteuttamisen ajanjaksona.

Mutta huolimatta yhä ankarammasta fascistisesta terrorista ja sosialifascistien suurporvariston agenttina toimimisesta, on vallankumouksellinen ammatillinenliike sittenkin saavuttanut sitten neljännen kongressin yhä korkeamman asteen. Erityisesti viidennen kongressin edellä on esiintynyt useita alkuvoimaisia liikehtimisiä kapitalisteja ja heidän valtiokoneistoansa vastaan. Ranskassa kapinoivat sadattuhannet työläiset Tardieun hallituksen taantumuksellista sosialilainsäädäntöä vastaan. Breadfordissa ja Mansfeldissä ovat työläiset taistelleet urhoollisesti palkanalennuksia vastaan. Samoin on Intiassa Kiinassa, Kubassa ja Into-Kiinassa käynnissä laajojen kansanjoukkojen vallankumouksellinen hyökkäys imperialisteja ja kotimaisia riistäjiä vastaan. Kaikkialla, alkaen Amerikasta ja kulkien Saksan kautta Intiaan saakka on taloudellinen pula kehittymässä poliittiseksi pulaksi, työväenluokan vastahyökkäykseksi kapitalistista järjestelmää vastaan.

Käydyt taistelut ovat osoittaneet, että vallankumouksellisista ammattiliitto-oppositioista ja Profinternistä on todellakin tullut taloudellisten taistelujen itsenäisiä johtajia. Mutta tämän ohella on tässä kehityksessä täydytty todeta vielä kokonainen sarja heikkouksia ja puutteita. Vallankumouksellisten järjestöjen taholta on rajoituttu liian paljon pelkkään puolustukseen ja odotettu passiivisesti alkuvoimaisen liikkeen nousua, lyömällä lalmin taistelujen organisatoorisen valmistelun. Sosialifascistisen ammattiliittobyrokratian opportunistinen pelko, ammattiliittojen kassojen ollessa heidän käsissään ja fascistisen valtiokoneiston ollessa heidän turvanaan, on myös ollut suurena esteenä vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen tehtävien suorittamisessa. Yhteisrintaman järjestämistä alhaalta käsin ei käytetty riittävästi laajojen joukkojen taisteluun vetämiseksi. Ei osattu riittävästi konkrettisoida taloudellisten taistelujen tunnuksia, vaan tyydyttiin liian ylimalkaisiin vaatimuksiin. Ei osattu organisoida lakkoalueen ulkopuolella olevia joukkoja myötätuntoiseksi taistelulle. Toiselta puolen opportunistista joukkojen perässä laahaamista ja toiselta puolen ahdasmielistä lahkolaisuutta, joka ilmenee mm. reformistisissa ammattiliitoissa suoritettavan työn aliarvioimisessa. Niin työttömien keskuudessa kuin työ työpaikallakin on suuresti laiminlyöty. Vanhan ammatillisen liikkeen metoodit ovat olleet vielä liian syvässä, ettei ole päästy niistä vapautumaan, kuten Suomen esimerkki aivan hyvin osoittaa. Joukossa maita, kuten Latinalaisessa Amerikassa, Intiassa, Indo-Kiinassa ja Afrikassa on Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen onnistunut poliittisesti ja organisatoorisesti valloittaa uusia työläiskerroksia ja Saksassa vahvistaa organisatoorisesti vallankumouksellista ammattiliitto-oppositiota. Mutta sittenkin todettiin kongressin keskusteluissa, että vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen kehitys jää vielä uusimmissa taisteluissakin paljon jälkeen pulan ja luokkavastakohtien kiristymisen kehityksestä.

Toiselta puolen esiintyy viime kesäisten taistelujen luonteessa paljon erilaisuutta kolmannen kauden alkupuolen taisteluihin, joka Profinternin oli otettava vastaisten taistelujen menettelytapoja suunnitellessaan huomioon. Missään maassa ei ole tosin vielä esiintynyt keskeytymätöntä taloudellisten taistelujen kautta. Mutta jokaisessa huomattavammassa kapitalistisessa maassa voi osoittaa pari-kolme esimerkillistä lakkoa, jotka todistavat taistelujen kehittymistä taloudellisen pulan kiristymisen yhteydessä.

Vuosina 1928 ja 1929 käydyissä taisteluissa osoittivat erityistä aktiivisuutta ja peräänantamattomuutta suuret järjestymättömien työläisten kerrokset, sen sijaan kun järjestyneet ja ammattitaitoiset työläiset pysyivät suurimmalta osalta syrjässä. Mutta nykyiset lakot esiintyvät ensinnäkin aloilla, jotka ovat joutuneet enimmän pulan valtaan, kuten

esim. Mansfeldin lakko metalliteollisuuden alalla. Ne merkitsevät epäilemättä alkua yleiselle proletariaatin hyökkäykselle kapitalismia vastaan koko rintamalla. Kolmas piirre niissä on niiden alkuvoimaisuus ja usein vallankumoukselliselle ammatilliselle järjestöillkin ja kompuolueille odottamaton esiintyminen. Niidenkin on usein vasta taistelun kuluessa onnistunut kohoamaan taistelujen johtoon. Kaikkein luonteenomaisimpina ilmiöinä esiintyy uusissa lakoissa se että niihin osallistuvat nyt aktiivisina, myöskin ammattitaitoisten ja järjestyneiden työläisten suuret joukot. Kapitalistisen rationalisation kautta tapahtuneen tuotannon mekanisoimisen johdosta on huomattava osan ammattitaitoisten työläisten asema huonontunut. Mutta nyt on pulan kärjistyminen lisännyt suurta ammattitaidottomien työttömien joukkoa vielä ammattitaitoisilla työttömiksi jääneillä ja murtanut tehtaaseenkin jäävien taloudellisen aseman perustan. Monopolistisen kapitalismin työpalkkoja vastaan tekemä hyökkäys kohdistuu heidänkin palkkoihinsa. Palkkojen alennuksen ulkopuolelle jää vain ohut kerros uudenlaista työläisaristokratiaa. Viimeisissä palkan alennuksissa ovat kapitalistit pyrkineet lajittelemaan työläiset siten, että suurin palkan alennus kohdistuu juuri ammattitaidottomiin työläisiin. Vielä huomattavampana esiintyy tämä jaottelu yhteiskunnallisen vakuutuksen alalla.

Manseldin, Ruhrin, Breadfordin lakoissa, fsekä Ranskan, Puolan ja Tschekko-Slovakian uusimmissa lakoissa on vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen eteen noussut uusi kysymys. Tähän saakka tärkeimmän tehtävän ohella vallata järjestymättömien suuret joukot herää kysymys siitä, miten kiihoittaa aktiivisiksi käyneiden ammattitaitoisten ja järjestyneiden työläisten taisteluhalua. Sillä taloudellisen pulan kärjistyminen tarjoaa todella hyvän mahdollisuuden yhteisrintaman toteuttamiseen alhaalta käsin tälläkin taholla. Vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen on siis, samalla kuin se jatkaa menestyksellisesti alkamaansa työtä järjestymättömien mukaan vetämiseksi, pyrittävä irrottamaan järjestyneet työläiset pois sosialifascistien johdosta. Vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen on hävitettävä keskuudestaan kaikki opportunistinen toimettomuus ja lahkolaismainen reformistisissa ammatillisissa järjestöissä toiminnasta kieltäytyminen ja ryhdyttävä todella toteuttamaan yhteisrintamaa alhaalta käsin. Kolmannen kauden aikana täytyy yhteisrintamataktiikan perusajatuksena olla se seikka, että tätä taktiikkaa ei käytetä työväenluokan puolustus- ja perääntymistaistelujen merkeissä, vaan pitää siinä yhdistyä korkeimman asteen aktiivinen puolustus vastahyökkäykseen siirtymisen kanssa. Profinternin kongressisa esitettiin esimerkkejä, miten vielä viimeaikaisissa työtaisteluissakin on esiintynyt vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen keskuudessa sellaista oikeisto-opportunistista pyrkimystä, että on pyritty yhteisrintamaan sosialisfascististen huippujen kanssa. Eräässä suuressa tehtaassa Ruhrilla valittiin esim. vallankumouksellisten työläisten avustuksella sosialidemokraatti lakkokomitean puheenjohtajaksi, joka hyvin pian petti lakon. Tämäkin osoittaa osaltaan, miten suuri oikeistovaara sittenkin vielä on vallankumouksellisen ammattiyhdistysväen keskuudessa. Yhtä vaarallinen kuin tämä on todellisen yhteisrintamataktiikan toteuttamiselle, on myöskin vasemmistolais-lahkolainen käsitys siitä, että reformististen ammattiliittojen jäsenistö on vain yhtä samaa taantumuksellista joukkoa, jonka keskuudessa ei kannata työskennellä. Se ei ole mitään muuta kuin oman passiivisuutensa kieroa peittelemistä ja vaikean työn pakoilemista. Yhteisrintaman toteuttaminen alhaalta päin täytyy vallata mahdollisimman laajalti ne joukot, jotka alkuvoimaisesti nousevat taistelemaan kapitalismin hyökkäystä vastaan. Se vaatii myös vakavaa työtä reformistisissa ammatillisissa järjestöissä, sillä ilman tätä työtä ei voi olla puhettakaan reformististen työläisten valtaamisesta.

Sosialifascistien on täytynyt itsekin nähdä jo se vaara, joka heillä on tähän saakka heidän jälessään kulkeneiden joukkojen aktivisoitumisesta. He pelkäävät menettävänsä ne ja sentähden ovat he yhä äännekkäämpinä kohottaneet huudon «taistelu kommunisteja vastaan». Hilferdingin toimittama aikakauslehti «Yhteiskunta» tunnustaa mm. suoraan, että Saksan kommunistinen puolue on valtaamaisillaan työväenluokan enemmistön ja sen ratkaisevat kerrokset. Tämä on käynyt erittäin uhkaavaksi sen jälkeen, kun kapitalistien hyökkäys on kohdistunut myöskin korkeamman ammattitaidon omaaviin työläisiin, jättäen koskemattomaksi vain ohuen kerroksen etuoikeutettuja työläisiä. Tämän seikan toteaminen pakoittaa myöskin kommunistisia puolueita parantamaan ammattiliittotyötä. Taloudellisten taistelujen onnistumisen ehtona on myös reformististen ammattiliittojen tärkeimpäin kerrosten valtaaminen taistelun puolelle. Useissa maissa ovat reformistiset ammattiliitot vielä miljoonia käsittäviä joukkojärjestöjä. Monet esimerkit osoittavat, että niiden asettuessa järjestettynä voimana taistelua vastaan, käy taistelun kohtalo hyvin epävarmaksi. Ja nyt niinkuin sanottu on heidän aktivisoitumisensa tehnyt mahdolliseksi heidän mukaan vetämisensä. Mutta siinä onnistuakseen on vallankumouksellisten ammattiliittojen ja vallankumouksellisen ammatillisen opposition parannettava työtään omissa järjestöissään kuin myöskin reformististen järjestöjen sisällä ja erityisesti itse työpaikalla.

Profinternin ja vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen poliittinen vaikutus on viimeisinä vuosina huomattavasti kasvanut niin kapitalistisissa maissa kuin siirtomaissakin, mutta siitä huolimatta ovat ne pysyneet organisatoorisesti vielä heikkoina. Siihen on syynä pääasiassa se, että vallankumoukselliset ammattiliitot eivät ole tähän mennessä osanneet antaa riittävää huomiota työläisten jokapäiväisten vaatimusten ajamiselle. Sentähden täytyy taloudellisten taistelujen järjestäminen, työläisten jokapäiväisten vaatimusten vallankumouksellinen palveleminen saada punaisissa ammatillisissa järjestöissä kokonaan toisenlaisen sijan kuin mitä sillä oli tähän saakka. Punaiset ammatilliset järjestöt ovat nyt tulleet todella välttämättömiksi ja ainoaksi taloudellisten taistelujen johtajiksi. Kommunistiset puolueet ovat vastuussa siitä, että ne todella kykenevät tehtävänsä täyttämään. Sentähden pitää myös kommunististen puolueiden käytännöllisesti vallankumouksellistuttaa työnsä. Se tulee olemaan ainoa todellinen tae Profinternin V kongressin päätösten toteuttamisesta.

Fascistidiktatuuri Suomessa.

O. V. Kuusinen.

Mitä Suomessa tapahtuu.

Mitä tapahtuu Suomessa? Valtiokomennon, ylipäänsä porvarillisen luokkavallan täydellinen fasisoiminen.

Eikö se ole fascistinen mullistus? — On kyllä. Tuhotaan kaiken poliittisesti itsenäisen työväenliikkeen kaikki lailliset oikeudet ottaa osaa valtiollisiin ja kunnallisvaaleihin, tuhotaan myös sen liikkeen perustuslaillisen paino-, yhdistymis- ja kokousvapauden viimeiset tähteet. Suomen tapahtumat merkitsevät siinäkin suhteessa fascistista mullistusta, että maassa on tosiasiallisesti pantu toimeen täysi fascistidiktatuuri. Ei voi olla mitään epäilystä siitä, että tällä kertaa ei ole kyseessä mikään luonteeltaan enemmän tai vähemmän epämääräinen fascismi.

Mutta ei ollut riittävä Suomessa viime viikkoina vallinneen tilanteen selityk-

seksi se, että puhuttiin pelkästään «fasistisen mullistuksen» valmisteluista. Sillä noin ylimalkainen luonnehtiminen voisi yhtä hyvin merkitä väärää kuin oikeaakin selitystä.

Mikä oli väärä käsitys Suomen fascistimullistuksesta? Se esiintyi Suomen sosdem. lehtien (niin myös eräitten muitten porvarislehtien kuten «Svenska Pressenin») esityksessä. Sen mukaan edustaisi Suomen fascismia vain Pohjanmaalla noussut, maalainen «Lapuan liike», vain lapualaiset ovat muka fascisteja, jotka nousivat eduskuntaa ja «demokraattisia puolueita» vastaan pannakseen eduskuntakomennon tilalle oman laittoman diktatuurinsa, jonka päämiehenä olisi despoottinen diktaattori. Tällainen oli sosdem esityksen mukaan fascistisen vallankaappauksen vaara Suomessa. Samalla esittivät sosdemlehdet (ja myös venäläisten valko-emigranttien riikalainen lehti) pelottimena joitain diktaattorin ehdokkaita: ensin kenraali Mannerheim, sitten lapualainen suurtalonpoika Vihtori Kosola, monarkisti-senaattori P. Svinhufvud jne.

Tämä saattoi ensi kuulemalta tuntua jotenkin todennäköiseltäkin siitä, joka ei lähemmin tuntenut poliittisia oloja Suomessa eikä kylliksi pitänyt varaansa tässä tapauksessa harhaanjohtavan pintapuolisen vertauksen suhteen Italian, Bulgarian, Puolan fascistikeikausten kanssa. Kaikissa mainituissa maissa suoritettiin fascistikeikaus taistelun tai ainakin ilmeisen (joskin sitten ohimenneen) ristiriidan kautta fascistileirin ja niiden porvarispuolueiden parlamentinosan kanssa, joka siihen asti oli vallassa. Näissä maissa kukistivat fascistit taistelunsa tai «marsinsa» kautta eräiden porvarispuolueiden hallituksen, ja tulivat siten valtaan keikauksen kautta, joka johtui konfliktista, yhteentörmäyksestä edellisen hallitusvallan ja parlamentin tai erään sen (porvarillisen) osan kanssa.

Näinkö Suomessakin? Ei. Siellä on asian laita toinen.

Kyllähän täälläkin tapahtuu hallituksen muutos, joka ei ole merkitystä vailla, vaan merkitsee hallituskomennon käännettä täyden fascismin mielessä. Svinhufvudin (Sianpään) uusi hallitus tulee Suomen fascismin pääksi. Se astuu tähänastisen Maalaisliiton hallituksen tilalle, joka Maalaisliitto on lukumäärältään suurin porvarispuolue Suomessa. Tämän puolueen kannattajain pääosa on maalla, keski- ja suurtalonpoikia, maalaisporvaristoa, osaksi pientalonpoikiakin; esiintyykin nimenomaan talonpoikain puolueena. Tästä saattoi helposti syntyä sellainen käsitys, kuin olisi Suomen Maalaisliiton hallituksen asema fascistimarssin suhteen samanlainen kuin Stambulinskinkin hallituksen asema Zankoffin johtamaan fasisctihyökkäykseen nähden Bulgariassa kesäk. 9 p. 1923. Mutta se oli perin juurin väärä käsitys. Suomessa ei voinut olla puhettakaan taistelusta Maalaisliiton ja fascistiliikkeen kesken.

Jonkunverran oikeampi kuin vertaaminen Stambulinskin hallitukseen, olisi Suomen Maalaisliiton vertaaminen «Chiena Piastiin», joka Puolassa oli Pilsudskin johtaman fascistikaappauksen aattona yhtenä hallituspuolueena. Pilsudskin marssi suoritettiin välittömästi Chiena Piastin ja kansallisdemokraattien hallitusta vastaan, ja vaikka se ei johtanutkaan vakavaan taisteluun näiden leirien kesken (kuten kävi Bulgariassakin), niin vallitsi kuitenkin niiden kesken avoin tiukka konflikti, ristiriita. Oliko mitään tällaista Suomessa? Ei ollut mitään ristiriitaa eroavan Maalaisliiton hallituksen ja fascistipään Svinhufvudin välillä. Päinvastoin, juuri Maalaisliiton hallitus kutsui kuukautta ennen Svinhufvudin kiireesti kotiin ulkomailta ja lähetti hänet Lapualle henkilökohtaisesti lapualaisfascisteja tapaamaan. Siitä että hän muodostaa hallituksen, oli edeltäpäin sovittu Maalaisliiton johdon kanssa.

Suomen presidentti Relander, joka on Maaiaisliiton johtajia, lausui kesäkuun alkupäivinä vastaanottaessaan lapualaisfascistien lähetystön lämpimästi kannattavansa niiden kaikkia vaatimuksia, ja kesäkuun puolivälissä teki hän agitatiomatkan etelä- ja keski-

Pohjanmaalle — eikä suinkaan fascismia vastaan, vaan sen puolesta. Tämä seutu on pääasiassa suurtalonpoikaisto, kulakki-aluetta ja vanhastaan Maalaisliiton päätukikohtia. Suojeluskuntalaisten enemmistö näillä mailla on maalaisliittolaisia, ja nykyisen lapualaisliikkeen osanottajat ovat paikallisen suojeluskunnan aktiivisimpia, hurjimpia aineksia. On näin ollen selvää, että hyvin monet lapualaisfascistit ovat Maalaisliiton miehiä. Lapuan fascistien paikallinen johtaja Vihtori Kosola on Maalaisliiton jäsen.

Ei olisi kuitenkaan oikein väittää, että Maalaisliitto on fascistiliikkeen johtaja. Se halusta kyllä olisi, mutta ei ole. Kukas sitten on? Svinhufvudilla on kylläkin kaikissa Suomen fasistipiireissä tunnettu auktoriteetti, ja häikäilemättömänä faantumuksellisena on hän valmis mihin tahansa lahtarihommaan työtä tekevän kansan kuristamiseksi. Hän on kuitenkin pikemmin välikappale Suomen porvariston aktiivisten poliittisten johtajain käsissä, hänen hahmonsa on Suomessa jotenkin Hindenburgin tapainen, kasvonpiirteensä eivät vain ole muovaantuneet suurissa imperialistisissa kansaintaisteluissa, vaan valkosuomalaisten hurjissa työläisteurastuksissa v. 1918. Häntä voidaan kyllä pitää yhtenä suomen fascismin johtajana, mutta ei sen pääjohtajana. Vielä vähemmän voi kukaan muu yksilö olla Suomen fascismin pääjohtaja. Kenraali Mannerheim on sotilaana Suomen porvaristolle nykyisin jotenkin arvoton ja politiikkona olisi hän narri. Kosola on politiikassa nolla.

Mutta kyllä Suomen liikkeellä on todellinen johto. Se on kollektiivinen johto, se vain ei tahdo toistaiseksi julkisesti esiintyä. Sekin on Suomen fascismin luonteenomaisia piirteitä. Muissa maissahan tekee fasistisen leirin johto alun alkaen itsestään mahdollisimman paljon reklaamia. Suomessa tehdään paljon reklaamia merkityksettömien maalaisten, kuten jonkun Kosolan hyväksi, nimenomaan pitääkseen itsensä, todellisen johdon, piilossa kulissien takana.

Lapuan liikkeen mobilisoiminen.

Suomen fasistisen liikkeen todellinen pää-esikunta ei ole Pohjanmaalla, vaan Helsingissä. Se on niin kutsutun k o k o o m u s p u o l u e e n, Suomen suurporvariston ja suurtilallisten puolueen johto. Se on järjestänyt tämän jutun, mutta pitänyt itsensä mahdollisimman näkymättömänä.

Kokoomuspuolueen johtajat yrittivät jo syksyllä 1929 mobilisoida laajan kommunismivastaisen liikkeen. Joukko kansalaislähetystöjä tilattiin eri osista maata Helsinkiin. Silloin ei onnistuttu saamaan asiaa oikein käymään. Mutta sen jälkeen ovat, kuten nyttemmin on tullut tunnetuksi, erinäiset kokoomuspuolueen paikalliset agitaattorit, varsinkin muutamat papit, pitkin talvea kiihkeästi muokanneet persoonallisesti sopivia maalaisporvarillisia aineksia. Tietenkään ei ilman Helsingin ohjeita. Kokoomuksen pääkortteeri on myös sekä ennen että jälkeen Vaasan työväen kirjapainoa vastaan maalisk. 28 p. tehdyn lapualaisroistojen hyökkäyksen lähettänyt erikoisia lähettejä Lapualle näitä roistoja opastamaan. Vaasan maaherra Sarlin, kokoomuksen kätyri, on tehnyt kaikkensa helpottaakseen silloin vielä kovin valonarkojen fascistijoukkioiden rosvotekoja. Oikeusilveilyn aikana Vaasassa kesäk. 4 p. oli erääs kokoomuspuolueen aktiivisimpia johtajia, pankintirehtööri Rantakari, persoonallisesti tullut paikan päälle, mainitun työväenlehden taloudenhoitajaa. Niemistä julkisesti pahoinpideltäessä opettaakseen rosvomenetelmiä: Kommunistinen oikeusasiamies Salo raahattiin oikeussalista autoon ja sitten monta päivää paikasta toiseen, yhä uudelleen fascistirosvojen pahoinpitelyjen ja terrorististen uhkausten alaisena yms. Tämän Rantakarin metoodi on sitten tullut Suomessa jokapäiväiseksi ilmiöksi. Näillä rosvoretkillä ovat tavallisesti päihtyneet fascistit suorittaneet useita petomaisia pahoinpitelyjä. Osa legaalisen työväenliikkeen johtajia on ajettu rajan taa, useita on «hävinnyt», so. todennäköisesti mur-

hattu. Suomen porvarislehtien yritykset panna nämä roistonteot talonpoikain alkeellisen «isänmaallisen» suuttumuksen tilille paljastuvat kouriintuntuviksi valheiksi jo senkin kautta, että fasisteilla on joka paikassa käytettävänään autoja. Maalaisporvariston huiput, tilanherrat, suurtalonpojat, virkamiehet, papit, kauppiaat yms. on pantu liikkeelle kokoomuspuolueen johdon toimesta.

Fascistiset «talonpoikais»-lähetystöt, jotka Lapualta ja muilta paikkakunnilta kesäkuussa tulivat Helsinkiin, olivat nekin kokoonpanoltaan porvarispomoja, osaksi kokoomuslaisia, osaksi maalaisliittolaisia, ja niiden kaikki vaatimukset, jotka tähtäsivät kommunistien hävittämiseen maan koko julkisesta elämästä, olivat aivan samat kuin kokoomuspuolueen eduskuntaryhmän viisi kuukautta aikaisemmin eduskunnassa esittämät vaatimukset. Kokoomuspuolueen asiamiesten toimesta on myös eri osissa maata perustettu «Suomen Lukko» nimisen maata käsittävän fascistijärjestön osastoja.

Ei ollut aluksi kokoomuksen johtajille lainkaan helppoa saada käyntiin niin sanottua «talonpoikain alkeellista liikehtimistä». Ei sen puolesta, etteikö maalaisporvariston keskuudessa olisi ollut fascististen roistotekojen «kysyntää». Sitä oli kyllä, roistotekoihin halukkaita oli myös, mutta puuttui vielä fascistiseen rikollisuuteen tarvittavaa rohkeutta ja häikäilemättömyyttä. Roistonkokelaiden laillisten arveluiden voittaminen maksoi alkuunpanijoille vielä paljon vaivaa. Ensimäinen Lapuan joukkio suoritti pankinjohtaja Nikulan johdolla syvässä salaisuudessa valmistuksensa ja yöllisen tekonsa (Vaasan työväenlehden kirjapainon särkemisen) ja katosi sitten pimeään. Näitä sankareita ei tahdottu millään saada julkisesti tunnustamaan tekoaan ja tulemaan laakereitaan vastaanottamaan. Heidän yllyttäjänsä tekivät kaikkensa. Porvarislehdistö, erikoisesti kokoomuslainen, — kutsui usean viikon aikana joka päivä näitä nimettömiä sankareita kuin karanneita koulupoikia, rohkaisi, rauhoitti, maanitteli: «Eihän siinä mitään pahaa ollut. Tehän olette pohjalaisia eikä pohjalainen koskaan pelkää eikä piiloudu. Tulkaa toki vihdoinkin esille, jotta saamme sulkea teidät syliimme!»

Eivät tulleet sankarit. Mutta sitten kertoi Nikulan palvelijatar koko salaisuuden työväenlehdille, kun herra oli juovuspäissään raivoten paljastanut koko konspiration. Niin oli joukkio yleisön edessä paljastettu. Mutta itse ei se uskaltanut sanaakaan sanoa. Ei edes pankinjohtaja. Kokoomuspuolueen lähettejä lähetettiin Helsingistä Lapualle fascistikokouksissa vakuuttamaan rankaisemattomuutta koko Nikulan joukkiolle ja selvittämään heidän velvollisuuttaan vastata julkisesti teostaan «moraalisen vaikutuksen takia».

Ei sekään auttanut. «Piru tiesi, jos sittenkin parkitsevat», arvelivat Nikulan miehet. Muuta eivät heidän toimenantajansa saaneet aikaan kuin Lapualla pidetyn fasistikokouksen päätöksen lähettää hallitukselle seuraava sähkösanoma: «Teko oli maakunnassamme järjestetty». Kokouksen puheenjohtaja Vihtori Kosola antoi nimensä tämän uhkauksen alle ja niin oli maa saanut sankarin...

Tämän teon «moraalinen vaikutus» oli kuitenkin varsin laiha. Saadakseen toimeen tarpeellisen «alkeellisen kansannousun» täytyi kokomuuspuolueen johtajain, kaikille halukkaille rosvonoskelaisille näytteeksi saada aikaan suurempia roistontöitä. Juuri sitä varten täytyi pankinjohtaja Rantakarin ihan omassa persoonassaan matkustaa Pohjanmaalle siellä itse paikan päällä «antaakseen esimerkin», julkisella paikalla ja oikeussalissa, toljailevien viranomaisten silmien edessä. Ja Rantakari antoi kokoontuneille lapualaisille havainto-opetusta: Pohjan pojat, tehän näette omin silmin, että lailliset viranomaiset antavat meidän tehdä m i t ä v a a n tahdomme. Ne eivät odota meiltä enää lakien noudattamista, vaan niiden rikkomista. Laillisuus tappad meidät. Lyökää kommunisteja jokapaikassa! Elä-

Eläköön nyrkkioikeus, «Lapuan laki»!

Tämä Vaasassa annettu havainto-opetus kantoi vihdoinkin toivotun hedelmän, pani liikkeelle rosvo- ja murhavimman. Rohkeutta ja röyhkeyttä nostatettiin roistoissa vielä viinan voimalla. Suomalainen alku-ihminen on jo uusiaikaisessa, porvarillisella puolkulttuurilla silatussa ulkoasussa ja selvänäkin enimmäkseen raaka olio, mutta päihtyneenä raivoo hän kuin villi ja tahtoo ehdottomasti iskeä puukolla. Nyt on hänen käteensä pantu ampuma-ase, eikä viinastakaan ole ollut puutetta — kieltolaista huolimatta. Sivumennen sanoen: kokoomuspuolue propagoi innolla kieltolain kumoamista — se tietää, mikä antaa Suomen fascismille «voimaa» ja «henkeä»... Kansalaissodan alussa, tammikuussa 1918, oli punakaarteillamme monta yhteenottoa lahtarijoukkojen kanssa, jotka oli aivan ilmeisesti saatettu «taistelukuntoon» viinan voimalla. Suomalaisten suojeluskuntalaisten Viroon, Aunukseen ja Karjalaan 1919 — 20 tekemillä tunnetuilla rosvoretkillä nautittiin tuhottomasti pirtua, jotta saatiin Suomen porvarislehtien julistama «kansannousu» edes pysymään omissa päissä. Vaikka nämä rosvot niin Karjalassa kuin Virossakin esiintyivät kansan «vapauttajina», niin huokasivat kaikki, ihan kaikki Karjalan ja Vironkin kansankerrokset, helpotuksesta kun pääsivät näistä raivopäisistä rosvoista. Kuvaavaa on myös, että Suomen lahtarien sankarilaulut, joita he kaikissa «iloisissa illatsuissa» hoilaavat ja mylvivät, ovat tunnettujen (etupäässä pohjalaisten) rosvojen ja tappelupukarien ylistystä, sellaisten kuin Rannanjärvi, Isontalon Antti, Hanssin Jukka, jotka viime vuosisadalla suorittivat huomiota herättäneet ryöstömurhat, erikoisesti tappaen postinkuljettajia.

Ei myöskään ollut niin äkkiä helppo saada «Helsinkiin marssin» aatosta suurpolitiikkaan tottumattomien lapualaisrosvojen päihin. Yksityisten kommunistien lyöminen ja kirjapainojen särkeminen — se oli oikeaa isänmaallista työtä, sen ne jo käsittivät. Ja mielialan kohotessa saattoi jo yksi ja toinen hihkasta, että niillä «Helsingin herroilla» ei ole oikeaa sisua, «täytyy lähteä sinne Lapualta kerran näyttämään, kuinka kommunistit voidaan heittää eduskunnastakin ulos!» Mutta tämä oli vain humalahulinaa, ei tosissaan tarkotettua. Sillä tiesivähän nämä maakunnan fascistit, että heidän suurmestarinsa, joiden edessä he kumartivat päänsä, juuri olivat niitä «Helsinkin herroja», ja että ne itse istuvat eduskunnassa, jossa niillä on suuri enemmistö. Miksi siis nousta eduskuntaa vastaan?! Mielenosoitus eduskuntaa vastaan tuntui niistä uhkaukselta, jopa oli vaan käsittämätönkin.

Mutta heille opetettiin parempaa. Juuri ne Helsingin herrat, joilla oli eduskunnan enemmistö, halusivat fasistista mielenosotusta eduskunnan edessä. Ne itse kutsuivat pohjalaisrosvoja Helsinkiin. Se tuntui järjettömältä niistä, jotka eivät ymmärrä suurpolitiikasta enempää kuin sika hopealusikasta. Mutta Svinhufvud tuli ja vakuutti Lapualla, että fascistirosvojen matka Helsinkiin oli yhtä «isänmaallinen» asia kuin kommunistien rääkkääminen Vaasassa. Tasavallan presidentti tuli ja sanoi samaa. Ja itse eduskunnan puhemieskin, jumaluusopin tohtori Paavo Virkkunen, tuli ja sanoi: «Olkaa niin hyvät. Tulettehan toki. Teidän mielenosotuksenne eduskuntaamme vastaan on merkitty heinäkuun 7 päivän päiväjärjestykseen, älkää nyt myöhästykö!»

Jo piti uskoa, että Helsingille oli tarpeen fascistien marssi maalta. Olisi sen voinut vähemmältäkin uskoa.

(Jatkoa).

Oikeisto-opportunistista ideologiaa vastaan SSS:n ammatillisessa liikkeessä.

(V. J. Jarotskin teosten johdosta)

„XVI edustajakokous katsoo välttämättömäksi jatkaa tarmokasta taistelua tradeunionismin ja opportunismin aineksia vastaan ammatillisessa liikkeessä, antaen samalla vastuaksen anarkistis-syndikalistisille ja puolitrotskilaisille syrjäpyrkimyksille".

(Tov. Shvernikin teeseistä XVI puoluekokoukselle).

I.

Maamme perinpohjainen sosialistinen uudestirakentaminen on saattanut liikkeelle valtavat työtätekevien joukot ja asettanut terävämmin kuin koskaan ennen kysymyksen näiden joukkojen mitä aktiivisimmasta osallistumisesta puolueen päälinjan toteuttamiseen. Uudet miljoonaiset joukko-osastot ovat päättävästi nousseet poliittiseen, taloudelliseen ja kulttuuriseen elämään ja tulevat yhä laajemmin vedetyksi sosialistiseen rakennustyöhön. Miljoonaisten joukkojen joustavan poliittisen johtamisen välttämättömyys, luokkataistelun ja proletaarisen johdon tehtävät koko maan sosialistisessa rekonstruktionnissa, — kaikki tämä antaa nykyisessä etapissa aivan poikkeuksellisen merkityksen ammattiliittojen osuudelle «proletariaatin suurimpana joukkojärjestönä», puolueen käyttöremminä joukkoihin nähden, «kommunismin kouluna», suurentaa niiden osuutta proletariaatin laajan hyökkäyksen kehittyessä kaikilla sosialismin taistelurintamilla.

Kysymyksiin ammattiliittojen johdosta, leniniläisten periaatteiden joustavasta toteuttamisesta ammattiliittojen taholta ammatillisessa liikkeessä tulee nyt vetää koko puolueen hellittämätön huomio. Tämän tarpeellisuus johtuu varsinkin siitä, että ammattiliitot olivat vielä aivan äskettäin ammattiliittojen ja ensisijassa ammattiliittojen Keskusneuvoston oikeisto-opportunistisen johdon taisteluareenana puoluetta vastaan. Ei ole salaisuus, että ammattiliitot eivät vielä toistaiseksi ole loppuun asti järjestyneet uusille raiteille, että ammattiliittojen koneisto usein ontuu toteuttaesaan puolueen linjaa ammatillisessa liikkeessä. Tämän tosiasian on saatava p u o l u e e n k i i n n i t t ä m ä ä n m i t ä s u u r i n t a h u o m i o t a a m m a t t i l i i t t o j e n t y ö h ö n, s i l l ä s e e h d o t t o m a s t i p u h u u s i i t ä, e t t ä a m m a t i l l i s e s s a l i i k k e e s s ä o n h u o m a t t a v a s t i o p p o r t u n i s t i s i a t r a d i t s i o n e j a, joita vastaan on käyty voimakasta taistelua, mutta jotka eivät ole lyödyt loppuun asti.

Kaikki tämä antaa erikoisen merkitykseen ideologiakysymyksille ammatillisessa liikkeessä.

Leninismin vääristelyt elvät ole missään saaneet niin suurta sijaa kuin ammatillisessa liikkeessä, Oikeistolaisten käymän taistelun varjossa ¡elpyivät henkiin menshevistis-eserräläiset ja tradeunionistiset traditsionit, jotka löysivät ei ainoastaan tukea, vaan ovat myöskin aatteellisesti sukua oikeisto-opportunistien katsantokantojen kanssa.

Taistelu ammatillisen liikkeen todella marxilais-leniniläisen teorian ja historian puolesta on enemmän kuin koskaan ennen taistelua leniniläisen ideologian puolesta, taistelua sen puolesta, että ammattiliittojen kaikki työntekijät ymmärtäisivät selvästi puolueemme politiikan perusteet, on irroittamattomana renkaana taistelussa työväenluokan kaikkien voimien mobilisoimiseksi puolueen tunnuslauseiden ympärille.

II.

Taistelussa oikeistovaaran aatteellisten ja teoreettisten juurien paljastamiseksi ammatillisessa liikkeessämme, oikeisto-opportunismin juurien, joiden lähtökohtana on ammatillisen liikkeen olemuksen, osuuden ja tehtävien tradeunionistinen käsitys, — tulee meidän kiinnittää vissiä huomiota V. J. Jarotskiin. Miten «huomaamaton» henkilö itse Jarotski onkaan, niin tosiasia pysyy tosiasiana: Ammattiliittojen oikeisto-opportunistisella johdolle mitä suurimmaksi häpeäksi juuri V. J. Jarotski faktillisesti asetettiin ammatillisen liikkeen huomattavaksi teoreetikoksi. Juuri hänen kynästään on lähtöisin vallitseva joukko kirjallisuutta (oikein tusinoita teoksia) ammatillisen liikkeen teorian ja historian kysymyksistä, mikä kirjallisuus vielä nykyäänkin on joissakin paikoin ammattiliittoaktiivin «opiskeluvälineenä.

Toiselta puolen Jarotski kiistämättä edustaa täydellisintä tyyppiä, jos niin voi sanoa, «neuvosto»-tradeunionistista, jonka kaikki edelläkäynyt poliittinen kehitys on aivan kuin vartavasten valmistanut hänet tähän osuuteen [1]), Paljastamalla hänen reformisminsa vapautamme lukijan käsittelemästä useita muita tekijöitä ja «teoreetikkoja», joille oikeistolainen johto huoletta uskoi ammattilittojen valistusrintaman.

Tradeunionistiset ainekset kehittivät verrattain johdonmukaisen hyökkäyksen leninismiä vastaan. V. J. Jarotskin-Tshekinin teoksissa näemme menshevistis-eserräläisten katsantokantojen ja mielipiteiden jatkoa, joiden yhteenvetona on se, että bolshevismi ammatillisessa liikkeessä on satunnainen ilmiö, että «epäluottamus työläisten ammatilliseen liikkeeseen luonnehtii bolshevistista suuntaa Venäjän sosialidemokratiassa» [1]). Tshekin-Jarotski on täysin samaa mieltä Venäjän menshevismin vakuuttelujen kanssa siitä, että bolshevikeilla ei ole kiinteitä katsantokantoja ammatilliseen liikkeeseen nähden, silloin kuin menshevikeillä muka aina oli «järjestynyt» ja «kokonainen» teoria ammatillisesta liikkeestä; hän puolestaan myöskin löytää, että Leniniltä todella puuttuu «kokonainen, järjestynyt teoria ammatillisesta liikkeestä» [2]). Hän menee vielä pitemmälle. Katsoen tämän «kokonaisen teorian puuttumisen todistetuksi Jarotski aivan «loogillisesti» tulee johtopäätökseen Leninin pienistä ansioista teorian alalla kokonaisuudessaan. Hänen käsissään Lenin muuttuu tyypilliseksi «käytännön taistelijaksi», erotukseksi kommunismin perusluojista — Marxista ja Engelsistä, jotka työskentelivät etupäässä «tiedon muovailussa» ja jättivät huomioonottamatta «taktiikan ja strategian» kysymykset [3]).

Mainitsemme vielä yhden yhtäläisyyden Jarotskin ja menshevistisen tekijän välillä. Grinevitsh toteaa, että bolshevikit »nousevan vastavallankumouksen vaikutuksesta (puhe on taantumuksesta v. 1905 vallankumouksen jälkeen—V. N.) muuttivat 180° suhtautumisensa kysymykseen ammattiliitojen ja puolueen välisistä keskinäisistä suhteista ja liittojen puolueneutraalisuuden puolustajista» muuttuivat «selviksi liittojen puolueellisuuden kannattajiksi... Tämä katsantokantojen jyrkkä muutos... johtuu... puolue-organisatoorisluontoisista seikoista [4]).

---

[1]) V. J. Jarotski on saanut kasvatuksen sos.-vall. puolueessa ja vielä v. 1917 kannatti oikeistoeserriä. Työskenteli pitkän aikaa Englannissa, jossa oli läheisessä tekemisessä tradeunionien työn kanssa. V. 1920 liittyi puolueeseemme ja „tuotteistaan" päättäen ei vielä ole lopullisesti päässyt eserräläisestä ideologiasta.

[1]) Grinevitsh on huomattavin ammatillisen liikkeen menshevistinen toimitsija, joka oli ammattiliittojen Keskusneuvoston puheenjohtajan huomattavalla paikalla, Keskusneuvoston, jonka III Yleisvenäläinen ammattiliittojen konferenssi valitsi v. 1917. Katso hänen: „Työläisten ammatillinen liike Venäjällä", v. 1922, siv. 174.

[2]) Katso Jarotskin esipuhetta kokoelmaan: V. I. Lenin „Ammatillisesta liikkeesta" Valtion Kust. Moskova, Siv. 9, 10 ym.

[3]) Sama, siv. 5—6, 9—10 ym.

[4]) Grinevitsh. Ylläsiteerattu teos, siv. 175—176.

Jarotski, yhtään viisastumatta, yhtyen Leninin ja bolshevikkien puolueen menshevistiseen syyttämiseen, ilmoittaa, että «olisi historiallisesti väärin ja lapsellisen naivia vakuuttaa, että Lenin ei koskaan erehtynyt, että hänen opissaan ammatillisesta liikkeestä ei ollut aukkoja... Näin oli esimerkiksi kysymyksessä ammattiliittojen puolueettomuudesta, jonka kannattaja Lenin yhteen aikaan oli» [1]. Jarotski tulkitsee Leninin sanan «puolueettomuudesta» kokoelmassa «12 vuoden ajalta» niin, että katsoo ehdottomasti Leninin, kuten käy selville koko sisällöstä, kannattavan ammattiliittojen riippumattomuutta tieteellisen kommunismin vallankumouksellisesta politiikasta. Hän vakuuttaa, että Lenin vaati tällaista ammattiliittojen puolueettomuutta vuoteen 1905 asti. Ja näin siitä huolimatta, että Lenin jo v. 1894 (puhumattakaan enää myöhemmistä teoksista, kuten «Mitä tehdä», «Venäjän sosialidemokratian tehtävät» ym.) antaa selvän määrittelyn puolueen ja taloudellisen liikkeen ja siis ammatillisen liikkeen keskinäisille suhteille.

„Sosialidemokraattien poliittinen toiminta— sanoo Lenin—on siinä, että se auttaisi työväenliikkeen kehitystä ja järjestymistä Venäjällä, sen muuttumista nykyisestä tilastaan, hajanaisista, ilman johtavaa aatetta tapahtuvista protesti-. „kapina"- ja lakkoyrityksistä koko Venäjän työväenluokan järjestyneeksi taisteluksi, joka on suunnattu porvarillista komentoa vastaan ja pyrkii pakkoluovuttajien pakkoluovuttamiseen, niiden yhteiskunnallisten järjestysten hävittämiseen, jotka perustuvat työtätekevien sortamiseen" [2].

Ottaen nähtävästi juuri nämä lausunnot Leninin kaiken entisen katsantokannan äärimmäisesta vararikosta ammatillisen liikkeen teorian kysymyksissä Jarotski katsoo, että «ammatillisessa liikkeessä leninismiin tutustuessa

[1]) Siteerattu Jarotskin esipuhe, siv. 11.

[2]) Lenin „Mitä ovat kansan ystävät", teos I, siv. 208. (Harvennus meidän V. N.).

tulee usein alkaa viimeisistä eikä ensimäisistä teoksista» [1]).

Todeten ammatillisen liikkeen teorian surkean kohtalon Neuvostoliitossa, moittien maailman tiedettäkin siitä, että se «on kiinnittänyt tähän mennessä tähän yhteiskunnalliseen ilmiöön (totta maar ammattiliittoihin! V. N.) huomiota epäsuhteellisesti sen merkitykseen nähden», — Jarotski jatkaa hyökkäystään leninismiä vastaan. Johtaen yksinkertaisesti koko leniniläisen opin ammattiliitoista yhteen määrittelyyn: ammattiliitot ovat kommunismin koulu», hän kirjoittaa: «Me oiemme tosin nykyisellä historiallisella aikakaudella jo puhtaasti käytännöllistä tietä tuleet lähemmin ymmärtämään ammatillisen liikkeen toimintoja. Varsinkin Neuvosto-Venäjällä lokakuussa v. 1917 tapahtunut murros yhteiskunnallisissa suhteissa (?! V. N.) asetti tiukasti kysymyksen ammattiliittojen osuudesta... teki mahdolliseksi selittää (nähtävästi «heidän» — V. N.) historiallisen osuuden kommunismin kouluna...

...Funktsionisesti (!) on määritelmä oikea, mutta se on oikea ainoastaan vissiin asteeseen asti ja itse määritelmä sisältää liikkeen olemuksen teleologisen (?!) tulkinnan» [2]).

Leninin määrittelyn «ammattiliitot ovat kommunismin koulu» on Jarotski perinpohjin vääristellyt ja esittänyt karrikatuurimuodossa avuttomana idealistisena teesinä. Hirvittävä juttu; Lenin on idealisti. Ja tuntien rankaisemattomuutensa omasta oppimattomuudestaan Jarotski antaa tuomion leniniläiselle määrittelylle ammattiliittojen osuudesta: «Määrittely: ammattiliitot ovat kommunismin koulu—joka on esitetty teleologisena tulkintana, osoittautuu vähemmän kelvolliseksi selvittä-

[1]) Katso Jarotskin alkulausetta kokoelmaan: V. I. Lenin „Ammatillisesta liikkeestä".

[2]) A. Tshekin. „Ammatillisen liikkeen teoria, historia ja käytäntö", Amm. KN:n kust. v. 1923, I os., siv, 13 Harvennus meidän. V. N.).

mään ammatillisen liikkeen luonnetta... ammattiyhdistysten luonteen teleologinen tulkinta on hylättävä, vaihtaen sen funktsioniseen tulkintaan» (!!) [1]).

Katsokaammepa, mitä tarkoittaa tämä «funktsioninen» (lue—tradeunionistinen V. N.) tulkinta, jonka Jarotski ja kumppani ovat esittäneet tällä tavalla «huonoon huutoon joutuneen» leninismin sijalle ammatillisen liikkeen kysymyksissä.

Jos tarkemmin tutustumme oikeistosyrjäviettymyksen ohjelmaan ammatillisen liikkeen kysymyksissä ja Jarotskin kaltaisten «teoreetikkojen» luomistöihin tässä liikkeessä, niin on helppo päätellä näiden katsantokantojen alkuperästä. Nämä oikeisto-opportunistiset katsantokannat ovat menshevismin ja sen alkeismuodon — ekonomismin autuaan muiston ylösnousseita traditsioneja.

Ekonomiikan, sen vaikutuksen ja merkityksen mekaaninen ymmärtäminen, taloudellisen taistelun eristäminen pooliittisesta taistelusta, luokkien ja puolueiden taistelun halveksuminen — tämä oli perustana menshevismillä. Menshevikit tietenkään eivät voineet olla proletariaatin laajenevan poliittisen taistelun kannalla. Ottaen lähtökohdaksi kapitalististen suhteiden horjumattomuuden he torjuivat sosialidemokratian vallankumouksellisen taktiikan.

Ottaen lähtökohdaksi sen, että sosialismin ainekset muodostuvat kiistämättömästi jo itse kapitalistisen järjestelmän uumenissa, menshevikit käsittivät sosialidemokratian politiikan passiiviseksi mukautumiseksi kapitalismin ekonomiikkaan ja politiikkaan. Tämä heidän katsantokantansa ilmeni sangen kirkkaasti ammatillisen liikkeen kysymyksissä, jonka he arvioivat työläisten puhtaasti taloudeliseksi liikkeeksi, joka on eristetty proletariaatin luokkataistelusta kokonaisuudessaan, ja asettivat etualalle ahtaasti ammattiyhdistystaistelun merkityksen. He kaikin keinoin ehkäisivät poliitisen taistelun tehtävien tajuamista työläisten luokkatietoisuuden kiteytymisen kehitystä ammattiliitoissa. Ammattiliittojen puolueettomuuden sekä ammattiliittojen ja puolueen tasa-arvoisuuden teoria, jälkimäinen edellisen varianttina, on lähtöisin yllämainituista menshevismin katsantokannoista ja oli verhona heidän taistellessa bolshevikkeja vastaan, jotka valloittivat aseman toisensa jälkeen ammattiliitoissa. Huomautamme, että vieläpä Kautsky kirjeessään Bakun sosialidemokraateille asettui menshevikkien puolelle ammatillisen liikkeen kysymyksissä, katsoen, että «ammatillisen liikkeen yhtenäisyys vaatii puolueettomuutta suhtautumisessa eri ryhmiin (sosialidemokraattisiin—V. N.), sitä on noudatettava» [1]).

Nämä menshevikkien katsantokannat ammattiliittoihin nähden eivät merkinneet mitään muuta kuin kieltoa proletariaatin taistelusta poliittisesta vallasta, kieltoa proletariaatin johtavasta osuudesta, kieltäytymistä vallankumouksesta ja täydellistä epäluottamusta työväenluokan voimiin.

* * *

Mainitsemme muutamia nykyaikaisen «neuvosto»-tradeunionismin, jos niin sanoisi, määrittelyjä, joita on levitetty kirjallisuudessamme.

1. Ammatillisen liikkeen kuvaavat nämä Jarotskin kaltaiset «teoreetikot» olevan välittömästi riippuvainen useista itsenäisistä syistä, joista luokkataistelun ehdoilla, poliittisella taistelulla on «vähemmän huo-

[1]) Jarotski toisessa kohdassa on vieläpä hämillään tämän saman Leninin määrittelyn johdosta, sanoessaan: «Onhan aivan samanlainen kommunismin koulun osuus meillä Neuvosto-Venäjällä kirjaimellisesti kaikilla työväenjärjestöillä». (Katso hänen: «Mitä on ammattiliitto?“ Julk. VKP(b):n Kurskin lään. kom. v. 1924).

[1]) „Ammattiliittojen tiedonantaja“, № 4--5, 10 p. maaliskuuta v. 1907, siv. 7.

mattava» osuus, ollen ne vain «kolmantena tekijänä» «voimakkaamman» (sanoissa, mutta Jarotskin ym. esittämänä tarkoittaa — ainoan. V. N.) taloudellisen «tekijän» rinnalla. Ammatillinen liike osoittautuu suoranaiseksi heijastukseksi kunkin maan taloudellisesta rakenteesta ja nöyrästi «noudattaa» ekonomiikan pienimpiäkin muutoksia».

„Voidaan — sanoo Jarotski — määritellä muutamia suhteita, jotka määrittelevät ammatillisen liikkeen muodon... Tällaiset... suhteet johtuvat tietenkin kansantalouden rakenteesta kussakin maassa. Sitten itse työväenluokan kokoonpano aivan samoin määrittelee ammatillisen yhtymän tyypin, ja luokkataistelun ehdot ovat kolmas tekijä ammatillisen liikkeen muodostumisessa“ [1]).

Ja Jarotski jatkaa edelleen:

„Poliittisella ilmakehällä, puolueiden taistelun ilmakehällä, yhteiskunnallisten voimien ilmakehällä mitkä määrittelevät kunkin... maan perustuslain... on kenties vähemmän huomattava, mutta kuitenkin sangen suuri osuus nykyäänkin“.

Ja äkkiä muistaen, että herra varjelkoon yliarvioimasta poliittisen taistelun vaikutusta ammattiliittoihin, — hän jatkaa:

„Loppujen lopuksi ei ainoastaan politiikalla ole tälainen osuus. Itse työn ja pääoman väliset suhteet muodostuvat... riippuen osaksi itse työväenluokan ja kapitalistien kokoonpanosta, osaksi... kansantalouden rakenteesta“ [2]).

ja edelleen:

„Itse työväenluokan rakenne ja luokkataistelun ehdot“ vain „osittain heikentävät, osittain lisäävät taloudellisen tekijän vaikutusta“ [3]); juuri „kansantalouden rakenne... määrittelee ammattiyhdistysten rakenteen“ [4]) jne.

2. Ymmärtäen yksinkertaisesti ekonomiikan osuuden ja merkityksen ja asettaen ammattilittojen taistelun

[1]) Tehekin. „Ammatillisen llikkeen teoria, historia ja käytäntö“, I osa, siv. 69. (Harvennus meidän. V. N.).
[2]) Sama, siv. 94 (Harvennus meidän V.N.).
[3]) Sama, siv. 94 (Harvennus meidänV.N.).
[4]) Sama, siv. 69.

proletariatin yleistä luokkataistelua poliittista taistelua vastaan, Jarotski aivan «loogillisesti» hyväksyy menshevismin ja tradeunionismin muutkin määrittelyt. Hän täydentää läpeensä opportunistista kysymyksen asettelua reformistille tavallisilla mietteillä siitä, että tämä hänen kaikin tavoin puolustamansa ekonomiika (hän näes ei ole leikillään «marxilainen», ja kukas säädyllinen marxilainen voi kiistellä «ekonomiikkaa vastaan»!), kapitalismin ekonomiikka tulee itse vieraanvaraisesti proletaarista sosialismia vastaan.

Jarotski ei jää jälkeen oikeisto-opportunisteista kapitalismin järjestyneisyyden ylistämisessä («mainiosti järjestynyt pääoma») [1]) ja tuotteissaan tosiasiallisesti «poistaa» sosialistisen vallankumouksen probleemin — ainakin Englannista. Englannissa tapahtuu Jarotskin mukaan valtiovallan uudestimuodostuminen, joka valtiovalta siirtyy asteettaisesti «Englannin kansan käsiin» ja pyrkii «saavuttamaan sellaisen yhteiskunnallis-taloudellisen järjestelmän, jossa tuotanto olisi järjestynyt laajojen väestöjoukkojen etujen mukaisesti». Englantilainen valtio—vakuuttaa Jarotski edelleen — lähenee rochdalelaisten ihannetta: sopusointuisten etujen yhdyskuntaa» [2]). Tämä kehitys — väittää Jarotski—on jo turvannut sen, että «ensi kerran Englannin taloudellisessa historiassa työläinen on saatettu yhtäläisiin oikeuksiin työnantajayhtymien edustajien kanssa, valvomaan taloudellista aktiivisuutta» Englannin työväenluokka on jo «tunkeutunut kansantalouteen hallinnolisena osallistujana Englannin kansantalou-

[1]) V. Jarotski. „Sotien ja vallankumouksien aikakausi“. Kust, I MGU, 1929, siv. 45 ym.
[2]) A. Tshekin. „Osuustoiminnan syntymämaassa“. Tsentrosojusin Kust. v. 1919. Tämä avoin reformistinen kirja, jonka Jarotski kirjoitti puolueeseemme liittymisensä kynnyksellä, avoimin määrittelee reformistisen kaavan, jossa Jarotski pysyy seuraavissakin tuotteissaan.

dessa» [1]). Englannin tradeunionismin voima on tullut mittaamattomaksi, «Mihin suuntaan—sanoo Jarotski—tradeunionisti ohjaa Englannin valtiolaivan... siihen suuntaan myöskin kehittyy maan yhteiskunnallis-poliittinen elämä» [2]).

Englannin ekonomiikan ja politiikan kääntyminen sosialismin puoleen alkoi Jarotskin mukaan kauan ennen sotaa. Jo XX vuosisadan alussa... Englanti...: vankasti joutui taloudellisen elämänsä uudestijärjestämisen kauteen» [3]).

Suorastaan hämmästyy, kun meillä, proletariaatin diktatuurin maassa, rankaisematta ovat työskennelleet sellaiset «toimittajat» ja «kustantajat» kuin ammattiliittojen ent. toim.-kustannusosaston työntekijät, jotka painattivat tällaisia avoimen reformistisia juttuja!

3. Ylläesitetty menshevistinen sekasotku johtaa kiertämättömästi V. J. Jarotskin vielä uusiin virheisiin. Aliarvioidessaan ja käsittämättä poliittisen taistelun osuutta Jarotski ja kumppani eivät voi myöskään ymmärtää puolueen ja ammattiliittojen olemusta, osuutta ja tehtäviä. Kaikki heidän synnytystuskansa tällä alalla johtavat mitä toivottomimpaan ammattiliiton sekoittamiseen proletariaatin poliittisen puolueen kanssa, puolueen ammattiliittoon «liuottamiseen». Lukija muistaa, että tämä kysymys — puolueesta ja ammattiliitoista—oli ekonomismin ja menshevikkien akilleksen kantapäänä, jotka eivät koskaan kyenneet asettamaan oikeata suhdetta etujoukon ja luokan välille, sekoittaen aina puolueen työläisten laajaan ammatilliseen järjestöön.

Selvittäessään Englannin tradeunionismin historiaa Jarotski todistelee, että «ammattiliittoissa työläisjoukko

[1]) A. Tshekin. „Piirteitä nykyaikaisesta tradeunionismistn". Kust. Amm. KN, v. 1924 siv. 113.

[2]) V. Jarotski. „Piirteitä nykyaikaisesta tradeunionismista". Siv. 128 ym. (Harvennus meidän. V. N.).

[3]) Tshekin. „Ammatillisen liikkeen teoria, historia ja käytäntö", II osa, siv. 49. Alleviivaus tekijän.

muuttuu luokaksi... ammattiliittojen sisällä muokkaantuu yhtenäinen luokkajärjestö, joka asettaa päämääräksen yleiset luokkaedut».

Samalla tavoin, ilman puolueen minkäänlaista apua, ainoastaan «ammatillisen liikkeen kautta työväenluokka alkaa juuri luokkana tietoisesti pyrkiä vaihtamaan kapitalistisen järjestelmän kommunistiseen» [1]).

Edelleen seuraa tosiasiallisesti «todistuksia» siitä, että proletariaatin kommunistisen etujoukon tarpeettomuus, johon ytimeltään jo yllämainitut Jarotskin vakuuttelut johtivat, on jo historiallisesti todistettu. Itseasiassa. Tradeunionit Jarotskin mukaan ovat mekaanisesti siirtyneet taloudellisen taistelun asemilta tietoisen poliittisen taistelun asemille, jonka ohessa kiistämättömänä todistuksena tästä Englannin ammattiliittojen kardinaaliaskeleesta laajaan luokkataisteluun on Jarotskille Työväen puolueen perustaminen. Ei siinä kyllin. Englannin ammattiliittojen maailma alkaa v:sta 1911 kokea ei enää vain askeleita, vaan mullistuksia, jotka vallankumouksellistuttavat tätä maailmaa, mullistavat sen alhaalta ylös asti, pitkin ja poikini [2]). Kas sillä lailla Englannin ammatillinen liike ilman mitään bolshevikkeja siinä itsestään «saavutti sen, että Englannin tradeunionismi määrätysti putosi ikuisuuteen» ja loi esille «laajat ihanteet sekä yhteiskunnallis-poliittisesta rakennustyöstä että luokkataistelusta» [3]). Tällöin näiden «laajojen luokkataisteluihanteiden ylläpitäjinä eivät Jarotskin mukaan ole kommunistit. Ei suinkaan! Nämä johtajat, jotka »hyökkäävät» kapitalistisia linnakkeita vastaan Englannissa ovat Jarotskin mielestä... Purcellit, Sweillsit, Hicksit ja muut «vasemmisto»—

[1]) A. Tahekin. „Mitä on ammattiliitto?" Julk. VKP:n Kurskin lääninkom (Harvennus kaikkialla tekijän. V. N.).

[2]) A. Tchekin. „Ammatillisen liikkeen teoria, historia ja käytäntö". II osa, siv. 49.

[3]) Hänen „Piirteitä nykyaikaisesta tradeunionismista", siv. 74.

tradeunionistit [1]), kylki kyljessä kiltta-laisten sosialistien kanssa! Viimemainitut Jarotski kuvaa ihanteellisiksi vallankumouksellisiksi [2]). Mitä se Jarotskille kuuluu, että Kommunistisen Internatsionalen ohjelmassa kaikki kilttalaissosialismin suunnat arvioidaan «reformismin liittyväksi osaksi», joka luo tietä «korporatiiviselle fascistivaltiolle».

Kiinnitämme lukijan huomiota vielä yhteen V. J. Jarotskin reformistiseen määrittelyyn: itse «ammattiliittojen (tässä tapaukseessa saksalaisten—V. N., käymän taloudellisen taistelun käytäntö aivan määritellysti johtaa kommunismiin» [3]) Jne... jne. Ja loppumattomasti tällaista kansantokantojen sekasotkua puolueeseen ja ammattiliittoihin nähden!

Tähän tradeunionistisen kaikkiviisauden kaivoon kokonaan hukkuu proletaarisen puolueen osuus, se ratkaiseva osuus, joka on vallankumouksellisella sosialismilla. Lopullisesti on unohdettu Leninin lausunto siitä, että «ammattiliitot olivat työväenluokan jättiläismäisenä kehittäjänä kapitalismin kehityksen alussa, siirtymisenä työläisten hajanaisuudesta luokkana yhdistymisen alkeisiin (harvennus meidän—V. N.). Kun alkoi kehittyä proletaarien luokkana yhdistymisen korkein muoto, proletariaatin vallankumouksellinen puolue... Silloin ammattiliitot alkoivat kiertämättömästi ilmaista jonkinlaisia taantumuksellisia piirteitä, jonkinlaista juutumista, jonkinlaista ammattikunnallista ahtautta, jonkinlaista taipuvaisuutta politiikattomuuteen» [4]) jne. Unohdetut, hyljätyt ovat Leninin suoranaiset lausunnot poliittisen taistelun ja työväenliikkeen vaistavaraisen kehityksen suhteista, tieteellisen sosialismin teorian osuudesta työväenliikkeessä («Mitä tehdä»). Ei käsitetä, että työläisten taloudellinen taistelu ei muutu poliittiseksi taisteluksi itsestänsä, vieläpä täydellisessä sopusoinnussa reformistien kanssa, tai kuten «teoreetikkomme» lausuvat—«huolimatta reformistien vaikutuksesta». Siihen tarvitaan kommunistien mitä aktiivisinta taistelua proletariaatin taloudellisen taistelun johdosta, säälimätöntä taistelua reformismia vastaan, taistelua taloudellisten taistelujen muuttamiseksi, oikeammin—siirtämiseksi poliittisen taistelun raiteille kapitalistisen järjestelmän kukistamiseksi, tarvitaan «proletariaatin vallankumouksellisen puolueen» ratkaisevasti kaikkien resurssien jännittämistä.

Ekonomistit eivät ehdottomasti kieltäneet politiikkaa, kuten Jarotski vakuuttaa, vaan ainoastaan alituisesti eksyivät käsittämään sen tradeunionistisesti.

Lenin sanoo ekonomistien katsantokannoista poliittiseen taisteluun:

„Antaa itse taloudelliselle taistelulle poliittisen luonteen“ merkitsee Martynovin mukaan „pyrkiä toteuttamaan samoja ammattiliittojen vaatimuksia... lainsäädännöllisten ja hallinnollisten toimenpiteiden“ kautta... Tätähän juuri tekevät ja aina ovat tehneet työväen ammatilliset liitot... Englannin työväenliitot ovat jo aikoja sitten tunteneet ja toteuttaneet tehtävän „antaa itse taloudelliselle taistelulle poliittisen luonteen“.

Jarotski ymmärtää politiikan juuri tradeunionistisessa mielessä. Ymmärtäen juuri täten poliittisen taistelun Jarotski oikein «järkevästi» ilmoittaa, että on «kiertämätöntä ammattiliittojen muuttuminen proletariaatin poliittiseksi», puolueksi esittäen vähätietoisuutensa mukaisesti tällaiset mielipiteet Marxin katsantokannaksi Englannin työväenliikkeen kysymyksistä [1]).

---

[1]) Tämän johdosta katso erikoisesti Tshekiniä: „Kuvia työväen Englannista“. Julk. Amm. KN. Tämä tuote on sellainen ylistyskirjoitus Englannin tradeunionismin vasemmisto“—johtajista, että se olisi arvokkaana koristuksena jopa Englannin porvarillisessa kirjallisuudessa.

[2]) V. Jarotski. „Piirteitä nykyaikaisesta tradeunionismista“, siv. 74 ym.

[3]) Jarotski. „Ammatillisen liikkeen teoria, historia ja käytäntö“, 1 osa, siv. 13. (Harvennus meidän. V. N.).

[4]) Lenin „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“ teos XVII, siv. 140.

[1]) Jarotski. „Työväenliikkeen historia“, 1 osa, siv. 81.

Jarotski harhailee vielä kauan «kuin kissa kuuman puuron ympärillä», ennen kuin rohkenee antaa lyhyen määrittelyn puolueesta ja ammattiliitosta. Meidän täytyy häneltä «tietää» ensin vielä se, että juuri ammattiliittto «varjelee niin ankarasti luokkakokoonpanonsa puhtautta», ettei «mikään muu työväenjärjestö», ja että «ammattijärjestöjen päämäärät ja muodot kaikilla kansoilla, kaikkina aikoina määrittelee... proletariaatin luokkatietoisuuden taso kokonaisuudessaan» [1]). Ei ollenkaan tarvitse todistaa, että tämä sekava määrittely sisältää reformismin puolustuksen ammatillisessa liikkeessä «kaikilla kansoilla ja kaikkina aikoina».

Tämän jälkeen ei ole ihmeellistä, että puolueen ja ammattiliittojen määritteleminen, selvemmin sanoen, minkälaiset keskinäiset suhteet ovat taloudellisen ja poliittisen taistelun välillä (kysymys, jolla on poikkeuksellinen merkitys kommunismin voitolle), oikeiden suhteiden asettaminen vaistovaraisuuden ja tietoisuuden välille työväenliikkeessä jne.—käy tradenionistillemme yli voimien.

«Tasa-arvoisuuden teoria» ja ammattiliittojen ja proletariaatin puolueen parallellinen yhdessäolo, ilmaisten selvästi halveksumisen jälkimäistä kohtaan, kas mikä tosiallisesti johtuu Jarotskin tradeunionistisesta kaavasta. Ero, jonka hän näkee puolueen ja ammattiliittojen välillä, on parhaimmassa tapauksessa siinä, että puolue «useammin» kuin ammattiliitot käy poliittista taistelua ja viimemainitut «useammin» kuin puolue käyvät poliittista taistelua. «Mutta sekä puolue että ammattiliitot osoittaa Jarotski edelleen— harjoittavat sekä «ekonomiikkaa» että «politiikkaa» [2]).

Kapitalismin ekonomiikka, joka muuttuu sosialismiksi; työväenluokka, joka reformistien johdolla ja liikuttavassa yksimielisyydessä niiden kanssa nurisematta ja sokeasti kulkee armollisen porvarillisen ekonomiikan ja politiikan tietä; bolshevistisen taistelun turhuus ammattiliitoista ja loistavasti toteutuva «selvärakenteinen» ja «ehyt» menshevismin teoria. Siinä teoreetikkomme kaikkien kyhäysten ydin!

Ammatillisen liikkeen olemuksen tradeunionistinen määrittely, joka on tulos Jarotskin kaikesta metodologiasta, työväenliikkeen analyysi «ilman aikaa ja ulottuvaisuutta», yhden aikakauden, yhden yhteiskunnallis-taloudellisen muodostuman mekaaninen siirtäminen toiseen aikakauteen, toisiin olosuhteisiin,— tämä hämää ratkaisevasti kysymyksen vallankumouksesta. Jarotski käsittelee kyllä paljon vallankumouksesta, kompuolueista jne., mutta vallankumous ilmenee poissuljettuna hänen «opistaan» ammattiliitoista. Vallankumouksella ja proletariaatin poliittisella puolueella ei ole tosiasiallisesti sijaa Jarotskin opportunistisissa kaavoissa.

III.

Puolueemme XI edustajakokouksen päätöksissä korostettiin:

„Ammattiliitot ovat vasta sitten realisia, kun ne yhdistävät sangen laajat työläiskerrokset. Tästä kiertämättömästi johtuu, varsinkin maassa, jossa valtavana vallitsevana osana on talonpoikaisto, kaikkien poliittisten virtausten, jotka ovat kapitalismin ja pikkutuotannon jätteiden päällysrakenteena, verrattain voimakas piintyneisyys. Juuri mainitulla taloudellisella seikalla on selitettävissä meillä havaittavissa olevat tällaisten pikkuporvarillisten aatteiden jätteet (välistä uudestisyntyminen) ammattiliittojen keskuudessa".

Tämän lausunnon unohti ammattiliittojen Keskusneuvoston vanha johto täydellisesti. Ammattiliittojen KK:n oikeisto-opportunistinen johto taisteli kaikin keinoin tätä puolueen edustajakokouksen päätöstä vastaan todistellen oikeistovaaran olemattomuutta ammatillisessa liikkeessä. Se syytti puoluetta ja sen

[1]) Tshekin „Ammatillisen liikkeen teoria, historia ja käytäntö", 1 osa, siv. 15 (Harvennus meidän V. N.).

[2]) V. Jarotski. „Mitä on ammattiitton?, siv. 32.

KK:aa ammattiliittojen KN:n «leniniläisesti horjumattomien» johtajien trotskilaisesta kritiikistä. Tämä puolueen läpeensä valheellinen syyttäminen trotskismista oli oikeisto-opportunistien tt. Tomskin, Koselevin, Jaglomin ym. mieliotteena.

Ammattiliittojen oikeisto-opportunistinen johto ei ymmärtänyt varsinkaan ja erikoisesti sitä, että mainittu puolueen XI edustajakokouksen lausunto velvoittaa käymään ankaraa taistelua näitä pikkuporvarillisia vaikutuksia vastaan myöskin ammatillisen liikkeen teoreettisella rintamalla. Tov. Tomski esimerkiksi, kuten tunnettua, aliarvioi huomattavasti teorian ja historian kysymyksiä ja ei ollut riittävän selvillä siitä, mitä tällä alalla on tuotu ammatilliseen likkeeseemme[1]). Paremmin eivät ole asiat mihinkään oikeistouklonisteihin nähden ammattiliittojen johdossa, jotka eivät selvästi käsittäneet 'sitä suurta merkitystä, jonka puolueemme antaa teoreettiselle taistelulle.

Halveksien leniniläisen teorian kysymyksiä ammattiliittojen KN:n vanha johto itse huomaamatta paljasti ammatillisen liikkeen teoreettisen rintaman katsantokannoille, jotka on peritty menshevismiltä ja ekonomismilta. Tätä seikkaa edisti se, että oikeisto-opportunistit aliarvioivat menshevistis-eserräläisiä traditsionejä ammatillisessa liikkeessä,—ollen suoranaisena seurauksena siitä, että he eivät ymmärtäneet luokkasuhteita, luokkataistelua ja ammattiliittojen tehtäviä SSSR:ssä uudessa etapissa. Tässä mainittakoon, että näiden proletariaatille vihamielisten, pikkuporvarillisten vaikutusten aliarviointi ammattiliittoissa kuultaa läpi myöskin useissa tuotteissa, joissa puhutaan ammatillisen liikkeen historiasta ennen Lokakuun vallankumousta Venäjällä.

Me olemme ottaneet Jarotski-Tshekinin teokset yhtenä luonteenomaisempana todisteena siitä, että tradeunionismi on punonut itselleen pesää itse ammattiliittojen KN:ssa jo ennen oikeissyrjäviettymyksen muodostumista puolueessa. Ammattiliittojen oikeisto-opportunistinen johto ja ennen kaikkea ammattiliittojen KN eivät panneet vastusta tälle ideologialle. Se itse yhdisti opportunistiset mielipiteensä tradeunionismin katsantokantoihin useissa ammatillisen liikkeen peruskysymyksissä.

Oikeisto-opportunistit luisuivat aivan määritellysti tradeunionistiseen käsitykseen ammatillisen liikkeen osuudesta ja perustehtävistä.

Alkulauseessaan ammattiliittojen VI yleisvenäläisen edustajakokouksen pikakirjoitusselostukseen tov. Tomski kirjoittaa:

„Ammattiliittojen edessä on aina, riippumatta kaudesta, aikakaudesta, riippumatta tehtävien yleisestä suunnasta kunakin hetkenä, yksi perustehtävä: tämä tehtävä, jonka itse ammattiliittojen osuus ja merkitys määrittelee, on niiden yhdistämien joukkojen kaikinpuolinen palveleminen ja lakkaamaton työ niiden aineellisen ja henkisen tason kohottamiseksi ja parantamiseksi. Tämä on tehtävä, joka koko ammatillisen liikkeen historian ajan aina ollut ja tulee olemaan ammattiliittojen edessä. Ammattiliittojen saavutukset määrittelee se, miten täydellisesti se toteuttaa tämän tehtävän... tämä onkin mittana ammattiliiton työn menetyksen määrästä".

Ammattiliittojen osuus ja merkitys on siis sekä ennen että jälkeen vallankumouksen muuttumaton. Tästä myöskin johtuu ammattiliittojen perustehtävien määritteleminen tehtäväksi, jotka ovat irralliset proletariaatin luokkataistelun yleisestä kulusta, tehtäviksi, jotka ovat vain työläisten välittömien etujen «puolustamista». Tämän katsantokannan yhteydessä on ammattiliitto-

[1]) Tässä mielessä on mielenkiintoinen t. Tomskin kirjoitus „Proletarissa" v. 1908. Siinä hän syyttää puolueen johtoa liialisesta politiikkaan viehättymisestä ja kehoittaa teoreetikkoja „eroittelematta menshevikkejä tai bolshevikkeja» ryhtymään vakaviin taloudellisiin tutkimuksiin. (Katso huomautusta Leninin artikkeliin: „Kahden kirjeen johdosta", teos XI, II osa, siv. 609. Harvennus meidän V. N.).

jen pääasenteen määritteleminen vain puolustusasenteeksi. Huomautamme, että siihen määrittelyyn ammattiliittojen keskustehtävistä, minkä tov. Tomski antaa, yhtyvät myöskin kaikki reformistit. Tällaisesta ammattiliittojen osuuden määrittelystä on porvaristokin samaa mieltä.

„Ammattiliittojen olemus—kirjoitta esim. Sombart — on puhtaasti työläisten etujen suojelustoiminnoissa".

Ja tässä juuri hän paljastaa ne lähtöasemat, jotka saattavat tällaiseen määrittelyyn pää- ja perusasenteesta, nimittäin sen, että

„tämän palkkatyöläisen edut... pyrkivät suojelemaan ammattiliittoja... kapitalistisen talousjärjestelmän puitteissa" [1])

Kategorinen määrittely, jonka tov. Tomski antaa ammatillisen liikkeen perustehtävästä, mitä tarjotaan «kaikkia aikoja ja kansoja varten», on perinpohjin erilainen puolueemme päätösten kanssa.

„Vallankumoukselliset sosialistit — sanotaan ammattiliittojen I yleisvenäläisen edustajakokouksen päätöslauselmassa — eivät koskaan ole pitäneet ammattiliittoja ainoastaan proletariaatin taloudellisen taistelun eliminä työväenluokan aseman parantamiseksi kapitalistisen järjestelmän puitteissa. Vallankumoukselliset sosialistit ovat aina pitäneet ammattiliittoja järjestöinä, jotka ovat kutsutut käsi kädessä muiden työväenluokan taistelujärjestöjen kanssa taistelemaan proletariaatin diktatuurin ja sosialismin toteuttamisen puolesta". (Harvennut meidän V. N.).

Ammattiliittojen perustehtävää kapitalismin olosuhteissa, proletaarisessa vallankumouksessa ja sen jälkeen eivät voi määritellä proletariaatin yleiset luokkatehtävät. Imperialismin olosuhteissa on ammattiliittojen perustehtävänä kapitalistisen järjestelmän vallankumouksellinen kukistaminen. Muulla tavalla ajatteleminen merkitsee ammatillisen liikkeen kehittämistä luokkataistelun ulkopuolella, vallankumousta vastaan.

Sosialistisen vallankumouksen jälkeen ei ammattiliittojen perustehtävä voi olla muuta kuin proletariaatin diktatuurin lujittaminen, siis sen aineellis — teknillisen perustan, jolle tämä diktatuuri luodaan, — sosialistisen teollisuuden lujittaminen. Tulee väsymättä ei vain sanoilla, vaan myöskin teoissa osoittaa, että lenininiläinen määrittely: «työläisten suojeleminen valtioltaan ja... valtionsa suojeleminen työläisten taholta», joka edellyttää kunkin etapin jonka proletaarinen valtio kulkee, yhteiskunnallis-taloudellisten erikoisuuksien ankaraa huomioonottamista, on ainoa taattu avain, joka tekee mahdolliseksi soveltuttaa oikein ja vallankumouksellisesti yhteen ammattiliittojen niinkutsutut «puolustus»—toiminnat ja tuotannolliset toiminnat proletariaatin diktatuurin kautena.

Oikeistolaiset käsittivät nepin perääntymiseksi, etupäässä politiikaksi, jossa ei ole «perääntymisen seisauttamisen» aineksiakaan, vielä vähemmän proletariaatin päättävän sosialistisen hyökkäyksen aineksia kapitalismia vastaan [1]). Lähtien tällaisesta käsityksesta ne katsoivat ammattiliittojen asemat ensisijassa puolustus-, «suojelus»—asemiksi.

Ammattiliittojen aseman tällaiseksi käsittäminen selvisi täysin selvästi jo rekonstruktiointikauden kynnyksellä. Se ilmeni taistelussa puoluetta vastaan täydellisenä kykenemättömyytenä järjestää ammattiliittoja proletariaatin päättävään hyökkäykseen kapitalistisia aineksia vastaan ja sellaisena suhtautumisena valtioomme, sosialistisiin lai-

---

[1]) Sombart. Mutta kuitenkin! SBP. v. 1907 siv. 9. (Harvennus meidän. V. N).

[1]) „Niin kauan — kirjoittaa esim. t. Antoshkin — kun maailman vallankuuous ei ole tapahtunut, neuvostovaltio on pakotettu kansalaissodan päätyttyä perääntymään sotakommunismin asemilta valtiokapitalismin asemiin (huomautamme tässä sivumennen, että „teoreetikkomme" Jarotski suoraan nimittää järjestelmäämme valtiokapitalismin järjestelmäksi ja valtiotamme kerskailee hän itsepintaisesti „työläis - talonpoikaiseksi". V. N.), mitkä antavat mahdollisuuden levähtää, järjestää ja valmistella voimia jatkuvaan hyökkäykseen, odottaa vallankumousta Lännessä ja siihen saakka säilyttää proletariaatin diktatuuri ja järjestää kapitalistisen rintaman kiertoliikkeitä". (Antoshkin. Ammatillinen liike Venäjällä. III korjattu ja täydennetty painos. Amm. KN, V. 1925, siv. 320. Harvennus meidän. V. N.).

toksiimme sosialistisen teollisuuden ja maatalouden sosialististen muotojen lujittamis- ja kehittämistehtäviin, josta löyhkäsi voimakkaasti menshevistinen mätä. Menshevikit, kuten tunnettua, pitivät valtiotamme proletariaatille vieraana ruumiina ja ottaen tämän lähtökohdakseen todistelivat, että ammattiliitoilla ei ole mitään intressejä neuvostovallan sosialistisiin «juoniin».

Tunnuslause puolustuksesta hyökkäyksen asemasta, missä piilee proletariaatin yleisten luokkatehtävien menshevistinen unohtaminen, täydellinen kieltäytyminen kommunismin vallankumouksellisen politiikan tehokkaasta osuudesta ja epäluottamus tähän politiikkaan, oli oikeistolaisten johtavana mielilauseena ammatillisessa liikkeessä. Oikeistolaisten siirtyminen tradeunionismin asemiin tapahtui ammattiliittojen koko työrintamalla, ottakaamme minkä alan työstä tahansa. Tuloksena näistä leninismin vääristelyistä ammatillisen liikkeen «teoriassa, historiassa ja käytännössä» oli se oikeistolaisten mitä vaarallisin linja «ammattiliittojen asettamisesta puoiuetta vastaan, mistä puhutaan tov. Shvernikin teeseissä puolueemme XVI edustajakokoukselle.

Leniniläisen opin ammattiliitoista kansantajuistuttamisen asemasta — «puhtaan» kulttuurin, «puhtaan» teorian, «objektiivisen» historian etsiskelyjä. Ja tämän tuloksena Jarotskin kyökki leipoo tuotteensa, tusinoita teoksia, herjaten Leniniä ja propageeraten trade-unionismin puolesta.

Sensijasta, että olisi taisteltu leniniläisten kaaterien puolesta ammatillisessa liikkeessä, ammattiliittokaaterien turmeleminen vararikkoutuneiden puolueiden päästökkäillä; menshevikeillä, eserrillä, vasemmistoeserrillä, bundilaisilla ym., jotka erikoisesti täyttivät ammattiliittojen valistusrintaman [1]). Puolueelimet usein osottivat että on vaarallista vetää tällä tavalla henkilöitä meille vieraista puolueista. Puolueen XV edustajakokouksessa esim. mainittiin tästä vaarasta KK:n selostuksessa. Menshevistieserräläisestä vaikutuksesta sellaisissa elimissä kuin ammatillisen liikkeen historian instituutissa mainittiin usein puoluehistorian instituutin työntekijäin neuvottelukokouksissa jne.

Tästä huolimatta KN:n vanha johto ei liikauttanut sormeakaan tutkiakseen ja toteuttaakseen nämä puoluejärjestöjen suorat osoitukset.

Arvioiden pessimistisesti sosialistisen teollisuuden kehitysperspektiivit ja uskomatta maatalouden nousuun kollektivisoinnin pohjalla oikeisto-opportunistit kieltäytyivät ammattiliitoissa kytkemästä työläisten välittömien etujen puolustamistehtäviä koko sosialistisen rakennustyön kohtaloihin ja jarruttivat ammattiliittojen päättävää kääntymistä kasvot tuotantoa kohden. Tämä oikeistolaisten politiikka merkitsi proletariaatin diktatuurin etujen asettamista työläisten etuja vastaan kokonaisuudessaan ja suoranaisesti johti repeämiseen rakennustyössämme, liikkeeseen taaksepäin. Tämä politiikka merkitsi samalla myöskin vakavaa heikentymistä työläisten aineellisen ja henkisen aseman parantamisessa, koska se supisti suuresti käsitystä ja perspektiiveja ammattiliittojen koko puolustustyössä.

Tässä peruskysymyksessä oikeistolaiset ottivat menshevistisen katsantokannan, asettaen ammatiliisen liikkeen edut proletariaatin yleisiä luokkaetuja vastaan.

Halveksien ammatillisen liikkeen vallankumouksellisia poliittisia tehtäviä kapitalistisen stabilisoinnin luhistumisen

---

[1]) Ammattiliittokoneiston puhdistuksessa, johon ryhdyttiin uuden KN:n alotteesta, selvisi, että KN:n pleenumin kokoonpanossa oli 27,7% NKP (b):n jäseniä ja kandidaatteja, jotka olivat tulleet muista puolueista; ammattiliittojen KK:n pleenumien kokoonpanoissa—21%. Tämän ohessa oli muissa puolueissa olleiden prosentti ammattiliittokoneiston puolueettomien johtavien työntekijöiden keskuudessa vielä huomattavasti suurempi

uudessa etapissa, oikeistolaiset luisuivat ammattiliitoissa täysin määritellysti yksimielisyyteen reformismin kanssa. Tätä oikeistolaisten «puolustus»—taktiikkaa lujitti «järjestyneen kapitalismin teoria» (Buharin), jossa täydellisesti esitetään samaa teoriaa kapitalismin rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin ja «koristellaan» oikeistolaisten mitä syvintä pessimismiä proletariaatin asiaa ja voimia kohtaan.

Sensijaan, että olisivat lujittaneet puoluejohtoa ammattiliitoissa, lähentäneet ammattiliittoja puolueeseen ja toteuttaneet puolueen päälinjaa—oikeistolaiset taistelivat tätä linjaa vastaan ja yrittivät asettaa ammattiliitot puoluetta vastaan, toisin sanoen, sama ylösnoussut menshevistinen teoria ammattiliittojen puolueettomuudesta politiikkaan, puolueeseen nähden.

Jos ammattiliittojen KN:n oikeisto-opportunistisen johdon katsontokannat johtuivat täydellisesti oikeistoukloonin ohjelmasta puolueessa, niin toiselta puoluen nämä oikeistoukloonin katsantokannat ammatiliisen liikkeen kysymyksissä ovat täydellisesti yhtäläiset tradeunionististen ainesten «teorioiden» kanssa, joiden ainesten kirkkaimpana edustajana meillä kiistämättömästi on V. J. Jarotski, ja saavat «vahvistuksen» näissa «teoriossa».

Nämä oikeistolaiset katsantokannat täytyy vapauttaa vallankumouksellisten fraasien verhosta, eli kuten tov. Kaganovitsh sanoi Amm. KN:n fraktsian istunnossa, «opportunismi on riisuttava alasti».

Ainoastaan paljastamalla tradeunionismi ammatillisessa liikkeessämme voidaan loppuun asti murtaa kahleet, joihin vielä useat ammattiliittoelimme ovat kytketyt, ja puhdistaa maaperää teoreettisen työn voimistumiselle ammattiliitoissa, leninismin propagandalle ja jakamattomalle vallalle ammatillisessa liikkeessä. Tällä me autamme ammattiliittojen uudestirakentamista kasvot tuotantoa kohden, joukkoja kohden, SSSR:n talouden sosialistisen rekonstruktioinnin ja proletariaatin laajarintamaisen sosialistisen hyökkäyksen tehtäviä kohden.

V. Nirk.

Muutamista oikeistolaisuuden ilmenemismuodoista käytännöllisessä elämässä.

Taistelu puolueen leniniläisestä linjasta, taistelu puolueen rivien yhtenäisyydestä, ei ole vain teoreettinen, käytännöstä etäällä oleva tehtävä. Juuri käytännöllisessä elämässä, jokapäiväisessä työssä niin kaupungissa kuin maaseudullakin voi oikeisto-opportunismi saada vakavan jalansijan, ellei jokainen puoluejärjestö, jokainen puolueen jäsen aseta tehtäväkseen armotta paljastaa ja torjua tuota puolueelle ja koko sosialistiselle rakennustyölle vaarallisinta ilmiötä.

Puhuessaan opportunismista korostaa tov. Lenin sen vaarallisuutta juuri siksi, että opportunismin ilmenemismuodot ovat niin monenlaiset, ettei aina voida edes kyllin ajoissa huomata sen ilmenemistä.

Todellakin, on mahdotonta luetella oikeisto-opportunismin kaikkia erimuotoja, jotka ilmenevät käytännöllisessä elämässä, sillä sen monikarvaisuus ja luihumaisuus menee useasti tietoisen ja varmankin puolueen jäsenen havaintopiirin ohitse.

On kuitenkin lukuisia tapauksia, joissa opportunismi paljastaa hyvin helposti itsensä. Mutta milloin se vain huomataan on sitä vastaan julistettava uupumaton taistelu, säästämättä ketään, sillä vain armoton ja sitkeä taistelu oikeisto-opportunismia vastaan takaa sosialistisen rakennustyösuunnitelman

nopean toteuttamisen. Tämän suunnitelman toteuttaminen merkitsee käytännöllisessä elämässä ripeätä toimintaa, joustavia ja samalla hyvin harkituita otteita. Se merkitsee kaiken tahdon ja tarmon keskittämistä asetettujen tehtävien aikanaan toteuttamiseen. Vähäinenkin hidastelu, pieninkin velttous ja viivytys tietää koko taloutemme suunnitelman pienempää tahi suurempaa järkytystä; se tietää annettujen tehtävien laiminlyöntiä—sosialistisen rakennustyön aliarviointia.

On muistettava, että juuri meillä valtioja talousrakenteen systeemi edeltyttää koko kansantalouden suunnitelmallista ohjausta. Jokainen teollisuuslaitos, pieninkin kollektiivitalous, tahi osuustoimintajärjestö on eroittamaton osa kansantalouden suunnitelmasta, joiden toiminnan myönteiset ja kielteiset puolet heijastuvat tuossa jättiläissuunnitelmassa.

Kun puolue osoitti, että tuotanto-finanssisuunnitelman laiminlyönti, sen täyttämättä jättäminen on oikeisto-opportunismia käytännössä, nostivat useat talousmiehet kovan melun, todistellen, ettei oikeisto-oppurtunismilla ole tässä mitään tekemistä, että oikeistolaisuus on ideologinen ilmiö, että tuotanto-finanssisuunnitelman täyttäminen riippuu objektiivisista seikoista. Paitsi tälläistä puolustelua pyrkivät useat avoimesti lyömään laimin heille asetettuja tehtäviä. Ja kuitenkin on päivän selvää, että kyseessä oli, ja tällaisissa tapauksissa aina on, oikeisto-opportunismi käytännössä. Onhan aivan luonnollista, että välinpitämättömyys ja sabotaasiluontoinen arvostelu johtaa aivan luonnonvoimaisesti suunnitelmien rikkomiseen, kun taas ripeä ja tarmokas toiminta vaikeimmissakin tilanteissa takaa suunnitelmien kunniakkaan täyttämisen, vieläpä ylittämisenkin. Kansantalouden suunnitelmien alalla meillä on jo suuria kokemuksia. Maamme eri tuotantolaitokset ovat epäämättömästi todenneet kuinka paljon ja mitä voidaan vaatia eri tehtailta. Juuri tämän valtavan ja monipuolisen kokemuksen pohjalla voidaan antaa jokaiselle tuotantolaitokselle täysin reaaliset tehtävät, joiden toteuttaminen riippuu vain siitä, miten tarmokkaasti käydään asiaan käsiksi.

Tunnuslause «Ei mitään objektiivisia esteitä, vaan huonoja ja hyviä laitoksen johtajia», joskaan ei ihan kirjaimellisesti kaikissa tapauksissa, niin kuitenkin yleispiirtein on oikea. Käytännöllinen elämä on satoja eri kertoja osoittanut, että esitetyt «objektiiviset» tekijät ovat useimmin olleet teennäisiä keinoja oman aikaansaamattomuuden ja toimettomuuden verhoamiseksi. Eikö juuri tuollainen teennäinen verhoaminen, asian tahallinen vääristely ole oikeisto-opportunismia käytännössä. Sitä se on ja siitähän saakin juuri pohjaa ja välittömästi lähtönsä ideologinen oikeistolaisuuden teoria: ei oteta huomioon objektiivisia tekijöitä laitoksessa, annetaan kovin suuria tehtäviä, vaaditaan liian suurta vastuuta yksilöltä, puristetaan ja painostetaan, jopa suorastaan vainotaankin henkilöitä, joita pidetään syyllisinä tehtävän epäonnistumiseen, raskas on aika ja raskaammaksi käy—näin jurnuttaa ja saarnaa oikeisto-opportunisti käytännössä ja tätä kuunnellen, perustaen kaikki argumenttinsa tähän, jatkavat oikeisto johtajat: «niin näkee sen, että teollistuttamistempossa pyritään liian suuriin saavutuksiin, koko viisivuotissuunnitelma on vain kaunis idea, yksilövapaus on rajoitettu, ei ole kylliksi demokratiaa», ja tästä edelleen: puolue on väärällä linjalla, puoluejohto on uusittava» jne., kunnes ollaan suoraan valkokaartilaisten leirissä.

Tälläinen kiinteä keskinäiden suhde on käytännössä ilmenevän ja ideologisesti esiintyvän oikeisto-opportunismin välillä, ja juuri tämän vuoksi onkin oikeistovaara kaikista suurin vaara, jota vastaan taistellessa on lyötävä sitä kaikkialla missä se ilmenee. Taistelu käytännössä ilmenevää oikeistolaisuutta vastaan on tehoisaa ja tuloksellista siksi, että se viepi pohjan ja perusteet oikeistoideologialta.

Hyvin usein selitetään etenkin maaseudulla, ettei meillä ole ilmennyt oi-

keistolaisuutta, ei meillä ole koskaan esiintynyt oikeistolaisten mielipiteiden kannattajia. Mutta voidaan löytää lukemattomia oikeisto-opportunismin ilmenemistapauksia käytännöllisessa elämässä, mutta näitä ei vain huomata. On totuttu etsimään oikeistolaisuutta ei teoista, vaan sanoista. Kuitenkin on muistettava, että oikeisto-opportunismi juuri teoissa on vaarallisinta, ja käytännössä on oikeistolaista kaikki se, mikä tavalla tai toisella jarruttaa sosialistisen rakennustyön tehtäviä, joka hidastaa ja heikentää sosialistisen rakennustyön tempoa.

Edellisessä otimme esimerkin talousmiesten keskuudessa ilmenevästä oikeisto-opportunismista teollisuudessa. Alla esitämme miten oikeistolaisuus esiintyy maaseudun käytännöllisen elämän eri aloilla.

Taloudellisella alalla esiintyvästä oikeisto-opportunismista maaseudulla.

Maaseudun sosialistinen uudelleen järjestely ja rakentaminen on yksi historian suurempia tehtäviä. Se on valtavan ennenkuulumattoman taloudellisen vallankumouksen aikaa. Kaikki vanha — vanhat tavat, entiset keskinäiset suhteet, entiset elämän tottumukset pirstoutuvat ja hajoavat uuden elämän tieltä. Pikkuporvarilliset harhakuvat, pikku porvarillisen pienen «oman kodin» ihannekuvat hajoavat kuin saippuakuplat. Tilalle astuu suuri, valtava kollektiivi uusine tuotannollisine suhteineen, uusine elämäntapoineen, kollektiivisine töineen. Kaikki tuo on uutta ja ennen tuntematonta, aikaisemmin arvaamatonta taloudellisen elämän muunnosta, ettei ole lainkaan Ihmeteltävä, jos joku joutuukin kokonaan sekaisin, uskomatta itsekään sitä kaikkea mitä näkee silmiensä edessä tapahtuvan. Juuri tuollaiset epäilijät, jouduttuaan tavalla tahi toisella osallistumaan, jopa joskus ohjaamaankin tätä työtä, vajoavat oikeisto-opportunismiin, joutuen suoranaisesti jarruttamaan maaseudun sosialistisen rakennustyön kehitystä.

Jos kollektiivisoinnin yhteydessä on ollutkin «vasemmisto» vääristelyjä, on myöskin oikeisto-opportunismi ilmennyt maaseudun käytännöllisessä elämässä verrattain avoimesti.

Kun oikeisto-opportunismin aatteellinen ilmaisu sai konkreettisemman luonteen Buharinin, Tomskin ja Ryikovin esittämissä—maatalouden kehitystä koskoskevissa kysymyksissä, ilmeten epälyksinä neuvostotalouksien muodostamis- ja kollektivisoinnin kehittymismahdollisuuksista—,niin käytännössä se ilmenee tämän työn tahallisessa tahi tiedottomassa jarrutuksessa.

Etenkin viime aikoina, jälkeen lukuisien «vasemmisto» vääristelyjen — pakkokollektivisoinnin, on huomattavissa maaseudun toimitsijain keskuudessa oikeisto-opportunismin mitä räikeintä ilmenemistä. Kuvaavaa on tässä se seikka — noin sivumennen sanottuna — että ne puolueen jäsenet, jotka joutuivat viemään kollektivisointia enemmän tahi vähemmän vaistomaisesti, ilman erikoista harrastusta, ovat tällä hetkellä useimmiten aivan toimettomia kollektivisoinnin edistämiseen nähden.

Otamme tästä ikäänkuin poimintoina muutamia kuvaavia ilmiöitä käytännöllisestä elämästä, joita ei voi muuksi nimittää kuin oikeistolaisuudeksi käytännössä.

1. Puolueen jäsen tehdessään selostusta, tahi maaseudun puoluejatsheikka pitäessään kokousta, ikäänkuin kokonaan unohtaa kollektivisoinnin, ottamatta yhtään ratkaisevaa otetta tähän suuntaan;

2. Puhutaan kollektivisoinnista, mutta vain laimeasti ja ikäänkuin anteeksi pyytäen, joten jokainen kuulija on pakoitettu tekemään johtopäätöksen, ettei itse puhujakaan tarkoita minkäänlaisia toimenpiteitä.

3. On tapauksia, että puhutaan asiasta suurella paatoksella, vakuuttavasti, innostavasti, mutta tätä vakuuttavaa ja innostavaa puhetta ei seuraa konkreettiset toimenpiteet.

Juuri tämä viimeinen on kaikista vaarallisin ilmiö, sillä se on näennäi-

sesti 100% kollektivisointia harrastavaa, mutta koko melu jää vain sana helinäksi, sen asemesta, että ryhdyttäisi käytännöllisiin toimenpiteisiin kollektivisoinnin edistämiseksi. Minkälaisiin käytännöllisiin toimenpiteisiin kysytään? Esim. luetteloimaan aluksi ne talonpojat, jotka suuremmassa tahi pienemmässä määrässä ovat kollektivisoinnin kannalla, ja sitten valmistamaan heitä kollektivisoinnin käytännössä toteuttajiksi. Ellei näin menetellä, ellei näiden kanssa tehdä jatkuvaa työtä ei kollektivisointi tule tapahtumaan tarkoitustaan vastaavassa tempossa.

Siellä missä on saavutuksia kollektivisoinnin alalla, siellä voipi usein oikeistolaisuus käytännössä ilmetä itsekylläisyyden muodossa. Saavutuksia pidetään hyvinä ja «odotetaan», että perustetut kollektiivin ulkopuolella olevat talonpojat «itse» käsittävät kollektivisoinnin tärkeyden. Toisin san. jätetään kollektivisoinnin edelleen kehittäminen vaistojen varaan.

Maaseudun sosialistista rakennustyötä johtavien järjestöjen ja persoonain työssä ilmenee oikeistolaisuus useinkin siinä, ettei pidetä erikoista lukua siitä miten toimivat jo muodostetut taloudet. Unohdetaan niiden varustelutehtävät vetoamalla voimien ja varojen puutteeseen jne. Suhtaudutaan välinpitämättömästi ja anteeksi antavasti niihin henkilöihin ja alimpiin soluihin joiden pitäisi saattaa tehtävät käytännössä toteutetuiksi.

Kaikkia tämän tapaisia tekoja voidaan puolustella sadoilla eri verukkeilla, «objektiivisilla seikoilla», joiden uskominen johtaisi loppujen lopuksi koko sosialistisen rakennustyön lamauttamiseen ja kollektivisoinnin kehityksen jatkuvaan pysähtymistilaan. Sensijaan taistelu näitä ilmiöitä vastaan jouduttaa sosialistista rakennustyötä, jonka menestys puolestaan viepi viimeisenkin pohjan oikeisto-opportunistiselta ideologialta.

Oikeisto-opportunismi ja kulttuurivalistustyö.

Usein tapaa maaseudulla (miksi ei vielä kaupungissakin) opettajan, joka pitää perustehtäviinsä kuuluvana «opettaa» kuulijoitaan ainoastaan «tärkeimpään»—lukemaan, kirjoittamaan ja laskemaan. Toimittaen nämätkin nimivaatimukset mahdollisimman muodollisesti ja irrallisena käytännöllisestä elämästä. Tällainen opetus ja kasvatus, joka ei sisällytä itseensä sosialismin rakennustyötä, joka ei avaa kuulijalle sosialistisen järjestelmän perspektiiiveja, eikä pyri sitomaan oppilasta henkilökohtaisesti sosialistiseen rakennustyöhön muodossa tahi toisessa on juuri oikeistolaisuutta käytännöllisessä elämässä. Mikä määrä meillä onkaan vielä kouluja joissa tätä puuttuu. Kouluja johtavat järjestöt, jotka eivät tee käännettä tässä suhteessa muuttaakseen vallitsevaa tilannetta, ovat samalla tavalla oikeisto-opportunismin käytännöllisiä tukia.

Samantapaista on oikeistolaisuus politvalistustyönkin alalla. Järjestetään iltamia, esitetään näytöksiä, muodostetaan piirejä, mutta kaikki tapahtuu noin vaan ilman määrättyä sosialistisen rakennustyön kehittämistä joudottavaa tarkoitusta.

Eikö juuri koulun tehtäviin kuulu luoda jo I luokan oppilaalle käsitys uudesta yhteiskunnasta, kasvattaa tahto ja halu taistella sen puolesta, taito osallistua sen rakentamiseen. Eikö juuri poliittisen valistustyön tehtäviin kuuluu kasvattaa laajoissa työtätekevien joukoissa tahtoa ja tarmoa taistella sosialistisen järjestelmän puolesta, lähentämällä tuo kasvatus jokapäiväiseen elämään, kytkemällä se siihen.

Yhtenä tärkeimmistä keinoista esim. kouluverkon ja koulukasvatuksen lähentämiseksi sosialistista rakennustyötä on nykyinen tinkimätön pyrkimys politeknilllseen kasvatukseen. Kaupungissa se merkitsee oppilaiden lähentämistä tuotannon kanssa, suoranaisen tuotannollisen työn taidon ja tuntemuksen antamista oppilaille ammattitaidon ja teollisuuden ohjaustapojen muodossa. Maaseudulla se merkitsee koulutyön lähentämistä maataloustuotantoa ja etenkin sen uudestirakentamista, s. o. kollektivisoimista.

Tämä valtava käänne, joka rinnan yleisen pakollisen opetuksen kanssa tulee käytäntöön otettua, tietää suurien vaatimusten asettamista opettajille. Samalla se asettaa tehtäväksi tarkastaa opettajiston työn, sillä me emme saa sulkea silmiämme siltä tosiasialta, että opettajiston keskuutieen on tunkeutunut luokkavihollisia. Pappien, lukkarien, maaseutukulakkien lapsia, jotka ovat Nepin vuosina tunkeutuneet oppilaitoksiin, lopettaneet ne ja työskentelevät nyt opettajina, näitä on pidettävä silmällä, sillä heidän taholtaan on odotettavissa uuden opetusmetoodin vastustusta sekä vääristelyä. Välinpitämättömyys politeknillisen kasvatuksen toteuttamiseen on vain yksi oikeistolaisuuden monista ilmenemismuodoista käytännössä.

Elämäntapakysymys ja oikeisto-opportunismi.

Mitä tällä on tekemistä oikeistolaisuuden kanssa, huudahtaa lukija. Ja kuitenkin on juuri tämä kysymys yksi kipeimmistä kohdista meidän sosialistisessa rakennustyössä, se on kohta, jossa me emme ole saaneet vieläkään kyllin jyrkkää käännettä aikaan ja samalla se on kysymys, joka on läheinen jokaiselle yksilölle ja jossa on noudatettava vissiä varovaisuutta sekä välttämätöntä ankaruutta.

Kun me katselemme sosialistisen rakennustyön tehtävää suurena kokonaisuutena, niin on jokainen yksilö tämän kokonaisuuden jäsen, jolta vaaditaan täsmällisyyttä, joustavuutta ja tarmokkuutta kaikissa niissä tehtävissä mitä sosialistinen rakennustyö asettaa hänen eteensä. Eikö juuri elämäntavoista riipu hyvin huomattavassa määrin jokaisen yksilön työkunto ja harkintakyky? Niin, niistä ne riippuvat niin huomattavassa määrin, että elämäntavat usein muodostuvat työn laadun sekä määrän mitaksi. Jokaiselle on selvä, että esim. alkoholismin ystävä tuotannossa on usein koko tuotannon vihollinen. Henkisen työn alalla se voi alentaa tehoa 50—75% työtehoa ja siten vaikuttaa haitallisesti sosialistiseen rakennustyöhön.

Välinpitämätön suhde tähän kaikkeen on samalla välinpitämättömyyttä sosialistisen rakennustyön tehtäviin. Passiivisuus elämäntapakysymyksessä tietää passiivista mukanakulkemista sosialistisessa rakennustyössä ja jos kerran sosialistisen rakennustyön hidastuminen tahi vaistomainen kehittymisen tukeminen on oikeistolaisuutta, niin millä nimellä sitten voidaan kutsua suhdetta elämäntapojen rikkomuksiin silloin kuin nämä rikkomukset välittömästi tahi välillisesti hidastuttavat sosialistista rakennustyötä.

Tässä esitetyt oikeistolaisuuden ilmenemistapaukset käytännöllisessä elämässä eivät suinkaan ole eivätkä kaikkialla ilmene samoissa muodoissa, mutta ne osoittavat kuitenkin kuinka kiinteän eroittamattomasti kytkeytyy koko elämä ja kaikki tehtävät toisiinsa juuri silloin, kun proletaarinen vallankumous on johtanut niin pitkälle, että alkaa entisen kapitalistisen järjestelmän sirpaleiden häviäminen. Samalla ne kuvastavat mitä selvimmin, miten kaikessa yksilölliseltäkin näyttävässä on yleistä ja miten tuo yleinen tulee ja sen täytyy tulla määrääväksi yksilölle.

Toinen tärkeä merkitys näille ilmiöille ja niiden toteuttamiselle on se, että opitaan etsimään omasta itsestä ja ympäristöstä juuri sitä, mistä usein pyritään puhumaaan yleensä ja etäällä olevana, ja mikä kuitenkin on olemassa yleensä vain siksi, että sitä on löydettävissä yksilöilmiöinä kaikkialla ja kaikilla aloilla.

Juuri tämän vuoksi puolueen XVI edustajakokous vielä kerran alleviivasi, että oikeistovaara on suurin vaara, jota vastaan on kohdistettava ankarin tuli, iskemällä samalla vasemmisto vääristelyjä, jotka asiallisesti tukevat oikeisto-opportunismin ideologiaa.

J. F. H:vaara.

Taistelu opportunismia vastaan Amerikan suomalaisessa työväenliikkeessä.

Sodan jälkeisen kapitalismin kolmannen kauden alussa Kommunistinen Internationale analysoi oikeistovaaraa kommunistipuolueitten keskuudessa jotenkin seuraavaan tapaan: On olemassa kaksi valtavaa magnettia, puoleensa vetovoimaa, kommunistinen ja sosialidemokraattinen. Välittämättä siitä missä leirissä kukin on, vetävät nämä magneetit kriisin syventyessä ja luokkataistelun kärjistyessä omansa puoleensa. Sikäli kuin kommunististen puolueitten keskuudessa on opportunistisia aineksia, joita niiden riveissä toisella kaudella saatettiin sietää, valtaa ne pakokauhu kommunistipuolueitten käydessä toteuttamaan tinkimätöntä luokkataistelun kumouksellista linjaa. Ne nousevat taisteluun tätä linjaa vastaan ja sosialidemokraattinen magneetti vetää ne luokseen. Ne juoksevat kiireen vilkkaa ennemmin taikka myöhemmin sosialifascistien leiriin. Jos kommunistiset puolueet aikovat proletaarisen kumouksen aallon noustessa suorittaa historiallisen tehtävänsä, on niitten armottomasti taisteltava näitä aineksia vastaan, autettava niitä mahdollisimman pian menemään sinne minne ne kuuluvat; puhdistettava rivinsä tästä ryönästä, joka kumouksen armeijaa mädättää ja sen kautta taattava kumouksellisen etujoukon kestävyys tulevissa tuimissa taisteluissa.— Jotenkin tuohon tapaan on tuon perin tärkeän analyysin sisältö, joka sitten käytännössä heti VI Kongressin jälkeen alkoi jokaisessa kommunistisessa puolueessa ja niitten jokaisessa jaostossa osottautua todeksi.

Kumouksellinen liike maailman eri kulmille sirotellun suomalaisen proletaariaineksen keskuudessa ei suinkaan vapautunut tämän lain alaisuudesta. Sen keskuudessa tiedettiin olevan heikkoja lenkkejä, horjuvia aineksia, jotka mitkä mistäkin syystä olivat kommunistisen liikkeen liepeillä roikkuneet. Viime vuoden syyspuolella sitten tapahtui, että kapitalistisessa maailmassa olevissa suomalaisten pesäpaikoissa: Suomessa, Amerikan Yhdysvalloissa ja Kanadassa nämä olemukseltaan sosialidemokratiaan taipuvat ainekset nostivat jotenkin yksiin aikoihin «kapinan»— näennäisesti kukin oman maansa kommunistisen puolueen, mutta todellisuudessa Kommunistisen Internationalen linjaa vastaan. Niitä oli enemmän taikka vähemmän tärkeissä strategisissa asemissakin. Mitä häikäilemättömimmin käyttivät ne niitä asemia hyväkseen aikaansaadakseen mahdollisimman paljon sekaannusta ja tarkotuksella lohkaista kommunistisesta liikkeestä mahdollisimman paljon, kuljettaaksensa seuraajansa sosialifascismin helmaan, s.o. porvariston puolelle tulilinjaa.

Selvää on, että kauan muhinut taistelu kärjistyi erittäin kiivaaksi. Sikäli kuin itse kommunistiset puolueet ovat kysymyksessä, oli prosessi verraten lyhyt ja selvä. Mutta sen sijaan kehittyi kommunistipuolueitten vaikutuspiirissä olevissa joukkojärjestöissä taistelu joukoista, erittäinkin Amerikan mantereella, pitkäksi ja tuimaksi, sillä siellä erittäinkin verraten voimakkaan ja laajan osuustoimintaliikkeen jotenkin kaikki hallitsevat kukkulat olivat kommunistiselle liikkeelle vieraitten ainesten käsissä.

Tämän taistelun perusteet ja motiivit, sekä taistelun kulku tulivat lopulta Kominternin käsiteltäväksi. «Kommunistin» lukijakunnalle on Kominternin päätös tunnettu. Se julkaistiin «Kommunistin» tämän vuoden huhtikuun numerossa.

Tuossa päätöksessä analysoidaan verraten yksityiskohtaisesti Amerikan suomalaisen työväenliikkeen historiaa ja opportunismin juuret. Siitä huolimatta kiinnostanee tämä kysymys, ja erittäinkin taistelun kulku Kominternin

päätöksen julkitulon jälkeen yhä edelleen «Kommunistin» lukijakuntaa.

Aivan samaten kuin Amerikan toistenkin siirtolaistyöläisten keskuudessa syntyi kumouksellinen liike Amerikan suomalaisten keskuudessa aikanaan siitä vuorovaikutuksesta, mikä oli olemassa siirtolaistyöläisten ja «vanhan maan» välillä. Sosialistisia työläisiä siirtyy Amerikaan. Ne pitävät yllä propagandaa työtovereittensa keskuudessa, jotka tuohon aikaan kaivannoissa ja metsäkämpillä raatavat kuin juhdat ja joiden harrastukset rajoittuivat joko kirkon piirissä toimintaan tai kapakkaelämässä resuamiseen. Suureen osaan Amerikan suomalaisista työläisisiä painuu sosialismin «evankeliumi» kuin terva kuivaan puuhun. Siitä väitellään, kiistellään, vieläpä tapellaankin. Luokkataistelun teorian harrastus on kuitenkin pintapuolista. Se rajoittuu suurin piirtein pääasiallisesti vain uskonnonvastaisen kirjallisuuden tutkimiseen. Liike synnyttää siitä huolimatta kulttuuritoimintaa ja seuraelämää luokkataistelun merkeissä. Näkyväisenä tuloksena kaikesta tästä on se, että harvinaisen nopeasti nousee jokaisella suomalaisten asutusperukalla kokoushuoneita. Ne varustetaan näyttämöillä, soittovälineillä jne. Sen sijaan että ennen resuttiin ja mekastettiin, aletaan näytellä, harrastaa musiikkia, järjestetään ohjelmatilaisuuksia, joissa ohjelman tilkkeeksi puhutaan sosialismista, jne. Niin puuttellista ja pintapuolista kuin tämä onkin kasvatetaan sen kautta kuitenkin luokkamoraalia. Ja sensijaan, että suomalaiset noin kolmisenkymmentä vuotta sitten olivat mitä halutuimpia erittäinkin lakkojen rikkureina ja raisuina työntekijöinä, joutuvat ne nyt pian «punaisten» kirjoihin sanomalehtineen ja toimintoineen.

Mutta tärkeätä käsiteltävänämme olevan aiheen kannalta katsottuna on se, että kun Suomessa, varsinkin kaupungeissa työväenliike syntyy ammatillisen liikkeen ympärille, niin Amerikassa suomalaisen tvöväenliikkeen toiminnasta puuttuu tätä luokkataistelun perustaa: järjestäytymistä unioihin työnantajia vastaan. Sen sijaan sen pääasiallisena sisältönä on seuraelämä, jolle antaa luokkataistelun tuntua sosialistipuolueeseen kuuluminen ja aika-ajoittain sen vaalitaisteluihin ja mielenosoituksiin osallistuminen—sikäli kuin niitä yleensä harrastetaan.

Tämä irrallisuus Amerikan työväenluokan jokapäiväisestä taloudellisesta taistelusta ja sen puolen sivuuttaminen hyväksymällä periaatteessa joitakin perin löysiä, abstraktisia, vieläpä keltaisia sosialistipuolueen kannanmäärittelyjä ammattiliittotoimintaan nähden, jotka sinänsä eivät velvoittaneet eivätkä sitoneet mihinkään toimintaan koko ammattiliittoalalla, on pohjana ja perustana sille rajoittuneisuudelle ja suppeudelle, jonka puitteissa Amerikan työväenliike on elänyt. Sen kirot ovat pohjana sille suurelle opportunismille, joka kaikesta huolimatta yhä edelleenkin on pohjasäveleenä Amerikan suomalaisen työväenliikkeen toiminnassa. Se on piirre, joka ennen pitkää synnytti kiivaita ja katkeria suuntataisteluja, sillä jouduttuaan suurten luokkataisteluitten pyörteisiin kulkivat suuret joukot Amerikan suomalaisista työläisistä vasemmalle. Ne alkoivat vaatia järjestöltään ja lehdiltään konkreettista kannanmäärittelyä taloudellisiin kysymyksiin suhtautumisessa. Suomalaisen Sosialistijärjestön johto oli luisunut ei ainoastaan tunnettujen opportunistien ja revisionistien, vaan vieläpä suorastaan pikkuporvarillisten liberaalien käsiin. Lehtien toimittajat ja Sosialistiosastojen toimitsijat jakaantuivat tässä kysymyksessä kahtia ja ennen pitkää oli kiivas periaatteellinen taistelu käynnissä kautta koko linjan tästä tärkeästä kysymyksestä. Ja välittämättä siitä, että Industrial Workers of the World (tavallisesti tunnettu vain alkukirjaimiensa I.W.W:n mukaan) myöhemmin ajautui valtiollisen toiminnan kokonaan välttämiseen ja että se nyt on rappeutunut pikkuporvarilliseen anarko-syndikalismiin, joka kaikessa toimii käsikädessä sosialifascistien kanssa, vieläpä lakonrikku-

riudessa uusien kumouksellisten unioitten järjestämissä taisteluissa, oli se tuona aikana paljoa lähempänä oikeata luokkataistelulinjaa kuin S.S. Järjestöä.

Toisen Internationalen petos, Venäjän vallankumous, Suomen luokkasota, Kommunistisen Internationalen ja Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen perustaminen aiheuttavat uuden periaatteellisen linjautumisen Amerikan suomalaisen työväenliikkeen keskuudessa. Jäsenistön valtava enemmistö lämpeni vaistomaisesti kumouksellisen liikkeen voitoista ja pui nyrkkiään pettureille, jotka alheuttivat työväenliikkeelle tappioita. Tuli uusi herätyskausi, joka irroitti S.S. Järjestön suurimman osan pikkuporvarillisuuteen rappeutuneesta Sosialistipuolueesta ja tiukkasi Kommunistisen Internationalen piiriin liittymistä. Johto (Sulkanen, Boman, Halonen, Askeli ja kumppanit) pelasi diplomatiaa. Ne taipuivat välttämättömyyden edessä, liittyivät S.S. Järjestön ehdoilla Workers Partyyn, josta sitten pitkän ja tuskallisen pihtisynnytyksen jälkeen kehittyi kommunistinen puolue. Jäivät Liikkeen johtoon, laiminlöivät kommunistisen puolueen olemuksen, sen perustehtävien, sen toimintametoodien selvittämisen ja sensijaan alkoivat järjestelmällisen omahyväisyyden jäsenistössä kasvattamisen. Entinen irrallisuus ja toiminnan rajoittuneisuus jatkui ja jokainen, joka näki tämän pelin läpi ja sitä vastaan yritti nousta, ryvetettiin likaviemäripolitiikalla.

Näin mentiin taasen puolisenvuosisikymmentä. S.S. Järjestön voimaa käytettiin mitä julkeimmin ja häpeämättömimmin opportunismin kilpenä, Amerikan puolueen bolshevikipuolueeksi kehittymisen jarruna, kunnes Kominternin ohje kaikkien puolueittensa uudelleen työmaasolujen pohjalle järjestämisestä synnytti kolmannen periaatetaistelun kumouksellisen linjan ja sosialifascismiin ja vastavallankumouksellisuuteen päätyvän rappeutuneisuuden välillä. Jäsenistöstä vain murto-osa liittyi uudelle pohjalle järjestettyyn kommunistiseen puolueeseen, mutta valtava enemmistö piti silti tiukasti kiinni Kommunistisen Internationalen ja sen Amerikan puolueen vaikutuspiirissä pysymisestä. Syntyi puolivuosikymmentä kestänyt taistelu eri vaiheineen. Sen viimeisessä nykäisyssä puuttui Komintern välittömästi kiinni taistelun kulkuun oikomalla virheet, sekä iskemällä jäyhät kumouksellisen linjan tienviivat ja vetämällä horjuvat ainekset takaisin linjalle.

Mitä ennen vuotta 1925 Amerikan suomalaisessa työväenliikkeessä käytyyn taisteluun opportunismia vastaan tulee, niin kieltämättä se oli sekavaa ja suurelta osalta vaistovaraista. Vasemmistosiivellä ei ollut selvää leniniläistä ohjelmaa ja kaiken lisäksi oli se useimmiten yksilöitten, eikä järjestyneen joukon taistelua. Siksipä fraaseilla ratsastavan S.S. Järjestön opportunistisen johdon olikin perin helppoa aina lyödä tämä kokouksien yhteydessä satunnaisesti esiintyvä oppositio, joka sen jälkeen taasen hajosi kaikkiin ilmansuuntiin ilman minkäänlaisia yhteyksiä ja ilman mitään johtoa.

Kommunistisen Internationalen ohje järjestää myöskin Amerikan puolue työmaa- ja katusolujen pohjalle oli se tekijä, joka vasemmistosiiven yhdisti ja järjesti. Kommunistisen Internationalen auktoriteetti maailman proletaarisen kumouksen johtajana ja 1918—23 käyty katkera taistelu sosialistipuolueen oikeistoa vastaan olivat ne tekijät, jotka enemmänkin vaistomaisesti kuin kumouksellisesta tietoisuudesta pitivät Amerikan suomalaisen työväenliikkeen matkassa olevat joukot uskollisina kumoukselliselle linjalle. Ja kun Askelit, Bomanit ja kumppanit lähtivät taisteluun Kominternin linjaa vastaan, kadottivat ne—samaten kuin jokainen, joka sen jälkeen on luopurilinjalle lähtenyt—hyvin nopeasti proletaarisen perusjoukon luottamuksen.

Mitä Kominternin linjaa tukevaan vasemmistoon tulee, niin erittäinkin alkuaikoina oli se hyvin tottumaton, vieläpä perin heikosti itse tehtävistäänkin

selvillä. Sen lisäksi liittyi sen matkaan alussa kaikenlaisia sekaviakin aineksia, jotka mikä mistäkin syystä olivat känässä vanhalle byrokraattiselle johdolle. Ja kun niitten, kuten esim. erään Ohrnin, yksilöllisiin anarkistisiin pyrkimyksiin ei taivuttu, merkitsi se sisäistä taistelua uudessa vaiheessa, taistelua, joka nämä sekapäiset radikaalit hyvinkin pian kuljetti avoimeen liittoon julkiopportunistien kanssa.

Toiseksi ilmeni puolueen linjalla olevassa johtavassakin joukossa aivan liiaksi pitkälle menevää sovittelevaisuutta. Sitä käyttivät opportunistiset johtomiehet mitä taitavimmin hyväkseen rikkoakseen puolueen kannalla olevan johtavan kaaderin ja voittaakseen siitä itselleen sotilaita poliittisesti jo itsensä hirttäneiden tilalle. Ja ne onnistuivatkin tässä politiikassaan siinä määrin hyvin, että 1929 pidetyn Detroitin kokouksen aikana ne Lovestone-jupakan aikana saivat vahvistettua asemiaan siinä määrin, että päättivät uudelleen käydä päättävään taisteluun Järjestön kontrollista. Kun «Työmies» lehden johtokunnassa silloin olleet parantumattomat opportunistit yhdessä Keskusosuuskunnan johtavan kaaderin kanssa onnistuivat joksikin aikaa lannistamaan «Työmiehen»-toimituksen asiaansa ajamaan ja kun Suomalainen Toimisto siirtyi New Yorkiin, ryhtyivät opportunistit järjestelmällisesti, käymällä mitä halpahintaisinta maanalaista parjaustyötä, voittamaan puolelleen johtoa vaille jäänyttä laajaa keskivaltioitten rintamaa.

Viime syksynä pidettyjen aluekokouksien aikana tämä kylvö oli täydessä kukassaan ja silloin voitostaan varmat opportunistit laskivat ajan tulleen, jolloin «Työmies»-lehti, Keskusosuuskunta, Minnesotan, Wiskonsinin, Illinoisin ja osalta Ohionkin aluejärjestöt piti kiskaistaman irti Kommunistipuolueen vaikutuspiiristä—tietenkin «Kominternin linjan puolesta» käydyn taistelun nimessä—. Jälestä päin Haloset ja kumppanit toivoivat Raivaajan ja Sulkasen avulla voivansa vallottaa takaisin idän alueet, jotka he parina edellisinä vuosina olivat menettäneet sitkeän taistelun jälkeen. Kaikki tämä oli selvää kuin päivä, ja myöhemmin on tämä heidän strategiansa tullut todetuksi faktillisestikin.

Mutta opportunistit tekivät erään vakavan virheen. Ne eivät ottaneet laskuissakaan huomioon sitä, että Amerikan kommunistinen puolue oli Kominternin 1929:n Avoimen kirjelmän pohjalla yhdistynyt. Ne kuvittelivat, että he nytkin voivat periaateohjelmassaan salata todellisen olemuksensa, kuten aina tätä ennen, jolloin taistelu oikeistovaaraa vastaan puolueen suomalaisissa osissa oli joutunut ryhmätaistelun potkupalloksi. Heidän hurskaat toiveensa pettivät. Sensijaan että he nyt olisivat saaneet puolueen keskuksesta itselleen tukea, kävi puolue yksimielisenä ja entisistä ryhmärajoista välittämättä kautta koko rintaman lyömään takaisin ja murskaamaan tätä pikkuporvarillisen mädätyksen kuohuntaa. Ensi työksi käytiin rautaisella päättäväisyydellä oikomaan «Työmiehen» toimituksen kantaa. Aluekokouksissa lyötiin opportunistien hyökkäys takaisin ja aluejärjestöt mobilisoitiin taisteluun oikeistovaaraa vastaan. «Työmiehen» johtokunnasta murrettiin sosialifascismin linnoitus. Naisjaostoliikkeessä, nuorisoliikkeessä ja urheiluliikkeessä lyötiin vuoronsa jälkeen hyökkäys takaisin. Jäljelle jäi taistelu nopeasti ja suin päin ei ainoastaan «Raivaajan» sosialifascistien, American Federation of Laborin fascistien, vaan suorastaan valkoporvariston helmaan juoksevan Keskusosuuskunnan johdon kanssa, joka niihin aikoihin käsitti pitävänsä liivinsä taskussa koko Keskusosuuskuntaa ja sen jäsenliikkeitä.

Tällä rintamalla muodostui taistelu erittäin tuimaksi ja pitkälliseksi ennen kaikkea siksi, että sillä ei ainakaan taistelun alkuaikoina ollut strateegisissa asemissa yhtään puolueelle täysin uskollista henkilöä. Kaikkein parhaimmatkin osottautuivat mitä pahimman lajisiksi sovittelijoiksi, jotka kaikista

vakuutteluistaan huolimatta taistelivat Kominternin ja puolueen linjaa vastaan vetäytyen niitten virheitten taakse, joita puolueen voimat tekivät oikeata linjaa toteuttaessaan.

Juuri tässä vaiheessa puuttui Komintern taistelun kulkuun kiinni, otti koko probleemin perin pohjin tutkittavakseen ja sen tehtyään kääntyi avoimella kirjelmällään Amerikan suomalaisten työläisten puoleen osottamalla myöskin puolueelle uskollisten tovereiden tekemät virheet, korjaten ne ja vetoomalla Amerikan suomalaisiin työläisiin kehotuksella jatkaa hellittämättä taistelua luopio Halosen petturilinjaa vastaan.

Kommunistisen Internationalen selvä ja perinpohjainen analyysi ja tinkimättömät ohjeet olivat kuin raskaan tykistön hyvin tähdätty tuli. Monet johtavat sovittelijat saivat siitä rohkeutta oikaista selkäruotoaan ja käydä passiivisena olemisesta, vieläpä puoluevastaisesta aktiivisestakin taistelusta, Kominternin linjaa tukemaan. Ja mitä luopioihin tulee, jotka tähän asti olivat kiven kovaan joukkojen edessä väittäneet taistelevansa Kominternin linjan puolesta, niin he menettivät kaiken pohjan jalkainsa alta. Niitten täytyi avoimesti ja julkisesti asettua vastavallankumoukselliselle linjalle ja tehdä julkinen liitto kaiken karvaisten ainesten kanssa aina terästrustin kaivospoliiseihin, kuparitrustin tukemaan «Valvoja»-lehteen, Synodin pappeihin ja valkoporvareihin saakka. Ja tietenkin olivat sillä välillä siinä samassa liitossa «Raivaaja», sulkaset, öhrnit, anarkosyndikalistinen pikku porvarillinen «Industrialisti»-lehti ja New Yorkin noskelaisjärjestö kaikkine umpisuolilisäkkeineen. Varsinaisten osuustoimintamiesten joukosta sai Halosen joukkue liittolaisekseen miljoonamies Warbassen, suomalaisen luutnantin Severi Alanteen ja kaikki ne ainekset osuustoimintarintamalta, jotka aikaisemmin jo olivat taistelleet ei ainoastaan luokkapohjalla toimivaa osuustoimintaliikettä, mutta vieläpä Keskusosuuskuntaakin vastaan. Ja mielihyvällä omaksui Halonen joukkoonsa suorastaan rikoksellisiakin, kuten osuustoiminnallisen laitoksen kassankavaltajan Elmer Salon, jne., aineksia, joilta Keskusosuuskunta aikaisemmin oli kieltänyt kaiken luottamuksen ja joita se oli varottanut edes osuusliikkeitten palvelukseen epäluotettavaisuutensa vuoksi ottamasta.

Ei siis ollut kumma, jos päiväjärjestykseen tulivat heillä sellaiset teot kuin lakkoliikkeen järjestäminen kommunistista päivälehteä, «Työmiestä» vastaan fascistisen Amerikan Federation of Laborin avulla senvuoksi, kun «Työmies» oli tohtinut erottaa palveluksestaan henkilön, joka luovutti «Työmiehen» osotteet Halosen vastavallankumouksellisen puuhan käytettäväksi; että heidän toimestaan Gastonian lakkolaisilta kiellettiin Superiorin Työväenyhdistyksen käyttö jne. Kaikki nämä konkreettiset teot alkoivat nopeasti selvittää keskivaltioitten hiukankaan luokkatietoisille työläisille ja farmareille mistä osuuskuntataistelussa todellisuudessa oli kysymys.

On totta, että kommunistiluopioitten onnistui vallata käsiinsä keskivaltioitten proletariaatin rakentama osuuskunnallinen keskustukkuliike. Tähän ne eivät milloinkaan olisi pystyneet, elleivät sovittelijat olisi heitä passiivisuudellaan ja osalta aktiivisestikin auttaneet strateegisesti tärkeänä jäsenosuuskuntien vuosikokousten aikana...

Tämä aika oli tärkeä siksi, että silloin valittiin edustajat Keskusosuuskunnan vuosikokoukseen. Sovittelijoitten sulkiessa silmänsä saivat strategisissa asemissa olevat luopiot harjoittaa mitä väärinkäyttöjä tahansa, saaden sovittelijoilta objektiivista polittista tukea. Mikään harvinaisuus ei silloin ollut, että kriitillisissä kokouksissa yksinpä vuosia sitten kuolleiden osuuksilla äänestettiin. Täten valittiin edustajisto, jossa johtavaa osaa esittivät pikkuporvarit ja taatut luopiot. Ja mitä matkaan hairahtuneisiin työläis- ja farmariaineksiin tulee, niin ne valmisti noskelainen Severi Alanne kokouksen eväillä, joiden mukaan automaattisesti tuli erote-

tuksi edustajapaikastaan ellei äänestänyt ohjeiden mukaan ja joku parkittu taantumuksellinen taikka puhdas porvari astui tilalle.

Tällaisessa tilanteessa oli tietenkin mahdotonta enää muuttaa Keskusosuuskunnan vuosikokouksen menoa. Siellä vallitsi täydelleen «lapualainen» henki ja osalta metooditkin. Mutta mitä tulee työläisaineksiin ja osalta farmareihinkin, niin niille kaikki tämä havainnollisesti ja pois lähtemättömästi selvitti pohjalla olevat periaatekysymykset. Keskusosuuskunnan vuosikokouksen meno oli kuin piste Kominternin luopioista tekemän analyysin jälkeen. Tuo kokous ja Kominternin kirjelmä loivat pohjan ja järjestivät vasemmiston myöskin keskivaltioitten osuusliikkeessä.

Sen jälkeen on vasemmistoliike Amerikan suomalaisten työläisten osuusliikkeissä nopeasti kasvanut ja voimistunut. Sillä ovat takana kaikki kommunistiset joukkoliikkeet, niitten sanomisto ja niitten apu. Ja lisäksi auttaa niitä luonnonvoimaisesti kapitalismin yhä syvemmäksi käyvä kriisi, joka armottomasti kouristelee ei ainoastaan työläistä, mutta yhtä ankarasti myöskin farmaria. Halosen ilkkumiset kolmannesta kaudesta ja kriisistä tukahuttaa itse ympäröivä elävä elämä. Pakottava välttämättömyys ryhtyä taisteluun vallitsevaa järjestelmää vastaan lujittaa ja vahvistaa vasemmiston rivejä. Ei siis ihme, jos Halosen huikealla varojen tuhlauksella Keskusosuuskunnan laskuun julkaisema vastavallankumouksellinen viikkolehti ja sosialifascistinen «Raivaaia» ovat äärimmilleen hermostuneita tilanteen kehityksestä keskivaltioissa.

Mutta hetkeksikään ei pidä unohtaa sosialfascistien historiallista kehitystä ja niitten muissa maissa omaksumia metoodeja. Laskuissa ei tule unohtaa sitä mahdollisuutta, että ne ennemmin tuhoavat ja ajavat vararikkoon Keskusosuuskunnan kuin luovuttavat sen takaisin sen perustajille ja rakentajille. Mutta selvää on, että ei tämäkään mahdollisuus saa hetkeksikään keskeyttää taistelua näitä porvariston puolelle siirtyneitä pettureita vastaan. Päinvastoin on taistelua kärjistettävä ja tehostettava järjestelmällisesti paljastamalla joukoille jokainen pettureitten konnantyö. Ja niitten asettuessa aktiivisesti vastustamaan kumouksellisten ammattijärjestöjen rakentamista—kuten viimeiset tapaukset osoittavat—tulee sitomaan ne yhä kiinteämmin yhteen kelkkaan porvariston kanssa ja viemään ne yhä kauemmaksi vasemmalle kulkevista työläisistä ja farmariaineksista.

Mitä tulee itse taisteluun opportunismia vastaan Amerikan suomalaisten työläisten keskuudessa Yhdysvaltojen puolella, niin ei se suinkaan vielä ole päättynyt. Mutta on siinä jokatapauksessa saavutettu Kominternin kirjelmän jälkeen ratkaiseva käännekohta, joka taistelulle on antanut lujan periaatteellisen pohjan. Se antaa proletaarisille aineksille arvaamattoman paljon siveellistä voimaa ja tekee kenellekään enää mahdottomaksi sotkea käsitteitä siitä, mikä on vallankumouksellisten ajateltavan mukaan oikeata ja mikä väärää. Kominternin kirjelmä on Amerikan suomalaisten työläisten keskuudessa niitten omiin oloihin sovellutettu kumouksen linjan aapinen, joka niille linjoittaa toiminnan tietä pitkältä tulevaisuuteen. Toiminnan ja työskentelyn uudelleen järjestämisessä tullaan siihen vielä monet kerrat vetoomaan ja siitä osviittaa ottamaan.

Niin tuskallista kuin tämä toistakymmentä vuotta kestänyt taistelu opportunismia vastaan Amerikan suomalaisten työläisten keskuudessa onkin ollut, on se samalla kuitenkin ollut kommunistisen teorian ja taistelumetoodin oppikoulu, josta eivät ole tulleet osallisiksi ainoastaan jotkut yksilöt, mutta tuhansiin nouseva työläis- ju farmarijoukko. Sen alkaessa ei ollut selvää linjaa, eikä myöskään ainoatakaan, jota Amerikan suomalaisten keskuudessa olisi kommunistiksi voinut sanoa, vaikka siellä oli enemmän taikka vähemmän kärryillä olevia radikaaleja. Tämän taistelun nykyiseen vaiheeseen mennessä on

ainakin linja selvennyt, vieläpä ilmennyt aineksiakin, joille taistelun kokemukset ovat opettaneet melko pitkältä kommunistisen teorian ja metoodin aakkosia. Kumouksellinen siipi on pystynyt säilyttämään ja rakentamaan julkisuusvälineensä, pitänyt puolensa kaikissa muissa joukkojärjestöissä täydelleen, paitsi osuusliikkeissä, joissa sillä kuitenkin on puolellaan kaikkein kyvykkäin ja energisin vasemmistolainen. Tämän ottelun aikana on kasvatettu ja järjestetty kokonaan uusiakin joukkojärjestöjä nykyajan vaatimuksia tyydyttämään, ja parhaillaan ovat Amerikan suomalaiset myöskin laskemassa perusteita uusille vallankumouksillisille uniojärjestöille, ammattiliitoille, joitten kehittäminen ja rakentaminen suomalaisilla asutusalueilla tulee Amerikan suomalaisista proletaariaineksista kitkemään pois emigranttisuuden juuriaan myöten ja liittämään ne erottamattomaksi osaksi Amerikan taistelevasta työväenluokan osasta.

Näitä järjestöjä ei suinkaan vielä ole rakennettu valmiiksi, ainoastaan niitten itiöt ovat syntyneet metallinkaivajien ja metsätyöläisten keskuuteen. Niitten rakentamisessa on voitettava suunnattomia vaikeuksia, sillä vastassa eivät ole ainoastaan omasta keskuudesta nousseet luopiot, mutta myöskin teräs-, kupari- ja puutavaratrustit, sekä niitten käytettävissä oleva kapitalistinen valta-aparaatti. Mutta opportunismivastaisessa taistelussa on myöskin noussut uusi polvi ja raaka-aineet tulevalle kumoukselliselle johtajakaaderille. Se saa parhaillaan kouluutustaan Amerikan proletaariaatin puolueen, kommunistisen puolueen riveissä, ja siellä ja täällä siitä alkaa osia jo olla melko vastuunalaisissakin tehtävissä erinäisissä piirijärjestöissä ja kumouksellisissa joukkojärjestöissä.

Kapitalismin kriisin kärjistyessä ja kumouksellisen aallon noustessa tuovat uudet tilanteet uusia tehtäviä ja uudet taistelut nostattavat rintamalle ei ainoastaan uusia kumouksellisia johtajia, mutta myöskin uusia ja vereksiä kumoustaistelijain joukkoja. Ja joskaan Amerikan suomalaisen työväenliikkeen vanhasta polvesta ei suuri osa mahdollisesti jaksa kokonaan vapautua vanhoista sosialidemokraattisista tottumuksista ja traditsioneista, niin takeita on jokatapauksessa olemassa siitä, että uuden kumouksellisen polven parhaimmisto tulee kunnialla suorittamaan velvollisuutensa proletaarisen kumouksen armeijan eturintamalla.

K. E. H.

Suomen puuteollisuus.

1. Puuteollisuuden edellytykset Suomessa.

Se suunta, mihin kunkin maan talous kehittyy, riippuu ensikädessä luonnonehdoista, so. siitä, onko ja missä määrin määrätyn alan kehityksen perusehdot olemassa? Löytyykö riittämiin asti raaka-ainetta ja onko mahdollisuus saada käyttövoimaa, energiaa? Toisaalta täytyy olla kehittynyt myöskin niiden tuotteiden kysyntä, joita luonnonehtojen pohjalla voidaan tuottaa, ennenkuin jokin talouden ala voi kehittyä. Tietenkin täytyy myöskin tekniikan olla vissiin määrään saakka kehittynyt, jotta tuotteiden valmistaminen olisi mahdollista, Sellainen ala, jonka kehitykselle Suomessa on perusehdot olemassa ja minkä turviin Suomen kapitalismi on kehittynyt, on puu-ja myöhemmin myöskin puunjalostusteollisuus.

Puuteollisuuden raaka-ainelähteinä ovat metsät, siksi ne ovatkin tämän alan kehityksen perustekijät. Suomella nämä edellytykset ovat olleet verrattain hyvät. Onhan Suomen metsämaa-ala 25,26 milj. ha, joka tekee kiinteän maan pinta-alasta 73,5%. Tästä on

havumetsän osuus n. 80%. Metsien vuotuinen kasvu arvioidaan taasen n. 44,4 milj. m:ksi. Tosin osa metsistä—pohjoiset metsät—on sellaisilla seuduilla, ettei porvaristo niitä nykyisillä kuljetusvälineillään ole onnistunut saamaan käytettäväkseen.

Mitä vesistöihin tulee, niin on Suomi tiinä suhteessa ollut erittäin edullisessa asemassa. Järviä arvioidaan Suomessa olevan noin 40,000. Laivareittien pituus sisävesistöissä on noin 5000 *km* ja veneväylien pituus noin 3000 *km*. Uittoreiteistä ei siis Suomella ole ollut puutetta. Verrattain vähillä kanavoimis-, perkaus-, ym. töillä on se saanut kehitettyä laajoja alueita yhdistävän vesitieverkoston. Tukkien kuljetus on tullut suhteellisen halvaksi, koska niitä ei ole huomattavammassa määrin tarvinnut kuljettaa rautateitä pitkin. Suomen rautateitä rakennettaessa ei olekaan kohdistettu huomiota puutavarateollisuuden kehittämiseen, vaan on viimeaikaistenkin ratojen rakentaminen tapahtunut Neuvostoliittoa vastaan valmistettavan sodan merkeissä.

Käyttövoimaa, energiaa, on myöskin sahateollisuus saanut riittävässä määrin koskista. Suomen koskien vesivoimamäärä arvioidaan olevan keskimatalalla vedellä 1,059,400 ja keskivedellä 2,540,500 turbiinihevosvoimaa. Ensimäiset sahat saavatkin käyttövoimansa yksinomaan koskista. Nykyisinkin huomattava osa maan sahoista käy koskista saatavalla sähkövoimalla.

Perusehdot puuteollisuuden kehitykselle Suomessa ovat siis olleet erittäin suotuisat.

2. Kehitys.

Aina 1800 luvulle saakka koittaa silloinen vallassaoleva luokka, suurmaanomistajat, aatelisto, kahlita puuteol lisuuden kehitystä, tarkoituksella säilyttää metsät polttoaineeksi rautasulatoille ja raaka-aineeksi laivojen rakentamista varten, joita sotilastarkoituksia silmälläpitäen kehitetään. Mutta tästä huolimatta sahateollisuus kehittyy, tosin hitaasti. 1800-luvun ensipuoliskolla teollisuuskapitalismi voimistuu huomattavasti ja alkaa yhä äänekkäämmin vaatia teollisuuden kehitystä kahlehtivien lakien kumoamista. Samaan aikaan aletaan Englannin ja Saksan kapitalistien taholta kiinnittää entistä suurempaa huomiota Suomen «neitseellisiin» metsiin. Niinpä Suomen metsiä tutkimaan kutsuttiin Saksan metsäakademian johtaja E. Berg. Arvostellen ankarasti silloisia säännöksiä, kirjoittaa tämä m-m: «Suomalainen elää metsässä ja metsästä ja—kuten sadun nainen—tappaa hän ymmärtämättömyydessään ja voitonhimossaan kanan, joka hänelle munii kultamunia.» Siis jo näihin aikoihin kiinnittävät Suomen metsät ulkomaalaisten kapitalistien huomiota. Vanhat sahateollisuuden kehitystä kahlehtivat lait kumotaan. Feudalismin kapaloissa ollut sahateollisuus alkaa nopeasti kehittyä 1870-luvulta alkaen. Kehitystä lisäksi nopeuttaa näihin aikoihin tapahtunut puutavaran tuontitullien poistaminen Englannissa.

Sanoimme jo, että se ala, jonka turviin teollisuuskapitalismi Suomessa kehittyi, on puuteollisuus. Tämän alan kehityksen nojalla tapahtuu alkuperäinen kasaantuminen, s.o. talonpoikaiston ryöstö ja mailtaan karkoitus. Tämän tehtävän ovatkin Suomen kapitalistit suorittaneet kaikella häikäilemättömyydellä ja raakuudella. Tilattoman väestön tutkimuskomitean tutkimusten mukaan oli Suomessa tilatonta väestöä v. 1901 (torpparit ja maattomat yhteenlaskien) 1,459,718 henkeä, siis enemmistö koko Suomen kansasta, jota silloin oli 2,712,562 henkeä. Talonpoikaiston maiden ryöstöön jo näihin aikoihin osallistui myöskin useita ulkomaalaisia tukkiyhtiöitä. Kuuluisina 1870-luvun metsäkeinotteluvuosina hankki m. m. Gutzeit-yhtiö suurimman osan hallussaan olevista metsistä. Mitäpä siitä, jos puute ja kurjuus mailtaan karkoitettujen talonpoikain keskuudessa oli tavaton, elihän tukkikapitalistit sitä ylellisemmin, olihan suuri osa pienien ja hajanaisten talonpoikaistalouksien

omaisuudesta joutunut kapitalismin kattilaan, olihan puutteellisuus halvalla raaka-aineella turvattu, saihan turvatonta väestöä riistettyä rajattomasti ja siten kiskottua suuria voittoja.

Kun tukkiyhtiöt täten ovat saaneet suuret metsualuet haltuunsa, alkaakin puuteollisuus Suomessa nopesti kehittyä. Ennen sotaa tapahtuneesta kehityksestä antaa pääpiirteisen kuvan allaolevat numerot, joissa esitetään Suomen sahojen tuotanto standarteissa:

v. 1885	v. 1900	v. 1910	v. 1913
204,000	594,400	774,100	892.800

Tilasto osoittaa, että 28 vuodessa Suomen sahateollisuuden tuotanto lisääntyy noin 4,4 kertaa eli 437,6%, joka tekee keskimäärin vuotta kohden 15,6%. Tämä poikkeuksellisen nopea kehitys tapahtuu jo tällöin ulkomaille viennin varassa. Seuraava tilasto osoittaa lankkujen, lautojen ja soirojen vietiä standarteissa:

v. 1885	v. 1900	v. 1910	v. 1913
260,900	466,600	597,100	771,000

Sahateollisuustuotteiden viennin rinnastaminen sahojen tuotantoon osoittaa, että kotimaisen kulutuksen osuus on ollut hyvin vähäinen. Lisäksi vientiä koskevissa luvuissa ei ole otettu huomioon pienemmän sahatavaran vientiä, jotka tavallisesti yhdistetään sahojen koko tuotantoa laskettaessa.

Vuosi	Sahojen koko tuotanto standarteissa (teollis. tilast. mukaan).	Vienti standarteissa (eri lähteid. muk).
1919 . . .	299,300	590,000
1920 . . .	624,515	770,000
1921 . . .	704,648	640,000
1922 . . ,	796,422	830,000
1923 . . .	1,055,572	890,000
1924 . . .	1,058,200	1,010,000
1925 . . .	1,111,312	1,030,000
1926 . . ·	1,239,598	1,120,000
1927 . . .	1,494,070	1,280,000
1928 . . .	1,425,897	1,140,000
1929 . . .	—	1,200,000

Suomen sahateollisuustuotteiden vienti, ellei oteta huomioon Venäjän sotalaitoksen tilauksia, loppui melkein kokonaan sodan aikana. Hinnat tosin maailman markkinoilla nousivat, mutta Suomen kapitalistit eivät päässeet siitä hyötymään, koska Suomen rannikko oli saarrettu.

Sodanjälkeistä sahateollisuuden kehitystä ja sahatavaran vientiä valaisee edelläoleva taulukko.

Tästä havaitsemme, että Suomen kapitalisteille tarjoutui erittäin edullinen tilaisuus muuttaa rahaksi sodan aikana muodostuneet varastot. Onhan vienti vuosina 1919—22 huomattavasti suurempi tuotantoa. Jos arvioimme sinä aikana Suomen vuosittaiseksi sahatavaran kulutukseksi 50,000—75,000 std, joka määrä ei ole liian suuri, niin myi Suomi vuosina 1919—22 sodanaikana varastoihin kertynyttä sahatavaraa alimman arvion mukaan 680,000 std. ja sai niistä yhteensä 113,542,000 kultamarkkaa, eli 1,153,334,000 Smk.

Tähän ei sisälly varastoissa olleen raa'an puutavaran, laatikoiden ja laatikkolautojen ym. pienempien tuotteiden vienti, joita todennäköisesti oli huomattavat määrät varastoissa. Jos nämä otamme huomioon niin sai Suomi vuosina 1919—22 sodanaikaisista varastoistaan myydyllä puutavaralla n. 1,5 miljardia Smk. Lisäksi on otettava huomioon, että v. 1917 lopussa ja toisin paikoin vielä 1918 tammikuussa oli huomattavan laajat metsätyöt käynnissä, joiden tuloksena sahatavaran tuotanto vv. 1919—20 huomattavasti helpottui. V; 1921 tapahtunut sahatavaran viennin väheneminen johtui hintojen laskusta ulkomaisilla markkinoilla ja siitä, että rannikkosahain varastot olivat ehtyneet.

«Itsenäisen» Suomen jaloilleen pääsyssä näyttelee siis ratkaisevaa osaa sodanaikaisten varastojen myynti aikana, jolloin hinnat olivat korkeat.

Samoin kuin ennen sotaa, tapahtuu sodan jälkeenkin Suomen sahateollisuuden kehitys yksinomaan viennin varassa. Koko sahateollisuuden tuotannosta viedään ulos n. 90%, ollen koti-

mainen kulutus vain siinä 10% paikkeilla. Kotimaisen kulutuksen ollessa näin vähäinen, ei Suomen sahateollisuus ilman ulkomaisia markkinoita olisi kun noin 8—10% nykyisestä laajuudesta.

Tilastosta käy myös selville nykyinen puuteollisuudessa vallitseva ankara pula. Supistuuhan sahojen tuotanto jo v. 1928 63,173 ja vienti 140,000 standartilla v:een 1927 verraten. V. 1929 sahojen tuotanto edelleen laskee ja vaikkakin vienti hieman lisääntyy edelliseen vuoteen verraten, niin johtuu se siitä, että pienet sahat pyrkivät kaikin keinoin vapautumaan hallussaan olevista puuvarastoista lopettaakseen toimintansa tänä vuonna.

Paitsi sahateollisuuden tuotteita, on Suomesta viety huomattavat määrät myöskin jalostamatonta puutavaraa. Niinpä v. 1925 vietiin tukkeja 405,759 m^3 ja veistettyjä parruja 385,740 m^3. Viime vuosina on jalostamattomana viedyn puutavaran määrä jossain määrin vähentynyt.

Höylätyn puutavaran osuus Suomen sahateollisuudessa on hyvin vähäinen. Esim. v. 1927 oli höylättyjen lankkujen, lautojen ja parrujen tuotanto yhteensä vain 47.350 standarttia eli 23 kertaa vähemmän kuin höyläämättömien vastaavien tuotteiden tuotanto. Verrannon vuoksi mainittakoon, että esim. Ruotsissa, jonka sahateollisuus on suunnilleen yhtä laaja kuin Suomen, tuotettiin jo v. 1922 höylättyä sahatavaraa 240,000 standarttia.

3. Suomen talouden runko on puuteollisuus.

Puuteollisuus ei suinkaan ole ollut vähäisestä merkityksestä Suomelle. Sillä on ollut ja on edelleenkin ratkaiseva merkitys koko Suomen kapitalistien talouden kehitykselle. Onhan yksistään puuteollisuuden osuus viimevuosina ollut koko tehdasteollisuuden tuotannon arvosta n. 26%, tehden paperiteollisuuden kanssa yhteenlaskien 46% v. 1927. Jos taasen katsomme puuteollisuudesta saatua puhdasta voittoa, niin huomaamme, että etenkin sodan jälkeisinä vuosina on se ollut huomattavan suuri. Tiedot tosin ovat niin ristiriitaisia, että niiden perusteella ei voida voiton suuruutta tarkalleen määritellä. Eihän ole kapitalistien etujen mukaista antaa kiskomistaan voitoista todellisia lukuja. M. Kovero arvioi puuteollisuudesta saadun voiton olleen seuraavan tuotannon bruttoarvoon verrattuna: vv. 1911—13 34,6% v. 1922 39,8% v. 1923 37,9% ja v. 1924 37,3%.

Puuteollisuus on ollut siis tuottoista Suomen kapitalisteille, se on «muninut hyvin». Puhdas voitto joka ennen sotaa oli 34,6% on kohonnut v. 1924 37,4%:tiin, ollen v. 1921 42,6. Vuoden 1921 voittoprosentin suuruuteen vaikutti edulliset puutavaramarkkinasuhdanteet. Viimeaikainen voittoprosentin aleneminen on taasen johtunut kilpailun voimistumisesta puutavaramarkkinoilla. Merkille on pantava, että samaan aikaan kun vientiteollisuudessa voittoprosentti kohosi, niin kotimarkkinateollisuudessa se aleni.

Esitetty vertailu ei kuitenkaan anna täydellistä kuvaa puuteollisuuden kansantaloudellisesta merkityksestä. On otettava huomioon, että yksistään puuteollisuustuotteiden vienti on yli 50% Suomen koko viennistä. Vuosina 1896—98 se oli Suomen virallisen tilaston mukaan 50,5%, vv. 1911—13 54,1, vv. 1923—25 57,8% ja v. 1928 56,5%. Lisäksi puuteollisuus jalostaa yksinomaan kotimaista raaka-ainetta, kun sitä vastoin kaikki muut teollisuudet—lukuunottamatta puutavarateollisuuden haaraa, paperiteollisuutta— tuovat melkein kaiken raaka-aineensa ulkoa.

4. Markkinasuhdanteet sodan jälkeen edulliset.

Se tilanne, mikä maailmansodan päätyttyä puutavaramarkkinoilla muodostui, oli Suomelle erittäin edullinen. Venäjä, joka ennen sotaa lähetti vuosittain ulkomaan markkinoille yli mil-

joonan standarttia sahatavaraa (v. 1913 1,4 milj. std), oli poissa. Suomelle tarjoutui edullinen tilaisuus täyttää muodostunut aukko. Seaalkaa viedä yhä enemmän puutavaraa sinne, minne ennen Venäjä oli vienyt.

Tämän lisäksi vaikutti puutavarasta saadun voiton suuruuteen työvoiman halpuus kotimaassa. Suoriutuihan Suomen porvaristo Saksan imperialismin auttamana voittajana Suomen työväestöstä. Voitosta humaltuneena ja kauhusta raivoten se kosti säälimättä.

Työväestön puolustuskykyisyys oli lyöty alas. Tällaisessa tilanteessa sai porvaristo määrätä palkat mielensä mukaan ja se määräsi ne nälkäminimiin. Vielä v. 1922 oli sahateollisuudessa kuukauden realipalkka 25% alhaisempi kuin v. 1913. Vuosilta 1918—21 ei tapaa minkäänlaisia tätä alaa koskevia arvioita, joka onkin luonnollista, sillä se olisi synkkää tilastoa valkoisen valtakomennon alkuajoilta. Kun vielä otamme huomioon Suomen valuutan halpuuden, joka vuosien 1914—20 välisenä aikana aleni $^{1}/_{11}$ entisestään, niin käy selväksi näinä vuosina tapahtunut puuteollisuuden melkoisen nopea kasvu. Puutavarayhtiöt vapautuvat veloistaan, ulkomailta virtaa pääomaa Suomeen, jonka avulla maan arvoton valuutta vakautetaan.

5. Pula puuteollisuudessa ja sen syyt.

Tilanne maailman puutavaramarkkinoilla muuttui Suomelle epäedulliseksi heti, kun SSSR alkoi viemään huomattavampia määriä puutavaraa. Neuvostoliiton puutavaran vienti onkin viime vuosina nopeasti kohonnut. Kun v. 1922 vietiin vaan 755 tuhatta m^3, niin oli vienti jo v. 1927 4,117 tuhatta m^3, ja tulee vienti v. 1930 olemaan n. 1,5 milj. Standarttia. Niinpä esim. Englannin puutavaran tarpeesta tyydytti SSSR v. 1929 28,6%, vastaavan luvun ollessa v. 1927 17,0%. Puulaadun paremmuuden johdosta on N-liiton puutavara kilpailukykyistä puutavaramarkkinoilla, sen kysyntä, huolimatta «bolshevistisuudestaan», on suuri. Sitävastoin Suomesta ja Ruotsista vietävän puutavaran kysyntä on jyrkästi laskenut.

Pula Suomen puuteollisuudessa alkoikin jo v. 1927—28 vaihteessa. Jo v. 1927 alkovat roihuta tulipalot Suomen sahoilla tavallista useammin. Mainitun vuoden ajalla tapahtuneille tulipaloille on erikoisesti merkillistä se, että ne tärvelevät käyttökelvottomiksi sahojen koneistoja, mutta harvemmin polttivat suuremmassa määrin puutavaraa, vaikka puutavara onkin tulenarkaa. Näin sahansa koneiston polttaen ostatti moni sahanomistaja vakuutusyhtiöillä sahallen uuden, nykyaikaisemman koneiston. Mutta jo v. 1928 alkaa «punainen kukko» hyväillä myöskin lautatapuleita ja muita puuvarastoja, tietysti sellaisia, jotka ovat korkeasti vakuutettuja. Tällaista menoa on jatkunut edelleen.

Suomen puutavara ja etenkin sen haaran, puuteollisuuden kilpailukykyisyyttä alentavana toisena päätekijänä on puuvarastojen ehtyminen ja etäytyminen. Suomen metsiä on jo useiden vuosien aikana hakattu huomattavasti enemmän kuin mitä on niiden vuotuinen kasvu. Arvioidaanhan metsien vuosittainen liikakulutus olleen viimeaikoina 3—4 milj. km^3 kuoretonta puuta. Mäntymetsien puuvarasto olisi normaalioloissa 717,7 milj. km^3, mikä on 189,5 milj. km^3 eli 35,9% nykyisten mäntyvaltaisten metsien puuvarastoa suurempi, ja kuusimetsien normaalinen puuvarasto olisi 465,7 milj. km^3, joka on 151,6 milj. km^3 eli 48,3% nykyisten kuusivaltaisten metsien puuvarastoa suurempi. Nykyinen puuvarasto on useimmissa ikäluokissa ainoastaan n. $^{1}/_{2}$—$^{1}/_{3}$ luonnon normaalista.

Liikakulutus on yksityisten metsissä, so. enemmistössä Suomen metsistä, suurempi kuin valtion metsissä. Eräs «arovaltainen» ja väitteissään «edesvastuullinen» porvari kirjoittaa mm.

«Se joka vähänkin tuntee yksityismetsiemme tilaa, tietää, että niiden puuvarastot maamme enemmissä osissa

ovat varsin heikot. Se aines, joka niissä on valitsevana, ei suinkaan ole metsiemme parasta. Lukemattomissa tapauksissa on niistä kasvavin ja paras osa viety ja jäljellä ovat laadultaan toisarvoiset puut. Totta on, että metsämme ovat yllättävän hyvin selviytyneet sellaisistakin vaurioista kuin aikoinaan yleisistä metsien koloamisesta tervan polttoa varten ja kasken viljelyksestä, joiden ennustettiin niistä lopun tekevän. Ovatpa ne osittain selvinneet sellaisistakin hakkauksista kuin propsien ja parrujen hävittävästä otosta, mutta sitä menoa, jota viimeiset vuodet ovat osoittaneet, niiden on vaikeampi kestää. Silmiä ei käy ummistaminen siltä tosiasialta, että niiden tila nykyisin on kaikkea muuta kuin tyydyttävä». (Suomen Puu 29/III—30 s. 105).

Puuvarastojen liikakulutus ei kuitenkaan ole ominainen ainoastaan «itsenäisen» Suomen ajalle, sitä on tapahtunut jo ennen sotaa aika huomattavassa määrin sopivimmilla ottopaikoilla. Seuraava tilasto antaa tästä selvän kuvan, joka esittää eräiden etelä-Suomessa sijaitsevien sahojen käyttämää tukkien määrää standartin valmistamiseen 40 vuoden aikana:

	käytettiin 1 std:ia kohden sahatukkeja kappal.
1886—1890	29
1890—1895	28
1896—1900	29
1901—1905	33
1906—1910	36
1911—1915	39
1916—1920	43
1921—1925	46

Standartin valmistamiseen tarvittavien tukkien määrä on siis viimeisen 25 vuoden kuluessa lisääntynyt yli 1,5 kertaa, vaikka samalla ajalla on tapahtunut huomattavaa teknillistä edistystä puunsahauksessa.

Tällaisen jo pitemmän aikaa tapahtuneen huomattavan suuren metsien ylihakkuun seurauksena on ensiksikin puutavaravarastojen väheneminen ja vuotuisen kasvun pieneneminen, sillä pienten puiden vuotuinen kasvu on huomattavasti pienempi keskikokoisten ja suurten puiden vuotuista kasvua. Pienistä puista valmistettu puutavara on myöskin laadultaan paljon huonompaa kuin täysikasvuisista puista valmistettu. Se on haurasta, helposti katkeavaa, kuivaessa halkeilee, vetäytyy kieroksi jne. Suomen puutavaran viejät valittavatkin laudoillaan olevan taipumuksen vetäytyä kieroksi, joka johtuu siitä, että puut kaadetaan liian nuorina.

Liikakulutus on lisäksi ollut suurin sopivilla ottopaikoilla, jonka johdosta puuteollisuuden on hankittava raaka-aineensa yhä pitempien ja kalliinpien veto- ja uittomatkojen päästä. Tämä on ehdottomasti negatiivinen tekijä puutavaramarkkinoilla kilpailtaessa. Sahapuuksi kelpaavien puiden ylihakkausta on tapahtunut siinä määrin, ainakin sopivimmilla ottopaikoilla, että täydellisenkin hakkuiden lopettamisen jälkeen kuluisi kymmeniä vuosia ennenkuin metsät saavuttaisivat normaalisen kasvun, sillä pohjoismaiden metsät kasvavat suhteellisen hitaasti. Pohjois-Suomen metsien hakkuukiertoajaksi—sahateollisuuden tarvetta silmällä pitäen—arvioidaan 200 vuotta ja etelä-Suomen 100 vuotta. (Hakkuukiertoajalla tarkoitetaan aikaa, joka kuluu metsän päähakkauksesta seuraavaan päähakkaukseen).

Edelleen Suomen puuteollisuuden kilpailukykyisyyttä alentaa kantomaksujen kalleus. Vaikka suuret puutavarayhtiöt omistavatkin suuria metsäalueita, niin ei niiltä silti saada puoltakaan siitä puutavararaaka-ainemäärästä, minkä suuryhtiöt vuosittain tarvitsevat: Pienyhtiöillä—mikäli eivät ole maanomistajien perustamia—ei ole sanottavasti omia metsiä. Maanomistajat, joiden metsistä on otettu 58,9% joutuvasta puutuvarasta, ovatkin saaneet kantomaksuina suuria tuloja. Lasketaanhan kantomaksujen vuosien 1922—28 välisenä aikana kohonneen standarttia kohden 530 mk:sta 1,220 mk:aan. Tosin jo v. 1928 sahapuunhinnat

laskivat 10%:lla ja on kantomaksujen alenemista edelleenkin tapahtunut.

Suomen puuteollisuus ei myöskään pääoman elimellisen kokoonpanonsa puolesta kukoistuskautenaan muodostunut sellaiseksi, että sen voisi katsoa valmistautuneen pulan varalle. Lisääntyyhän ennen vuotta 1927 pienyritteliäisyys huomattavasti. Kun vuosina 1911—13 perustetaan puuteollisuudessa keskimäärin vuodessa 24 osakeyhtiötä, niin oli vastaava keskimääräisluku vv. 1922—24 40 ja vv. 1925—27 38. Vaikkakin näistä osa lienee suuryhtiöiden tytäryhtiöikseen perustamia, niin eittämätöntä on pienyritteliäisyyden voimistuminen. Saman osoittaa myös havainnollisesti seuraava Suomen voima ja polttoainetaloudellisen Yhdistyksen keräämän tilaston mukaan tehty asetelma, joka esittää kaikkia Suomen sahoja ja niiden suuruutta v. 1927.

Sahoja, joiden vuosituotanto on std:ssa		
2,000 ja sen alle	446	73,0%
2,000—10,000	129	21,1%
yli 10,000	36	5,9%
Sahoja yhteensä v. 1927	611	100,0%

Siis lähes 3/4 Suomen sahoista oli sellaisia, joiden vuosituotanto oli alle 2,000 std. ja vain 5,9 sellaisia, joiden vuosituotanto on yli 10,000 std. V 1927 oli alle 2,000 std. vuodessa tuottavien sahojen yhteinen vuosituotanto 247,8 std. eli 556 std. keskimäärin sahaa kohden, 2,000—10,000 std. tuottavien sahojen 606,440 std. eli 4,701 std. sahaa kohden ja sahojen, joiden vuosituotanto on yli 10,000 std. yhteinen vuosituotanto oli 617, 990 std. eli keskimäärin 17,166 std. sahaa kohden. Näin ollen tulee kaikkien sahojen keskimääräiseksi vuosituotannoksi mainittuna vuonna sahaa kohden 2,409 std.

Kuinka monta sahaa «itsenäisen» Suomen aikana on rakennettu ei tilastoista ilmene. Insin. Levon arvioi vv. 1919—28 rakennetun ainakin 120 uutta sahaa. Niistä 72 sellaista, joiden vuosituotanto on alle 2,000 std., 442 s. 2000—10000std:n vuosituotannolle ja vain 4 sellaista, joiden vuosituotanto on yli 10,000 std. Tämä tilasto ei lisäksi ole täydellinen, joten se ei ainakaan kaikkia mainittuna aikana perustettuja piensahoja sisällä, mutta sitävastoin kaikki keskisuuret sahat siihen sisältynevät.

Tämä ja edelliset esimerkit osoittavat, että edulliset markkinasuhdanteet ja niiden seurauksena saadut suuret voitot ovat vuosien 1922—27 välisenä aikana lisänneet pienyritteliäisyyttä sahateollisuudessa. Toisaalta on sitä edistänyt myöskin se, että puuteollisuudessa pysyvän pääomän osuus suhteessa vaihtuvaan pääomaan on huomattavasti pienempi kuin paperiteollisuudessa. Saharakennukset ja myöskin sahojen koneistot tulevat huomattavasti halvemmiksi kuin monimutkaiset paperi- ym. koneet.

Kuten näemme, kohtasi pula Suomen sahateollisuuden hajanaisena, pienisahaisena.

Kuinka suuri määrä Suomen sahoista on jo lopettanut toimintansa tai on seisauksessa, ei käy selville porvareiden tilastoista eikä julkaisuista. Avoimin tunnustus, minkä porvaristo tästä asiasta on tehnyt, on insin. Martti Levonin sanonta. Hän sanoo m.m. «Sangen valaisevan kuvan sahateollisuuttamme kohdanneesta ahdinkoajasta antaa keräämäni tilasto viime vuoden (1929) lopulla seisomaan asetetuista sahalaitoksista. Tämän tilaston mukaan oli seisauksissa kaikkiaan yli 50, pääasiassa keskisuurja sahalaitoksia (vuosituotanto 2,000—10,000 std.) sekä useita satoja pieniä sahoja, joiden vuosituotanto on alle 2,000 std.» (M. Levon: Kansant. Aikakausk. v. 1930 s. 176).

Siis useita satoja pieniä sahoja seisoi, mutta kuinka monta. Sitä ei nähtävästi herra Levon saa sanoa. Jos taasen otamme vertauskohdaksi edellä esitetyn tilaston, jonka mukaan Suomessa oli v. 1927 611 sahaa ja vertaamme

sitä v. 1929 tiedoissa esiintyvään määrään sahoja, niin pääsemme ainakin suurinpiirtein totuudenmukaiseen tulokseen. Suomen Metsähallinnon kartan mukaan oli Suomessa v. 1929 seuraava määrä eri suuruisia sahoja.

Sahoja, joiden vuosituotanto on yli (std:ssa)

20,000	6	4,3%
10000—20000	21	15,1%
6000—10,000	16	11,5%
3,000—6000	77	55,4%
alle 3,000	19	13,7%
Sahoja yhteensä v. 1929	139	100,0%

Tämän ja edellä esitetyn asetelman rinnastaminen osoittaa, että Suomessa olisi vv. 1927—29 joutunut siesauksiin 472 sahalaitosta. Tämä onkin todennäiköistä, sillä jos—kuten insin. Levon vakuuttaa—keskisuurista sahoista v. 1929 lopulla oli seisauksissa yli 50, niin on varmaa, että sitä ennen seisoi suurin osa—ehken kaikki—pienet sahat, joita Suomessa vv. 1927 oli 446. Näin ollen olisi sahateollisuuden tuotanto supistunut v. 1930 puoliväliin mennessä 300,000—400,000 standartilla eli 28%. Tästä jo näemme, miten ankara on pula Suomen sahateollisuudessa.

Suuri määrä 69,1% toimintaan jääneistäkin sahoista on sellaisia, joiden vuosituotanto on alle 6000 standarttia ja sellaisia, joiden vuosituotanto on yli 20,000 std., on vaan 6 (4,3%). Lisäksi ainakin noin puolet (60—70) sahaa ovat sellaisia, joiden lähettyvillä ei ole selluloosatehdasta.

6. Sahateollisuuden keskittyminen.

Kaikki suuremmat sahat, jollemme ota huomioon Kuopiossa olevaa yli 20,000 std. vuodessa valmistavaa sahaa, ovat suurten ja vesirikkaiden jokien suissa merien ja Laatokan rannikolla. Suomessa onkin muodostunut useita huomattavan suuria sahateollisuuskeskuksia. Ensimäisinä niistä on mainittava Pori ympäristöineen. Siellä olevista 6 sahasta on 3 sellaista, joiden vuosituotanto nousee yli 20,000 standarttiin, 210,000—20,000 std. ja 1 saha jonka vuosituotanto on alle 6,000 standarttia. Siellä on myöskin 2 sulfiitti—ja 1 sulfaattiselluloosatehdas. Suomen sahateollisuuden tuotannosta oli Porin seudun osuus v 1926 10,6%. Seuraavalla tilalla on Kotka. Siellä olevista sahoista on yhden vuosituotanto yli 20,000 standarttia ja kolmen 10,000—20,000 std. Siellä on myös useita pienempiä sahoja ja kolme sulfaattiselluloosatehdasta. Kolmanneksi suurin sahateollisuuskeskus on Kemi. Neljän sahan vuosituotanto 10,000—20,000 std., kahden 6,000—10,000 std. ja yhden 3,000—6,000 std. Lisäksi siellä on 2 sulfiitti- ja sulfaattiselluloosatehdasta. Kemin sahojen vuosituotanto oli v. 1926 7,6% koko maan sahojen tuotannosta. Neljänneksi suurin on Oulu. Kolmen sahan vuosituotanto 10,000—20,000 std., kahden 6,000—10,000 std. ja kolmen 3,000—6,000 std. Oulussa on myös yksi sulfiittiselluloosatehdas. Sahojen tuotanto oli v. 1926 5,6% maan koko sahojen tuotannosta. Viidenneksi suurin sahateollisuus keskus on Saimaan seutu. Kahden sahan vuosituotanto 10,000—20,000 std kahden 6,000—10,000 std. ja kolmen 3,000—6,000 std. On myös useita sulfiitti- ja sulfaattiselluloosatehtaita. Muista sahateollisuusseuduista on huomattavin Pitkäranta, jossa on kaksi sahaa ja yksi sulfaattiselluloosatehdas, ollen yhden sahan vuosituotanto yli 20,000 stp., mutta toisen alle 6,000 std.

Näyttääkin todennäköiseltä, että ainoastaan näiden seutujen suuremmat sahat kykenevät kilpailun edelleen kiristyessä pysymään toiminnassa. Kuuluvathan ne poikkeuksetta suuryhtiöille, jotka ovat niiden yhteyteen perustaneet myöskin puunjalostuslaitoksia sahausjätteiden jalostamista varten.

Suurilla sahoilla ovat palkkoihin ym. menot tuoteyksikköä kohden huomattavasti pienemmät kuin pienillä sahoilla. Niinpä standartin valmistami-

seen menevien työkustannusten määrä on Suomen eri sahoilla vaihdellut 150:stä 560 mk:aan, keskimääräisten kustannusten ollessa 270 mk. Sisämaansahoilla taasen kustannukset ovat suuremmat kuin rannikkosahoilla. Kun tukkiuitto, sahaus ym työpalkat rannikkosahoilla ovat olleet 36% standartin kokonaiskustannuksista, niin olivat vastaavat menot sisämaansahoilla 43%. Tämän lisäksi on suurilla sahoilla sahausjätteiden määrä pienempi kuin pienillä ja keskikokoisilla sahoilla. Sellaisilla sahoilla, joiden tuotanto on alle 2,000 std., saadaan raaka-aineen määrästä myyntiin kelpoista tavaraa vain 51,1%, sahoilla, joiden tuotanto on 2,000—10,000 std. 53,8% ja sahoilla joiden tuotanto on yli 10,000 std. 54,0%. Suomen sahoilla lasketaan keskimäärin sahausjätteiksi jäävän myyntitavaraa valmistettaessa 46,5% ja jos kutistuminen huomioon otetaan 43,2%.

Tukkeja tehtäessä jää myöskin metsään huomattava määrä puusta ns. hakkaustähteenä. Etenkin pohjois-Suomessa on se huomattavan suuri. Suomen metsätieteellisen tutkimuslaitoksen julkaisussa (1921) lasketaan hakkaustähteitä jäävän metsään sahatukkeja valmistettaessa (männyistä) seuraavat määrät, huomioon ottaen koko runkopuun maasta latvan huippuun ilman oksia ja neulasia:

	Etelä-Suomi	Pohjois-Suomi
Sahakelpoisen raaka-aineen määrä kuorittuna (tukit 6″ asti)	72%	56%
Kuori	8%	10%
Hakkaustähteet (kannot, latvat, tyvekset, raakit)	18%	29%
Kuori	2%	5%

Mitä tulee sahausjätteiden käyttöön, niin suunnittelee porvaristo niiden käyttöä lisätä sekä polttoaineena, että myöskin puujalostusteollisuudenraaka-aineena. Sahausjätteiden käyttö eri tarkoituksiin oli v. 1927 seuraava: polttoaineena 78,4%, sulfaattiselluloosan raaka-aineena 8,3%, puuhiilen valmistuksessa 1,7% ja muihin tarkoituksiin 0,7%. Käyttämättä jäi 10,9%. V. 1928 niiden käyttö pysyy v. 1927 tasolla, mutta v. 1929 lisääntyy ja tänä vuonna (1930) sen suunnitellaan kehittyvän seuraavasti: polttoaineeksi 80%, sulfaattiselluloosaan raaka-aineeksi 12% ja sysiksi ym. 2%. Käyttämättä lasketaan jäävän 6%.

Erikoisesti pistää silmään polttoaineen käytön suuri osuus. Tämä johtuu siitä, että Suomessa on useita höyrysahoja, joissa käytetään sahausjätteitä höyryn kehittämiseen ja osittain sähköasemilla, jotka tavallisesti suuryhtiöillä ovat omia, sähkön kehittämiseen. Huomattavan määrän myöskin sahojen lähettyvillä asuva väestö ostaa polttotarpeikseen.

7. Perspektiivit.

Suomen sahateollisuuden tuotanto on jo kahtena viime vuonna laskenut yhteensä n. 28%. Tuotanto ja vienti tulevat edelleenkin nopeasti laskemaan, sillä Suomen puuteollisuus ei ole kehityskykyinen kapitalismin vallitessa. Jo v. 1927 hipoo sahateollisuustuotteiden keskihinta tuotantokustannuksia etelä-Suomen merenrannalla sijaitsevilla suurilla sahoilla. V. 1928 laskee insin. Levon olleen standartin myyntihinnan 250 mk. alle tuotantokustannusten ja v. 1929 410 mk. Tämä arvio ei kuitenkaan edellytä vielä sitä, että suuryhtiöt olisivat ainakaan huomattavammassa määrin suorittaneet myyntejä alle todellisten tuotantokustannusten, sillä nehän saavat suuren osan raaka-aineesta omistamistaan metsistä, joka vähentää kantomaksumenoja maanomistajille. Lisäksi tähän ei sisälly sahausjätteistä saadut tulot, eikä maan sisällä myydystä sahatavarasta saadut voitot. Se, että viime aikoina olisi Suomesta myyty sahatavaraa alle tuotantokustannusten, on todennäköistä. Ovathan kantomaksut vv. 1922—28 kohonneet standarttia kohden 530 mk:sta 1220 mk:aan. Hakkuu ja uittokustan-

nukset ovat tosin vastaavana aikana alenneet 20 mk. std. kohden. Työkustannukset sahoilla tosin kohoavat vv. 1922—28 50 mk:lla std. kohden, mutta laskevat v. 1929 20 mk:lla standartilta. Työläisten riisto on siis viime vuonna huomatavasti lisääntynyt ja elintaso laskenut. Yleiskustannukset standarttia kohden lasketaan olleen v. 1922 200 mk. mutta, vuonna 1923 ne nousivat 2,500 mk:aan. V. 1924 kustannukset laskivat 2,000 mk:aan ja ainosataan vähän kohoavat vv. 1925—26. V. 1927 ovat yleiskustannukset standarttia kohden 2,220 mk ja vv. 1928—29 2,650 mk. Kun hinnat viime vuosina ovat nopeasti laskeneet, niin käsitämme, millaisessa asemassa kapitalistisen Suomen sahateollisuus on.

Sahojen tuotannon arvioi porvaristo tänä vuonna supistuvan 200,000 standartilla. Todennäköisesti supistuminen tulee olemaan vieläkin suurempi, sillä olihan jo v. 1929 lopulla yli 50 keskisuurta sahaa toimettomana ja varmasti suurin osa pienistä sahoista. Ainakin vastaavassa määrin viennin supistumisen kanssa tulee myöskin tuotanto supistumaan. Saman vuoden viennin taasen arvioi porvaristo supistuvan 300,000—400,000 standartilla, joka merkitsee 800—1,000 milj. mk:n n. 1/3 vähennystä edellisinä vuosina sahatavaran viennistä saatuihin tuloihin verrattuna eli.

Kapitalistisen Suomen talouden runkoa, puuteollisuutta, jäytää siis syvä kriisi. Se elää vanhuuskauttaan, supistuu ja kutistuu joka vuosi. Joidenkin vuosien (2—3) kuluttua tulee sahatavaran vienti Suomesta olemaan vähäistä verrattuna siihen, mitä se viime vuosina on ollut. Yksi tekijä Suomen puuteollisuuden ankaraan kriisiin on Neuvostoliiton puutavaran vienti, mutta johtuu se toistaalta itse Suomen kapitalistisesn taloudenrappiostä. Voitonhimoissa an ovat kapitalistit raiskanneet Suomen metsät välittämättä ollenkaan mitä siitä seuraa. Kriisiä lisäksi syventää yleismaailmallisen kapitalismin pula. Pakopaikkaa, pulasta ulospääsyä, hakee porvaristo puunjalostusteollisudesta ja sitä tietä työläisten voimistuvasta riistosta.

V. Häkli.

«Amerikka valloittaa Britannian».

Venäjäksi ilmestyy paljon kirjoja, jotka koskevat Amerikkaa. Ja niitä luetaan innolla, tutkitaan. Luonnollinen asia. Onhan kyseessä kapitalismin päälinnoitus ja meidän on tärkeätä seurata, miten asiat siellä kehittyvät. Viime aikoina on julaistu venäjäksi presidentti Hooverin komitean suuri mietintö Amerikan taloudellisesta pulasta. Sitten mainittakoon pieni, mutta kiinnostava kirjanen: «Kukoistus (prosperity), tosiasia vaiko taru»[1]). Ja sitten kirja, johon maailman probleemeja seuraavan täytyy tutustua: L. Denny, «Amerikka valloittaa Britannian»[2]).

Venäjänkielisen painoksen lyhyessä esipuheessa K. Radek selittää, että kirja on sodanjälkeisten vuosien tärkeimpiä porvarillisia kirjoja. Se valaisee kapitalistisen maailman suurinta ristiriitaa, Yhdysvaltain ja Englannin toistaiseksi «rauhallista» taistelua maailman herruudesta. Käsittelee samalla asiantuntemuksella kaikkia tärkeimpiä maailman taloudellisia kysymyksiä ja osoittaa, kuinka joka paikassa ilmenee näiden kahden imperialismin taistelu.

---

[1]) Е. Чейс „Процветание Америки факт или миф"? Stuart Chose „Psosperity, fact on myth".

[2]) Людвелл Данни. „Америка завоевывает Британию". Ludwella Denny: „America conquers Britain" —1930.440 sivua.

Puutteena esittää tov. Radek sen, että kirjoittaja käsittelee kysymyksiä pelkästään taloudelliselta näkökulmalta. Se tekee kysymykset ikäänkuin liian yksinkertaisiksi. Vertaillen ensimäisen imperialistisen suursodan edellistä ristiriitaa Englannin ja Saksan kesken nykyisin kehkeytyvään Amerikan- Englannin ristiriitaan tov. Radek huomauttaa. että jokaista yhteistoiminnan merkkiä Saksan ja Englannin kesken pidettiin ennen 1914 sodanvaaran vähenemisen merkkinä. Sitä ei voi sanoa Englannin-Amerikan yhteistoiminnasta, sillä sekin on vain yksi Amerikan poistieltä työntämisen muoto. Tällaisia yhteistoiminnan ilmauksia on ollut: Europan sotakorvauskysymyksen järjestäminen. Kiinan vallankumouksen tukahduttamishommat, Saksan kapitalismin pelastaminen. Ne eivät merkitse ristiriidan vähenemistä, mutta kyllä sen kehkeytymisen mutkikkuutta. Kun Denny ei esitä Amerikan politiikkaa tältä ajalta, jää lukijalle aukkoja monien sellaisten kysymysten ymmärtämiseksi, jotka eivät ole välittömästi kukkaron yhteydessä. Yhdysvaltain imperialistisen tietoisuuden kehkeytyminen ja sen metoodit jäävät myös kirjassa valaisematta. Esim. suhde Kansainliittoon.

Hyvin suuri puute on se, ettei Dennyllä ole perspektiiviä huomauttaa tov. Radek. Hän kyllä nauraa fraasille, kuin ei muka voisi ajatella sotaa Amerikan ja Englannin kesken. Mutta itsekään ei hän ole selvillä siitä, mihin kehitys johtaa. Se ei olekaan helppo arvioida, sanoo tov. R., mutta silti on yritettävä. Ennen Saksan-Englannin sotaa olivat molemmat puolet selvillä siitä, mikä on edessä, ja tietoisesti siihen valmistuivat. Kummallakin oli mahdollisuus voittaa.

Nyt on toisin. Englannin imperialismin syvä kriisi panee ajattelemaan. Brittiläiset valtiomiehet tietävät, että Englanti ei voi voittaa Amerikkaa. Jo sodan alussa se menettää Kanadan, ehkä Australiankin. Hyvin vaikeaa, miltei mahdoton on saada aikaan tuntuvampaa liittoa Amerikkaa vastaan, joka voi johtaa toisiaan vastaan Euroopan valtoja. Japani ryhtyy sotaan Amerikkaa vastaan vain viime hädässä. Denny kehuu, että Amerikalla on Japani jo taskussaan. Joka tapauksessa on niiden ristiriita vähentynyt.

Sota Englannin ja Amerikan kesken saattaa kyllä lykkäytyä, mutta uhkaamassa se on. Monet sivuseikat voivat sen aiheuttaa (siirtomaakysymykset, Euroopan valtain vastakohdat). Vähimmän todennäköinen on uskottelu, tov. R:n mielestä, että Amerikka voisi temmata vaikutukseensa Britannian imperiumin osia ja näin rakentaa anglosaksilaista maailmanvaltaa. Ei mene niin suuret asiat ilman verisiä yhteentörmäyksiä. Ja virheellinen on tietysti Dennyn käsitys, että Amerikka voisi vallita maailmaa taloudellisesti, yrittämättä hallita sitä poliittisesti. «Kivuton» imperialismi on yhtä mahdoton kuin kivuton yhteiskunnallisen kysymyksen ratkaisu. Tavaraa seuraa sotalaiva,

Englannin-Amerikan ristiriita on kapitalistisessa maailmassa perusristiriita. Sitä suurempi on kapitalistisen maailman ja sosialistisen Neuvostoliiton keskinen ristiriita. Aasian siirtomaakansojen pyrkimystä SSSR:n puoleen ja Amerikan suhdetta siihen kysymykseen ei Denny myöskään aseta. Eikä valaise kysymystä, miten vaikuttaa toisiinsa näiden kahden suuren ristiriidan kehitys ja mikä lähiaikana astuu etualalle. — Mutta hänen kirjaansa tutustuminen panee tarkemmin ajattelemaan maailman politiikan lähimpiä perspektiivejä.

Kirjansa ensi luvussa Denny asettaa kysymyksen, onko sota Amerikan ja Englannin kesken «mahdoton ajatella». Niin väittää pääministeri Mac Donald, niin myös pres. Hoover. Ja Englannin ja Amerikan kansojen enemmistö, sanoo Denny. Mutta «sota Amerikan ja minkä muun vallan kanssa tahansa». Meikäläiselle lukijalle ei tarvitse toistaa porvarillisen kirjoittajan todistelua, että sota «serkusten kesken» historian-

kin opetusten valossa on täysin mahdollinen. Brittiläisvastaista henkeä on kyllin Amerikassa. Ja väliin puikahtaa toiselta tai toiselta puolen esille uhkaavia lausuntoja.

Aika valaiseva oli kysymys Euroopaä sotaveloista Amerikalle. Amerikalaiset veronmaksajat vastustivat tiukasti niiden poispyyhkimistä ja suurin osa tuskin vielä tietääkään, että kaikenlaisilla «järjestelyillä» niitä on jo vähennetty 80 sentistä dollaria kohti (Italia) 30 senttiin (Englanti). Sen asian yhteydessä tuli räikeästi esille euroopalaisten viha amerikalaista Shylockia[1]) vastaan. Kautsukkiriidan aikana esiintyi terävää kielenkäyttöä. Mutta enimmäkseen tätä syvää vastakohtaa peitellään diplomaattisilla fraaseilla. Denny sanoo: «on olemassa todellinen sodanvaara, on käynnissä julma taistelu ulkomaan markkinoista, raaka-aineista, finanssiherruudesta».

Luvussa «Kaksi imperialismia» kirjoittaja selostaa, kuinka Englanti kehittyi koko maailmalta veroa kiskovaksi vallaksi. Mutta kuinka sille sitten kehittyi kilpailijoita, joilla sen rinnalla oli suuria etuisuuksia (elintarpeita, raaka-aineita, alueen yhtenäisyys). Kivihiilen väistyminen naftan ja vesivoiman tieltä tuli Englannille turmaksi. Sen valta-aseman laskua kuvaa se, että sen osuus maailman kaupassa laski v:sta 1871—75 v:teen 1913 21,6 %:sta 15,3 %:iin, siis jo ennen maailmansotaa. Sota sitä prosessia jouduttI. Eikä Englanti saanut tuhotuksi Saksaa kilpailijana. Sotatappio vapautti Saksan suuresta osasta sotalaitoksen ylläpitokuluja. Sotakorvausta on vähennetty, kun Englanti ym. maat eivät voisi ottaa vastaan sen maksueriä tuhoamatta omaa teollisuuttaan. Denny lukee vielä Saksan voitoksi sen, että sota vapautti sen kelvottomasta hallituskoneistosta; meidän on lisättävä, että vaikka vallankumouksen alku lakaisikin pois koko joukon keisariroskaa, on sosialifascistien esille auttama vastavallankumous kerännyt Saksan kansan hartioille uuden tunkion, jonka vain proletaarinen vallankumous voi heittää pois.

Mutta se on totta, että Saksa on viime vuosina rakentanut teollisuuttaan uusiaikaisemmaksi kuin on Englannin, ja uusine kartelleineen uhkaa taas tätä kilpailijana. Se rakentaa taas kauppalaivastoa siltä riistetyn tilalle. V. 1929 ensi puoliskolla voitti Saksan vienti Englannin (tavaramäärän, ei arvon puolesta). Englanti lakkaa olemasta maailman tehtailija, maailman kauppias ja maailman pankkiiri, sekä lakkaa olemasta merten valtias. «Maailma ei enään sitä tarvitse, niinkuin tarvitsi menneinä aikoina. Siksi maailma ei enään sitä siedä, niinkuin joskus sieti».

Sota ei ollut Amerikan voimistumisen syynä, väittää Denny, vaikka se jouduttikin eräitä prosesseja. Hän myös väittää, että Amerikalle tuotti sota tappiota, niinkuin kaikille, vaikka suhteellisesti vähemmän. Sen tappiot, laivoja lukuunottamatta, tekevät 35 milj. dollaria ja Yhdysvaltain kansallistulojen ostokyky laski 34.4 miljardista (1913) 31 miljaardiin (1923). Lisäksi tappiotilille: tapetut ja raajarikot, teollisuuden sekasorto, siveelliset tappiot, armeijan «preussilaistuminen» ja kansalaisvapauksien menetys. «Sodan seurauksena tuli meistä maailman vihatuin kansakunta». Velkojen takia, joita kuitenkaan ei kukaan maksa! — Mutta totta on, että Amerikalla on suuremmat kehitysmahdollisuudet kuin Englannilla. «Me emme vielä ole päässeet herruusasemaan maailmantalouden kaikilla aloilla. Mutta me jo lähenemme sitä, huolimatta Englannin kilpailusta».

Sen edellytyksenä on «ravintoaineiden runsaus; poikkeuksellisen suuret varastot raaka-aineita ja rikkaat energialähteet; teollisuuden paras varustelu ja korkein tekniikka; mitä suurimmat sisäiset markkinat, jotka nielevät joukkotuotannon tuotteet; työvoiman säännöllinen virtaaminen, yhtyen siinä työ-

1) Shylock — Shakespearen näytelmässä „Venetsian kauppias" esiintyvä tunnoton koronkiskuri, joka vaatii monen velallisen lihaa, kuten kontrahdissa on sovittu, jos velkaa ei makseta.

taito nöyryyteen; tämän yhteydessä korkea tuottavaisuus ja vähimpään supistunut luokkataistelu sekä, lopuksi, valtava reservi pääomia». Näin kehuu Denny; nyt pulan tultua näkyy, ettei ne sisäiset markkinat niele läheskään kaikkea tuotantoa, ja — luokkataistelu kärjistyy.

Mutta D. voi luetella, että U.S.[1]) kontrolloi 40% maailman mineraalilähteistä. Väestöä on alle 7% ja aluetta alle 6%, mutta kivihiilltä tuotettu 39%. vesisähkövoimaa 35%, miltei kaikki luonnonkiisu ia 71% naftasta. Sitten 60% vehnästä, 55% puutavarasta, 38% lyijystä ja fosfaateista sekä 50% ja yli vaskesta, raudasta ja teräksestä. Britannialla on tästä kaikesta puute, paitsi hiilestä. Se tuottaa maahan 80% vehnästään, 60% lihasta, 35% raudasta, 90% puutavarasta ja villasta sekä kaiken tarvitsemansa puuvillan, vasken, nikkelin ja naftan. Sähköenergiaa tuotti U.S. v. 1925 81,801 milj. yksikköä. Englanti 11,841; henkeä kohti 710 ja 282; sen jälkeen on Amerikka kehittynyt nopeammin. V. 1928 suoritettu tutkimus osoitti, että yhtä palkkatyöläistä kohti on U.S:lla puolitoista kertaa enemmän hevosvoimaa ja valmistaa se työläistä kohti 2½—3 kertaa enemmän tuotteita. — Liikuntavoimaa on U.S:ssa 800 milj. hevosvoimaa, — 4 kertaa enemmän kuin Englannilla. Amerikkalaiset katsovat tekniikassa olevansa 10 vuotta edellä Euroopasta. Standartisoiminen säästää 750 milj. doll. vuodessa yksistään autoteollisuudessa. Monilla teollisuusaloilla on tyyppien luku vähennetty 90%, Amerikan teollisuus käyttää tieteellisiin tutkimuksii 500 milj. doll. vuodessa. Trustiutuminen on Amerikassa paljon pitemmällä kuin Englannissa. Amerikassa käytetään teollisuuden voittovaroja teknilliseen täydellisentymiseen, Englannissa ei monilla aloilla ole ollut näitä voittovaroja. Ja väittää Denny, että mitkään teknilliset parannukset eivät enään voi pelastaa Englannin teollisuutta taapäin menolta. Sillä ei ole markkinoita kylliksi. Amerikka kuluttaa 42% maailman rautatuotannosta, 47% vaskesta, 69% naftasta, 56% kautsukista, 36% hiilestä, 53% tinasta, 48% kahvista, 21% sokerista, 70% silkistä ja yli 80% autoista, — sen väestön ollessa 7% maailman ihmisistä.

Jos v, 1923—25 keskituotanto merkitään 100, nousi Amerikan tuotanto v:n 1919:n 83:sta 110:een v. 1928. Englannin kasvoi 100—105,2(1924—28). Amerikkalaisen työläisen työn tuottavaisuus, jos 1899 merkitään 100:ksi, oli 104,5 v. 1919 ja 149,5 v. 1927. V. 1919—25 kohosi Amerikan teollisuuden tuotanto 29%, samalla kun työväen luku väheni 7%. Hevosvoimien luku kasvoi 22%. Laskelmien mukaan kohosi amerikalaisen työläisen realipalkka 1919—25 n. 30%, samalla kun Englannissa se tuskin on sodan edellisellä tasolla. Englantilaiset väittävät, että heillä on enemmän valtion ja kunnan etuisuuksia työväellä., mutta amerikalaiset kieltävät tämän, heillä on puolestaan suuria lahjoitus-säätiöitä ja avustusseuroja. — Eri ammattien palkkoja verraten saadaan seuraava kuva (edell. numero edustaa Amerikan, jälkim. Englantia): rautatien kuljettajat - 717—367 doll.; rakennuspuusepät 731—267, sähkömiehet 778—267; hiilikaivosmiehet 558—267; kutojat 323—136; päivätyöläiset Amerik. 259. Engl. 160 dollaria.

Yhdysvaltain kansallisrikkaus arvioitiin 320 milj. dollariksi v. 1922 ja 481 milj. doll. v. 1929; Englannin 120 milj. doll. V. 1923—27 kasvoi Amerikan tulot 66%, Isobritannian 4%; henkeä kohti 26 ja 5%. — Englannissa menee veroihin 20% tuloista, U.S:ssa 10%. Englannin työläiseltä menee veroihin 10% tuloista, samalla kun rikkaat maksavat alle 1%:n tuloistaan. — Amerikkalainen kirjoittaja selittää, että Englannin työläiset ovat luokkatietoisempia kuin Amerikan ja poliisiterrori työläisiä vastaan on Amerikassa suu-

[1]) Selostaja huomauttaa, että sana „Amerikka" tässä kirjoituksessa merkitsee samaa kuin Pohjois-Amerikan Yhdysvallat (U.S.), jonka asukkaat ylpeästi käyttävät maastaan sitä nimitystä.

rempi. Mutta Amerikan kapitalisteilla on ollut niin suuri voittopiirakka, että siitä on riittänyt pieni lisä-osuus työläisillekin. — Selostaja huomauttaa tässä, että palkka- ja yl. työväenkysymyksissä ei meillä ole syytä laajemmin selostaa porvarillisen kirjoittajan esityksiä, siinä suhteessa antaa Komintern luotettavimmat tiedot.

Englannin työttömyyden jatkuvaisuus on merkki siitä, että sikäläinen teollisuus on orgaanisesti sairas (lisättäköön, että Amerikan suuri työttömyys nyt, pulan yhteydessä osoittaa, että Amerikan pääoma ei ole vapaa maailman kapitalismin orgaanisesta kuolemantaudista!) — Denny selittelee vielä Englannin liikaväen problemia ja hallituksen tuloksettomia ponnistuksia ohjata työttömiä Kanadaan tai Australiaan ym. Ainoa keino on siis yrittää laajentaa ulkomaan kauppaa.

«Me taistelemme olemassa olostamme maailman markkinoilla», sanottiin Britannian kauppatiedotusyhdistyksen kokouksessa 1929. «Kohtalomme kansakuntana riippuu kauppamme laajentamisesta ja kehittämisestä». Ennen maailmansotaa oli Amerikan osuus maailman vientikaupassa 12%, Englannin 16; nyt on osat vaihtuneet: 16 ja 12%. Taistelu markkinoista yhä kärjistyy. V. 1913—28 laski Englannin väestö 5%. Amerikan nousi 48%. Samaan aikaan kohosi maailman kaupan yleissumma 53% rahassa, mutta kauppatavaran määrä kohosi tuskin 10%. Vertailun vuoksi mainittakoon, että Saksan kauppa, joka vielä 1925 oli miltei puolta pienempi kuin ennen sotaa, kohosi v. 1928 jo 87%:iin. Amerikan vientitavarana on yhä enemmän teollisuustuotteita.

Vientikysymyksen merkitystä kuvaa sekin, että Amerikassa on presidenttinä mies — Herbert Hoover — jonka erikoistehtävänä on ollut kehittää ulkomaankauppaa. Hän oli kauppaministeri ja loi (Dennyn mukaan) itselleen hyvän aparaatin. Presidentiksi valittuna kävi hän «kauppamatkustajana» Etelä-Amerikassa, Englannin «kauppamatkustajana» on ollut Walesin prinssi, jonka seurassa on ollut asiantuntijoita. Kumpikin ovat etsineet kaupan laajentamisen mahdollisuuksia. Ja Amerikan on onnistunut laajentaa kauppaansa, huolimatta sen tullipolitiikasta, jota Dennykin nimittää provokatoriseksi ja jonka johdosta monet kauppaneuvottelut ovat katkenneet. Europassa on yritetty saada aikaan yhteistä esiintymistä Amerikkaa vastaan («Pan-Europa»), mutta ei se ole onnistunut. Numeroilla Denny osoittaa, kuinka Amerikka ja Englanti kaikkialla Europan maissa esiintyvät kilpataistelijoina tavaramarkkinoilla. Sama juttu Kiinassa. «Nyt on Kiina tärkeämpi kuin konsaan». Isobritannian osuus Kiinan tuonnissa oli 16,5% v. 1913, Amerikan 6%; v. 1926 olivat numerot 10,1 ja 16,4%. Japanin osuus myös kasvoi. Isobritannian osuus Kiinan viennissä kasvoi 4,1 — 6,5%, Japanin (ja Formosan) 16,3 — 24,5% ja Yhdysvaltain 9,3 — 17,4%.

Samaa taistelua käydään Etelä-Amerikassakin. 20:ssa latinalais-amerikalaisessa tasavallassa laski Englannin tuontiosuus v. 1913—27 25:sta 16%, Amerikan kohosi 24:stä 38:aan ja ostavat Yhdysvallat 40% Latinalais-Amerikan viennistä. Huolimatta aika voimakkaasta yhdysvaltalais-vastaisesta liikkeestä kasvoi U.S:n taloudellinen (ja poliittinen) vaikutus näissä maissa. Denny esittää siitä joukon numeroita, «Amerikka työntyy dominoihin», on yhden luvun otsikko. Yhdysvallat ovat «eläneet omillaan» ja suojelleet itseään korkeilla tulleilla, Englannin asema on vaatinut vapaakauppaa. Mutta on esiintynyt yhä äänekkäämmin vaatimuksia Englannissakin yrittää tulleilla suojata kotimaista teollisuutta ja on eräitä aloja (auto- ja kemiall. teoll. ym.) jo suojeltukin. Kummankin maan tullitulot on jotenkin yhtä korkeat: v. 1927 Amerikan 574 ja Englannin 533 milj. dollaria. Denny väittää. että Englannille on suojelustulleista ollut vahinkoa: keinotekoisesti pidettiin hengissä kilpailukyvyttömiä teollisuuksia yms. Missään tapauk-

sessa eivät suojelustullit voi Englannin pulaa ratkaista.

Viimeksi on yritetty pelastuskeinona — Britannian valtakunnan yhdysvaltoja. Itsehallinnollisten alusmaiden, dominioiden, on pelastetta valtakunta, niihin on saatava menemään Englannin teollisuuden tuotteet! Monia suunnitelmia on laadittu, lordeista ammatillisiin johtajiin asti on esiintynyt pelastajina. Tarkoitus olisi muodostaa yhtenäinen taloudellinen kokonaisuus. Sen — Britannian maailman-valtakunnan — sisällä vapaa kauppa, ulospäin tullimuurit! Iso-Britannia on pieni, mutta Britannian valtakunta suuri, sanoo sir Alfred Nord. Siinä on 450 milj. asukasta ja aluetta on 14 milj. neliömailia; s.o. 4 kertaa suurempi Yhdysvaltoja. Imperium kontrolloi 27% maailman vehnätuotannosta, 66% riisistä, 53% sarvikarjasta, 51% lampaista, 69% kullasta, 42% tinasta, 88% nikkelistä, 15% hopeasta, 30% sinkistä, 23% lyijystä, 77% villasta ja 87% kautsukista.

Nämä on yhdistettävä nyrkiksi, jolla voi kolkuttaa Washingtonin ovea. Sitä varten tarvitaan: 1) valtakunnan tullitariffi, 2) raaka-aineen kontrolli (kuten on kautsukkimonopoli), 3) on määriteltävä sallitut tuontitavarat. Tällaisen koko valtakunnan taloudellisen liiton luominen on «pyhä velvollisuus». Ja lordi lisää vielä aika sotaisia uhkailuja. Denny huomauttaa, että nykyisistäkin tullietuisuuksista, joita dominiot antavat Englannin tavaroille, ne kärsivät suuria tappioita. Sellainen liitto merkitsisi vihamielisten suhteiden kärjistymistä U.S:n kanssa. «Maailmassa ei ole paikkaa kahdelle sellaiselle maailman taloudelliselle monopolille kuin olisi ehdotettu Britannian Liitto ja Yhdysvallat. Onneksi maailmalle ja onnettomuudeksi Englannille imperiumin taloudellisella liitolla on hyvin vähän toteutumisen mahdollisuuksia». Se olisi kovin teennäinen, merkitsisi palaamista siirtomaahallintoon. Mutta sen lopun alku oli jo Amerikan vallankumous (yli 150 vuotta sitten). Sen jälkeen ovat dominionit laajentanet autonomiaansa niin, että Lontoon diktatuuri on käynyt mahdottomaksi. Dominioiden nykyisen aseman määrittelee Denny seuraavasti: ne eivät ele vielä saavuttaneet täyttä itsenäisyyttä, mutta se riippuu jo niistä itsestään. V. 1884 teki ensim. dominio itsenäisen kauppasopimuksen. Nyt ehä enemmän. Imperiumin Liittoa ei voisi niille väkisin tunkea. Sen luottamus selviää paraiten Intian esimerkistä. Intia on suurin Englannin tavaran ostaja, mutta se perustuu jo pelkkään asevoimaan. Denny muistuttaa, että Englannin on tuotava suuri osa ravinto- ja raaka-aineitaan ulkoa, eikä suinkaan kaikkea alusmaistaan, jotka kuluttavat alle puolen Englannin viennistä. Eikä Englanti voi pitää nykyisiä ulkomaan markkinoitaan. Jos se ärsyttää vastaansa dominiot, jää se vielä vähemmälle. «Dominiot tietävät, ettei yhtäkään Lontoon laatimaa ja vahvistamaa suunnitelmaa ole laadittu niiden eduksi». Denny tuo esimerkkejä, kuinka Englanti on painanut dominioiden maatuotteiden hintoja ostamalla muualta (Argentiinasta ym.). Ja dominiot kilpailevat jo emämaan kanssa ja keskenään myyntimarkkinoilla. Ne suojelevat itseään toisiaan vastaan tulleilla. On tapahtunut, että Englanti on myynyt terästä dominioille ja — itse ostanut halvempaa Europan mantereelta.

(Jatk.).

Skandinavialais-suomalainen fascismivastainen konferenssi Tukholmassa.

Kuluvan vuoden elokuun 10 päivänä kokoontuivat Tukholmaan Ruotsissa kolmen Skandinavisen maan ja Suomen edustajat neuvottelemaan taistelusta fascismia ja sodan vaaraa vastaan· Lyhyestä valmisteluajasta huolimatta, joka vaikutti, että Norjasta, Tanskasta ja Suomesta oli saapunut vain muutamia edustajia, on konferenssi merkittävä suureksi edistysaskeleeksi skandinavialais-suomalaisen vallankumouksellisen yhteisrintaman luomisessa. Sellaisenaankin se vahvisti ja voimistutti huomattavasti taistelua fascismia ja sodanvaaraa vastaan. Konferenssiin osallistui 158 edustajaa, edustaen noin 70,000 työläistä. Edustajat olivat erilaisten työläisjärjestöjen, kuten ammattiliittojen, vallankumouksellisten urheilujärjestöjen ja paikallisten ammatillisten järjestöjen valitsemia. Yhteensä 40—50000 jäsentä käsittävät järjestöt olivat jo valmistavasti käsitelleet konferenssin tehtäviä ja tarkoitusta.

Konferenssin kokoonpano ilmaisi selvästi proletariaatin yhteisrintaman toteuttamisesta alhaalta käsin. Miltei puolet edustajista oli valittu tehtaissa tai yleisissä työväestön kokouksissa, joten tehtaasta tulevat työläiset antoivat leiman koko konferenssille. Nämä työläiset edustivat hyvin erilaisia poliittisia katsomuksia, kuten kommunisteja, syndikalisteja, sosialidemokraatteja ja Kilbomin oikeisto-opportunistisen ryhmän kannattajiin kuuluneita työläisiä. Viime mainitut olivat lähettäneet edustajansa johtajiensa ja heidän lehtiensä jyrkistä kielloista huolimatta. Syndikalistien edustajatkin puhuivat avoimesti konferenssin tarkoituksen ja sen taistelutehtävien puolesta. On myös pantava merkille, että Ruotsin armeijan vallankumouksellista osaa edusti kokouksessa 10 sotamiestä ja matruusia, jotka julistivat yhdessä tehtaassa ja työpaikoilla toimivien veljiensä kanssa taistelevansa fascismia ja imperialistista sodanvaaraa vastaan. Myrskyistä suosiota sai osakseen se, kun Saksassa kielletyn Punaisten rintamamiesten liiton edustaja tervehti erityisesti näitä Ruotsin vallankumouksellisten sotilaiden edustajia ja ojensi heille yhteisen taisteluveljeyden merkiksi liiton jäsenten kantaman käsivarsinauhan.

Konferenssin tärkein kysymys oli taistelu fascismia vastaan Skandinaviassa ja lahtari-Suomessa, jonka alusti suomalainen toveri Kalle Virtanen. Alustaja kuvasi fascistiterroria Suomessa ja miten sosialifasaistit ja vasemmistolaisliikkeen luopiot ovat sitä kaikella tavalla tukeneet ja siten taistelleet työläisiä vastaan. Kasvavasta fascistiliikkeestä Skandinavian maissa puhuivat Jakob Friis Norjasta, Larsen Tanskasta ja Hugo Sillen Ruotsista. Käyty keskustelu osoitti suurta yksimielisyyttä ja taistelutahtoa konferenssin edustajain ja heidän lähettäjäinsä keskuudessa. Kysymyksestä hyväksyttiin seuraava päätöslauselma:

1) Konferenssi päättää, että kaikki fascismia vastustavat voimat on liitettävä yhteiseen taistelujärjestöön. Se vaatii proletariaatin joukkojärjestöjä mobilisoimaen kaikki voimansa tähän taisteluun, vahvistamaan järjestöjään tehtaissa, valitsemaan kaikkilla paikkakunnilla työväen suojelusjärjestöjä ja mobilisoimaan työläisurheiluliike taisteluun fascismia vastaan.

2) Yhtenä tärkeimpänä tehtävänä merkitsee konferenssi teollisuudessa ja maataloudessa työskentelevien naisten mukaan vetämisen aktiiviseen taisteluun fascistisia järjestöjä vastaan.

3) Konferenssi painostaa lahtari-Suomea vastaan suunnatun skandinavialaisen taloudellisen boikotin suurta merkitystä ja vetoaa tehtaissa työskenteleviin ja ammattiliittoihin liittyneihin työläisiin, että he asettaisivat tämän ky-

ymyksen vakavan harkinnan alaiseksi ja toimiakseen kaikin voimin lahtari-Suomea vastaan suunnatun skandinavialaisen boikottiliikkeen aikaansaamiseksi.

4) Skandinavialais-suomalaisen fascisminvastaisen konferenssin päätösten toteuttamista ja skandinavialaisten ja suomalaisten työläisten fascismia vastaan käymän herkeämättömän taistelun johtamista varten valitsee konferenssi erityisen skandinavialaisen fascisminvastaisen komitean. Tämän komitean tulee yhdessä Kansainvälisen Puna-avun ja Kansainvälisen Työläisavun ja kommunististen puolueiden kuin myös muiden proletaaristen, luokkataistelun pohjalla olevien työläisjärjestöjen kanssa neuvotella Suomen taistelevan proletariaatin tukemisesta ja tehdä puolestaan kaikki mahdollinen lahtari-Suomesta tulleiden poliittisten pakolaisten tarmokkaan tukemisen hyväksi.

Konferenssi ehdottaa, että Skandinavian maissa järjestetään erityisiä lähetystöjä, jotka voivat matkustaa Suomeen solmiakseen mahdollisimman pian yhteyden suomalaisten työläisten kanssa, mutta myöskin tutustuakseen suomalaisten fascistien toimintaan, voidakseen sitten Skandinavian maissa yksityiskohtaisesti tehdä sitä tunnetuksi laajoille joukoille.

Toisena kysymyksenä käsitteli konferenssi kysymystä taistelusta Neuvostoliittoa vastaan ja viisivuotissuunnitelman toteuttaminen. Tämän kysymyksen alusti tov. Vretling. Päätöslauselma hyväksyttiin yksimielisesti. Siinä osoitettiin Skandinavian maiden ja lahtari-Suomen osuus Neuvostoliitonvastaisessa rintamassa ja osoitettiin näiden maiden työläisten tehtävät taisteltaessa imperialistista sotaa vastaan ja Neuvostoliiton puolustamisessa.

KATSAUKSIA.

Irakin kansa vastustaa Englannin imperialismin valtauspyyteitä.

T. v. kesäkuun 30 päivänä allekirjoittivat MacDonaldin hallituksen nimittämä ylikomissaari Francis HUMTREYS ja Irakin pääministeri Nuri Pasha Saidi sopimuksen, jonka pitäisi täydentää Englannin ja Irakin välillä 1922 ja 1926 solmittuja sopimuksia. Tämän sopimuksen allekirjoittaminen aiheutti Irakiassa 2 vuotta kestäneen hallituspulan, jolla ajalla kukistui 3 hallitusta. Mikään jossakin määrässä kansan kannatusta nauttiva hallitus ei voinut sopimusta allekirjoittaa. Englannin ja kansan vaatimusten välisten ristiriitojen ahdistamana joku pääministereistä jo ampuikin itsensä. Taloudellisen pulan kiristyessä ja levottomuuden ilmetessä sekä kaupungin että maaseudun pikkuporvariston keskuudessa turvautui Englannin ylikomissaari aseiden apuun. Englannin aseiden avulla perusti kuningas Feisal diktatuurihallituksen, joka hajotti taipumattoman parlamentin, lakkautti hallitusvastaiset lehdet, sulki kansalliset klubit ja kiiruhti sitten allekirjoittamaan Englannin tarjoaman sopimuksen.

Tämä sopimus merkitsee: 1) Irakin orjuuttamista Englannin alaiseksi miltei 27 vuodeksi (sopimus pitäisi tulla voimaan senjälkeen, kun Irak on hyväksytty Kansainliittoon 1932, ja tulisi olla voimassa 25 vuotta). 2) Irakin tulee tukea Englantia Intian vallankumouksen kukistamisessa. Tasa-arvoisuuden näön antamiseksi sopimukselle on siinä kohta Irakin hyväksymisestä Kansainliittoon ja englantilaisten joukkojen poisvetämisestä Irakista vuonna 1937 sekä ystävällisten suhteiden aikaansaamisesta Englannin ja Irakin välillä. Sopimuksen ratkaisevimpana kohtana, joka myös antaa sille sen todellisen luonteen, on se, että Irakin valtio on velvotettu luovuttamaan koko alueensa, kulkuneuvonsa ja armeijansa sodan sattuessa tai sen uhatessa välittömästi Englannin pääesikunnan käytettäväksi. Viimemainittu kontrolleeraa Irakin armeijaa upseerien kasvattamisen, instruktöörien lähettämisen ja teknillisten voimien lähettämisen kautta, johon kaikkeen Englannilla on yksinoikeus. Sen lisäksi jätetään englantilaiset lento-osastot jatkuvasti kahteen tärkeimpään kohtaan maassa (Basra etelässä ja Mossul pohjoisessa), jotka Irakian hallituksen on ylläpidettävä. Englannin lähettiläs Bagdadissa saa oikeuden hankkia

Irakin hallitukselle vain brittiläisiä spesialisteja ja neuvonantajia ja anoa Irakin kuninkaalta englantilaisen sotilaslähetystön lähettämistä.

Huolimatta MacDonaldin hallituksen yrityksistä peittää sopimuksen todellinen luonne sekä terrorista ja muista väkivaltakeinoista huolimatta, on Irakin kansa jatkanut taistelua tätä sopimusta vastaan. Maassa on alettu kiivas agitationi sopimuksen kumoamisen puolesta. Sana- ja kokousvapauden hävittäminen ei ole kyennyt tukahuttamaan vastalauseita maassa. Uudestaan ryhmittyvät kansallisssosialistit ovat kohottaneet tunnuksen taistelusta sopimusta ja diktatuurihallitusta vastaan sekä todellisen Irakin riippumattomuuden puolesta. He uhkaavat boikottaa edessäolevia Irakin „parlamentin" vaaleja, jotka Nuri Pasha järjestää saadakseen sitten sopimuksen ratifioitua. Samoin julistavat he passiivista vastarintaa ja verojen kieltoa.

Mitä tulee viimeiseen kohtaan on spontaaninen kansanliike mennyt osittain jo kansallissosialistien edellekin. Seurauksena vaikeasta taloudellisesta asemasta ovat erinäiset pikkutalonpoikaispiirit keskisessä ja pohjoisessa Irakissa kieltäytyneet pitemmältä suorittamasta raskaita verorasituksia. Veron kokoojia pois ajettaessa syntyi vakavia yhteentörmäyksiä hallituksen joukkojen ja kiihtyneiden fellahien ja beduinien välillä. Bagdadin lehdet kertovat lukuisista kuolleista ja haavoittuneista. Toisella puolen kasvaa myös anti-imperialistinen liike kaupungeissa ja taistelu MacDonaldin orjasopimusta ja brittiläisen hallituksen agenttia Feisalia ja Nuri Saidia vastaan. Taistelu Irakissa tulee olemaan vain yksi nivel Intiasta Arabian yli Egyptiin kulkevan vallankumouksellisen joukkotoiminnan ketjussa, joka uhkaa horjuttaa brittiläisen kuninkaan ja hänen sosiali- imperialististen palvelijainsa valtaa.

Suomen ja Englannin väliset kauppasuhteet.

Pulasta pääsykeinoja etsiessään on Suomen kapitalismi pannut suuria toiveita mm. Englantiin tapahtuvan viennin kehittämiseen. Mutta nyt kertoo „Kauppalehti", miten Englannissa suunnitellaan yhä kireämpiä suojelustulleja ulkomaista kilpailua vastaan. Nykyisen pulakauden johdosta on viisi englantilaista suurpankkia vaatinut tuonnin rajoittamista brittiläisen valtakunnan ulkopuolella olevista maista suojelustullien avulla. Kauppakamarien keskuselin on samoin vaatinut suojelustulleja ja työpalkkojen alentamista. MacDonald ja työväenpuolueen johtajat ovat myös asettuneet suojelustullien taakse. Ensi kuussa kokoontuu brittiläisen valtakunnan kongressi, johon näyttää useimmista dominoista tulevan suojelustullien kannattajia. Asia siis näyttää miltei päätetyltä. Sekä Kanadan että Australian maataloutta vaivaa liikatuotanto, joten sellainen järjestely, joka lisää niiden menekkimahdollisuuttai Englannissa, on nillle mieluinen. suomen kapitalisteilla on siis täysi syy pelätä kauppasuhteittensa vaikeutumista Englannin kanssa. Ostaahan Englanti enemmän kuin puolet Suomen sahatavaroista ja suurimman osan vientivoista. Jo Englannin kapitalismin yleisen rappeutumisen tähden ei Suomen kauppa ole voinut sinne kehittyä. Nyt uhkaa tullien korottaminen yhä pahentaa tätä tilannetta. „Kauppalehti" ei näe muuta keinoa Englantiin tapahtuvan viennin säilyttämiseksi, kuin että Suomi ostaakin sieltä enemmän kuin tähän saakka, siitä huolimatta, että englantilaiset tavarat ovat kalliimpia kuin saksalaiset. Hyvin huono lohdutus siis.

Moottorikulkuneuvojen luku Suomessa.

Viime heinäkuun lopussa oli Suomessa moottorikulkuneuvoja kaikkiaan 41,864, yhteensä 1.344,480 hevosvoimaa. Tästä oli henkilöautoja 24,130 kpl ja 890,487 hevosvoimaa; niistä taas kaupungeissa 9,798 ja maalla 14,332 automobiiliä. Autobussien luku oli 1,406, joissa hevosvoimia 58,403. Autobusseista oli kaupungissa 516 ja maalla 890. Kuorma-autoja oli 10, 895 kpl, joissa 35600 hevosvoimaa: niistä kaupungeissa 5,238 ja maaseudulla 5657 lastiautoa. Moottoripyöriä oli kaikkiaan 5,433, joissa 39, 039 hevosvoimaa. Näistä oli kaupungeissa 1993 ja maaseudulla 3440. Heinäkuussa lisääntyi henkilöautojen luku 283, autobussien 31, lastiautojen 112 ja moottoripyörien 135 : lla. Kaikkiaan lisääntyi moottoriajoneuvojen luku mainitussa kuussa 561, yhteensä 22,649 hevosvoimaa.

TOIMITUSKOLLEGIO: **J. A. Lehtosaari (vastaava toimittaja), Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen, Y. Karppanen ja E. Majanen (toimitussihteeri).**

Ленинградский Областлит № 64272. Заказ 1716. Тираж 650 экз.

Типография „Кирьяпая", Полтавская ул., № 12.